

Phần 1

Đứng ngắm nhìn mãi vườn hoa kiểng mà Cao Nguyên chẳng thấy chán. Đó là một công trình mà mấy năm nay anh bỏ công chăm sóc giữ gìn.

Anh cười một mình, rồi lần bước ra gần hơn. Anh đưa tay vén, uốn lại những nhánh mai đã vươn chồi dài ra. Bỗng có tiếng cười khúc khích ở phía sau. Anh ngẩng đầu lên nhìn và hoảng hốt kêu to:

- Ôi! Ai cho cô làm việc này?

Quỳnh Vy cười rất tự nhiên:

- Chụp ảnh thôi mà, làm gì như cháy nhà vậy hả?

Cao Nguyên trừng mắt nhìn cô ta:

- Chụp, chụp gì chứ! Đi chỗ khác mà chụp, mà "nháy đi"!

Quỳnh Vy hất mặt:

- Gì cơ? Anh đuổi tôi ư?

- Đi đi!

Quỳnh Vy mở to mắt nhìn anh bướng bỉnh nói:

- Anh lấy tư cách gì mà đuổi tôi?

Cao Nguyên hất mặt:

- Là chủ, được không?

Quỳnh Vy bật cười, rồi nói:

- Nếu là chủ thì anh nên khuyến khích tôi thêm mới phải đó.

Chau mày, Cao Nguyên lúc đầu:

Nhưng tôi không muốn ai quấy phá vườn hoa của mình cả.

- Vậy tôi hỏi anh, người trông hoa cốt ý là để làm gì?

- Ngắm!

- Để ngắm ư? Thì đúng rồi. Tôi cũng thích ngắm hoa đó.

Cao Nguyên phẩy tay:

Nếu thích ngắm thì về nhà trồng để mà ngắm.

Quỳnh Vy trợn mắt:

- Vớ vẩn! Tôi không thích trồng mà thích ngắm rồi chụp ảnh, được không chứ?

- Vậy cô đi chỗ khác mà ngắm mà chụp. Nơi này không hoan nghênh cô đâu.

Quỳnh Vy vẫn đứng trơ ra và cứ đưa máy bấm lia lịa:

- Anh không cho, tôi càng có hứng thú đó.

Cao Nguyên bấm môi:

- Cô thật là lì lợm đó.

Quỳnh Vy cười cười:

- Lì lợm mới làm nên việc lớn đó.

- Hừm! Phá hoại thì có.

Quỳnh Vy vẫn buống:

- Làm sao tôi phá hoại được chứ. Chỉ chụp ảnh thôi mà.

Cao Nguyên cảm thấy khó chịu trước con người này. Tóc nhuộm vàng hoe. Trang phục thì đủ màu sắc sỡ, trông không khác gì một con tắc kè. Buồn cười về ý nghĩ của mình, anh bật cười thành tràng. Thấy lạ, Quỳnh Vy nhìn mình từ trên xuống dưới, thấy không có gì lạ nên cô hất mặt hỏi:

- Anh cười gì thế?

- Cười cô đó.

- Cười tôi?

- Đúng vậy!

Nguýt anh một cái thật sắc, Quỳnh Vy vênh mặt:

- Có gì đáng cười đâu chứ.

Cao Nguyên dài giọng:

- Tôi còn tưởng mình vừa bắt gặp một con tắc kè bông đó chứ.

Nhăn mặt, Quỳnh Vy ngó anh trừng trừng:

- A! Anh dám ví tôi như một con vật hả?

- Anh chán sống rồi phải không?

Cao Nguyên vẫn nói:

- Vậy thì cô nên về mà ngắm mình trong gương xem.

- Hừ! Tại anh không có cặp mắt thẩm mỹ đó mà thôi.

Bật cười, Cao Nguyên hỏi:

- Thẩm mỹ gì cơ?

- Đây là model, thời trang đó.

Cao Nguyên xua tay:

- Thôi đi "bà thím", làm ơn cho xin đi! Đi chỗ khác giùm đi. Đừng đừng đó một hồi tôi...khóc bây giờ.

Quỳnh Vy quắc mắt nhìn anh:

- Cha chà! Anh dám nói tôi như vậy sao? Anh chán sống rồi hà?

- Vậy là cô vừa uống nước sôi vừa phun vào cây kiềng mà Cao Nguyên đang uốn, sửa. Cao Nguyên đứng chống nạnh hai tay, hất mặt hỏi:

- Cô muốn cái gì nữa đây?

Nhìn thấy mặt anh hầm hầm oai vệ, Quỳnh Vy không sợ mà bật cười:

- Trời ạ! Tôi còn tưởng anh là một chú đế mèn của tác giả Tô Hoài đang ra oai với đế choắt ấy chứ?

Buồn cười với câu nói ví von ngộ nghĩnh của cô, nhưng Cao Nguyên cố kìm lòng. Anh hất mặt hỏi:

- Học hết lớp mấy mà bày đặt chảnh choẹ, nói văn chương vậy "bà thím".

Quỳnh Vy hét lên:

- Nay, tôi ghét ai gọi tôi như thế lắm đó!

- Càng ghét tôi càng gọi. Có chịu đi chưa "bà thím".

Quỳnh Vy mím môi, cô lộ vẻ âm ức. Được rồi, hãy đợi đấy. Một ngày nào đó tôi sẽ gỡ được bàn thua này cho mà xem.

Qué Hương lấy làm lạ về thái độ của Quỳnh Vy:

- Ê! Bệnh rồi hả?

Quỳnh Vy lắc đầu:

- Vẫn khoẻ như trâu nè.

- Đau họng à?

- Càng không có.

Quế Hương nheo nheo mắt bà:

- Vậy là bị một anh chàng đẹp trai nào đó làm con tim mi rung động rồi hả?

Quỳnh Vy chu môi:

- Bực bội thì có.

Quế Hương tò mò:

- Anh ta không thèm để ý đến mi hả?

Nếu vậy còn tốt hơn đó.

Quế Hương lạ lẫm:

- Vậy nghĩa là sao?

Quỳnh Vy bực bội:

- Anh ta bảo mình là con tắc kè bông, còn gọi mình là "bà thím" nữa.

Quế Hương cười ngất:

- Trời ơi! Anh chàng nào mà dám cả gan như vậy chứ?

- Thế mới nói.

Quế hương lại nhìn bạn:

- Vậy rồi mi để im cho anh ta à?

- Vậy theo mi phải làm gì?

Quế Hương xụ mặt:

- Ai mà biết.

- Hừ! Vậy cũng nói!

Quế Hương cần nhắc:

- Vậy rồi mi đem bọc dọc ấy đồ trút lên vai mình à?

Quỳnh Vy lắc đầu:

- Không! Mình đang tìm cách để trả thù anh ta mà thôi.

- Trả thù ư?

- Đúng vậy!

Quế Hương lo lắng:

- Trả thù bằng cách nào?

- Chưa biết!

- Vậy cũng như không.

Quỳnh Vy chột ré lên:

- A, có rồi!

Quế Hương ngạc nhiên:

- Mi nói có là có gì thế?

Quỳnh Vy nhìn bạn hỏi:

- Mà mi có chịu giúp ta không?

- Giúp mà giúp chuyện gì vậy?

Quỳnh Vy cặp cổ bạn:

- Nè, ta sẽ giới thiệu mi cho anh ấy.

Giật nảy mình, Quế Hương từ chối:

- Ồi! Làm như vậy làm sao được mình...mình.

Hiểu tâm trạng của bạn, nên Quỳnh Vy vội trấn an:

- Không có gì đâu mà lo. Tụi mình chỉ vờ yêu anh ta thôi mà.

- Nhưng trò chơi này rất nguy hiểm đấy.

- Còn Sơn Tùng của mình thì sao?

Quỳnh Vy nhìn bạn cầu cứu:

- Mi giúp ta đi mà. Còn chuyện Sơn Tùng mình sẽ giải bày sau cho anh ấy hiểu.

Quế Hương vẫn còn do dự:

- Có cần thiết phải làm vậy không, mi nên suy nghĩ cho kỹ.

Quỳnh Vy làm mặt giận:

- Nếu mi không giúp thì thôi ta không miễn cưỡng mi đâu.

- Sợ bạn giận nên Quế Hương gật đầu bừa:

- Được rồi! Ta sẽ giúp mi!

Quỳnh Vy cười hì hì:

- Ta biết là mi sẽ giúp ta mà.

Quế Hương lại đắn đo:

- Giúp thì giúp, nhưng sao ta vẫn lo lắng.

Quỳnh Vy trấn an:

- Được rồi, nếu có gì ta sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm hết.

Quế Hương lườm bạn:

- Mi đó, mới về nước có mấy ngày mà đã gây sự với người ta rồi.

Quỳnh Vy kênh mặt:

- Tại anh ta có lỗi trước đấy.

- Vậy thì đã sao?

- Thì phải cho anh ta một bài học đường đời đầu tiên.

Quế Hương khịt mũi:

- Mi cho anh ta, hay là anh ta sẽ cho mi đây?

- Ê, đừng nói thế, chứ Quỳnh Vy này chưa từng chịu thua ai đâu.

Quế Hương cười tủm tỉm:

Biết đâu ấy lại là số trời.

- Số trời gì cơ?

Hai người là một cặp xứng đôi.

Quỳnh Vy cong môi:

- Còn khuya!

- Ghét của nào trời trao của ấy đó cô nương.

Quỳnh Vy ngang bướng cãi.

- Ta không tin vào câu nói đó. Bởi anh chàng ấy rất là khó ưa.

Quế Hương cười giả lả:

- Khó ưa hay dễ ưa hạ hồi phân giải. Biết đâu ngày mai mi lại cho rằng anh ta dễ mến.

Quỳnh Vy hỏ mặt bảo:

- Không đời nào có chuyện ấy đâu. Mi chờ xem!

Quế Hương bật cười:

- Mi có chuyện gì mà nói không được chứ?

Ta chỉ sợ sau này mi hối hận mà thôi.

- Hối thì chắc là không rồi. Nhưng có điều sợ rồi đây mi sẽ hối tiếc.

- Tại sao?

- Mi sẽ trách là ta không nói trước đó mà.

Quế Hương xua tay:

- Tưởng chuyện gì, chứ chuyện ấy mi khỏi phải lo đi.

Quỳnh Vy chột nói:

- Lo nói chuyện mà bao tử của mình biểu tình rồi đây.

Quế Hương nguýt bạn một cái:

- Gì nữa, mi đừng rủ ta đi ăn nữa nhé!

Biết bạn sắp nói gì nên Quỳnh Vy xuống nước nhỏ:

- Hôm nay mi muốn ăn gì thì tùy thích, mình không ép nữa.

Quế Hương cắn nhằn:

- Nhớ đến bữa ăn hôm ấy, thật tình ta còn nổi da gà nè.

Quỳnh Vy gật đầu:

- Hiểu rồi, biết rồi, đừng than thở nữa, mi sẽ được chọn môn ăn tùy thích.

Quế Hương ca cẩm:

- Mi du học có mấy năm đầu bày đặt giống người nước ngoài ghét ghê.

Quỳnh Vy cười hì hì:

- Đó là do mình muốn mắt anh chàng đẹp trai ở đây nhìn cho "lé" con mắt chơi thôi.

Quế Hương gật gù:

- Hèn gì cái anh chàng nào đó gọi mi là “bà thím” cũng phải:

Quỳnh Vy trợn mắt:

- Ô, con nhỏ này, coi bộ mi ga lăng khen ngợi anh ta dữ nha.

- Không, mình chỉ nói sự thật thôi.

- Thật, thật cái con khi!

Quế Hương phớt lờ:

- Sao hả, có chịu đi chưa?

Quỳnh Vy sợ bạn đổi ý nên liền gật đầu:

- Tất nhiên là đi rồi.

Cả hai cùng dắt nhau ra phố. Kiểu cách ăn mặc của Quỳnh Vy khiến cho Quế Hương chẳng thích tí nào cả. Nhưng vì nể bạn nên cô im lặng không nói:

- Sao hả, tìm ra món gì để ăn hay chưa?

Quế Hương lắc đầu:

- Thôi, ưu tiên cho mi đó. Nhưng nhớ vừa phải thôi đó.

Hai người tấp vào quán bún bò Huế. Quỳnh Vy bảo:

- Hôm nay mình sẽ nhượng bộ với bạn một lần đó.

Quế Hương mỉm cười biết ơn:

- Chỉ có mi là tốt với ta thôi.

Chợt Quỳnh Vy nắm tay bạn đứng lên, miệng cắn nhả:

- Đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Quế Hương ngạc nhiên:

- Gì thế? Mới đó mà giờ chúng rồi à?

- Gì cũng được, miễn là tụi mình rút khỏi chỗ này mau lên.

Quế Hương chẳng chịu đứng lên:

- Không! Ta thích ăn ở đây hơn.

Quỳnh Vy nhăn nhó:

- Đi khỏi chỗ này, mu muốn ăn mấy phần ta cũng chiều.

Quế Hương thắc mắc:

- Nhưng sao mi đòi hướng nhanh như vậy?

- Ồ, thi do ta không thích quán này mà thôi.

Từ phía bên kia bàn tiếng một anh chàng nào đó vang lên:

- Bàn toạ có nhọt sao mà không dám ngồi xuống.

Mọi người cười cái rầm làm Quỳnh Vy đỏ mặt. Mắt cô trùng về phía anh ta mà nói:

- Vô duyên thi ở đâu cũng vô duyên!

Câu nói ấy của cô đã lọt vào tai của Cao Nguyên. Anh cười nửa miệng, rồi lên tiếng mỉa mai:

- Muốn quây gì nữa đây.

Quỳnh Vy lừ mắt:

- Ở đây là quán chứ không phải là vườn hoa kiểng của anh đâu mà lên mặt.

Cao Nguyên đáp một cách cộc lốc với Quỳnh Vy:

- Tôi biết! Chính cô mới nên học hỏi đó.

Quế Hương tròn mắt:

- Hai người đã có dịp gặp nhau rồi à?

Quỳnh Vy phẩy tay:

- Gặp chỉ để xui xẻo mà thôi.

Cao Nguyên hơi nhú mày:

- Đáng lẽ câu nói ấy để tôi nói mới đúng.

Quỳnh Vy lém lỉnh nói:

- Thì tôi cũng đã nói rồi và anh cũng đã nghe rồi.

- Cô ma lạnh lắm?

Quỳnh Vy kênh mặt:

- Thế mới đẹp được cái miệng độc của anh đó.

Quế Hương kệt ở giữa, cô đưa tay lên cao:

- Thôi, thôi xin hai người bớt một câu cho êm đềm quán người ta. Trời ạ! Gặp nhau là có chuyện thế này ư?

Quỳnh Vy lại nói:

- Chắc kiếp trước mình nợ anh ta sao đó, kiếp này mới thế?

Cao Nguyên cũng chẳng chịu thua:

- Tôi cũng nghĩ thế đấy. Chắc chắn kiếp trước tôi nợ gì cô nên kiếp này bị cô làm cho khó chịu. Quỳnh Vy liếc xéo:

- Hừ! Ai thêm nợ nần gì ai chứ. Người gì đâu khó ư.

Phương đi cùng với Cao Nguyên lên tiếng:

- Oan gia mà cứ gặp nhau mãi ắt sẽ có duyên với nhau đó.

Quỳnh Vy trề môi:

- Duyên gì chứ?

Quế Hương xen vào:

- Thì duyên nợ đó.

Quỳnh Vy quay mặt đi:

- Còn khuya!

Phương cười hì hì:

- Đã gặp nhau rồi, còn khuya sớm gì nữa.

Cao Nguyên rùn vai:

- Xin cho tôi hai chữ bình yên.

Quỳnh Vy nhìn thấy thái độ của anh ta như vậy càng thêm tức:

- Hừ. Làm như có giá lắm vậy, cũng chẳng ai thêm đâu.

Quế Hương nói đùa:

- Mi hai nói không thêm mà sao mặt đỏ lên rồi kìa?

Quỳnh Vy trừng mắt nhìn bạn:

- Xi! Làm gì có chứ!

Phương lên tiếng:

- Trời sành ra hai người một đôi là để cãi nhau ư?

Quỳnh Vy hất mặt:

- Ai thêm cãi với anh ta chứ?

Cao Nguyên cũng xua tay:

- Tôi thì càng không muốn.

Phương cười:

- Vậy thì hoà nhau đi. Một đều nhé!

Quỳnh Vy kênh kiêu bảo:

- Còn khuya!

Phương quay qua bạn:

- Cậu thế nào, Cao Nguyên?

Mình cũng "vũ như cần".

Phương nhăn nhó:

- Làm gì mà căng quá vậy.

Quỳnh Vy đứng vụt lên:

- Mình về thôi Hương.

Quế Hương do dự:

- Sao lại về?

- Mi không về thì ta về.

Quỳnh Vy dùng dùng bỏ đi. Quế Hương buộc phải chạy theo:

- Chờ với! Xin chào!

Phương nhìn theo lắc đầu:

- Cũng bướng bỉnh ghê!

Cao Nguyên bảo:

- Kệ người ta. Uống nước đi!

Tuy nói thế trong lòng của Cao Nguyên cũng cảm thấy buồn cười về cô gái này.

Cao Nguyên ngồi nghe Xuân Mai và bà nội nói chuyện mà cảm thấy suốt cả ruột. Thấy không thể nào ngồi nghe tiếp, anh đứng lên:

- Con ra ngoài có chút việc nghe nội. Bà Ngọc tỏ ý không hài lòng:

- Có Xuân Mai đến chơi sao con lại đi?

Xuân Mai trao anh tia nhìn nũng nịu:

- Anh ghét em đến vậy sao?

Biết bà sẽ giận nếu anh nói với cô ta bằng giọng xa cách, nên anh cố mềm mỏng:

- Ô, không! Anh chỉ muốn đi mua ít phân về tưới cây thôi.

Bà Ngọc nói như ra lệnh:

- Chiều rồi mua, con nên ở nhà chơi với Xuân Mai.

Miễn cưỡng ngồi xuống, Cao Nguyên làm vui lòng bà:

- Con gọt trái cây cho nội ăn nhé. Trái cây ngon ghê!

Bà Ngọc nhìn Xuân Mai khen:

Của Xuân Mai mua đem đến cho nội đó. Con thấy nó có khéo không chứ?

Xuân Mai vờ như rụt rè:

- Nội cứ khen con hoài.

- Hết đem kiếng quý tặng, lai mua trái cây ngon đèn. Trong lòng cô đang nghĩ gì đây chứ? Cao Nguyên chột ngắc đầu lên:

- Em cứ mang quà đến đây cho nội mãi, anh ngại lắm.

Xuân Mai cười thật có duyên.

- Có gì đâu anh! Em chỉ muốn bà vui thôi mà.

- Nhưng anh vẫn thấy ngại.

Được dịp, bà Ngọc lên tiếng:

Ngại thì làm theo người ta. "Bánh xếp đi thì bánh qui lai", thế là biết chuyện ngay.

- Phải vậy không Xuân Mai?

Bà nói cố lý lắm, nhưng Xuân Mai lại lắc đầu:

- Dạ, không cần phải như vậy đâu ạ.

- Sao không cần? Cao Nguyên à! Con có thể làm việc ấy giúp bà nội không?

Cao Nguyên đang để đầu óc tận đầu đầu.

Nghe bà gọi, cậu giật mình:

- Sao cơ nội?

Nội muốn con nên sang nhà Xuân Mai một chuyến.

Cao Nguyên đưa tay gãi đầu:

- Chi vậy nội?

- Thì làm quen vậy mà. Cứ để Xuân Mai tặng quà mãi con không thấy ngại sao?

Thấy anh có vẻ do dự nên Xuân Mai nói:

- Thôi được rồi nội. Anh ấy không muốn thì đừng có ép. Con đến chơi với nội là được rồi.

- Trời ạ! Câu nói ấy thế nào cũng làm rung động lòng nội cho mà xem. Bà nhìn Cao Nguyên khích lệ:

- Con có nghe Xuân Mai nói không? Con do dự gì chứ?

Ở vào thế kẹt nên Cao Nguyên đành phải gật đầu:

- Vâng, con biết rồi nội.

Bà nhìn anh hỏi lại:

- Biết, là biết thế nào?

Cao Nguyên nhìn Xuân Mai:

- .Hôm nào đó con sẽ đến nhà Xuân Mai chơi một chuyến đó nội.

- Con nói đó nghe.

Còn Xuân Mai thì nhận thấy rằng đó chỉ là lời hứa miễn cưỡng mà thôi. Nhất định cô sẽ có cách làm cho anh phải tâm phục khẩu phục mới thôi.

- Nội à! Anh ấy còn nhiều việc phải làm cơ mà. Nội đừng quan tâm đến chuyện ấy.

Bà Ngọc tỏ ý không hài lòng:

- Như vậy không tốt đâu nội chỉ muốn Cao Nguyên lúc nào cũng nhất nhất nghe theo lời nội.

Xuân Mai mừng lắm. Nhưng bên ngoài cô lại nói khác đi:

- Làm như vậy có phiền lắm không nội?

Cao Nguyên không muốn dài dòng, nên anh nói:

- Em không cần phải năn nỉ nội làm gì? Anh sẽ làm theo lời nội mà.

- Có thể chứ? Nhưng Xuân Mai làm như tội nghiệp anh.

Nhưng anh còn nhiều việc phải làm cơ mà. Con thấy để khi nào rảnh rồi anh đến cũng được.

Bà Ngọc lườm cô:

- Con đó, đừng cố mà chiều nó quả sẽ hư thêm.

Trong lòng Cao Nguyên cũng có chút cảm tình với cô nên nói:

- Anh cảm ơn em nhé Xuân Mai. Anh bận thật.

Bà Ngọc cảm thêm ngồi lâu nên đau lưng:

- Nội mệt rồi, hai đứa nói chuyện đi. Nội vào nghỉ một chút.

Chờ cho bà đi khuất vào trong, Cao Nguyên nói với Xuân Mai:

- Nội anh thì vậy đó, em có thấy ngán không?

Xuân Mai lắc đầu:

- Sao anh lại nói vậy? Chẳng qua nội quan tâm đến anh mà thôi.

- Nhưng anh chỉ muốn tự do mà thôi.

- Bộ làm bạn với em là anh mất tự do à?

- Ý anh không phải vậy. Nhưng dường như nội muốn gán ghép chúng ta đó.

Xuân Mai hồi hộp:

- Anh thấy vậy à?

Anh ngó Xuân Mai:

- Dường nhưng nội có cảm tình với em đó.

- Có điều không ổn sao anh?

Ánh mắt ấy nhìn anh như lo lắng, như chờ đợi. Hiểu được điều đó nên Cao Nguyên lắc đầu:

- Không có gì.

Xuân Mai nhìn anh bằng ánh mắt vừa như hờn vừa, như thất vọng điều gì đó.

- Bên ngoài chắc anh đã có bạn gái, đúng không?

Cao Nguyên đứng lên, anh tì tay lên cửa sổ mắt nhìn ra:

- Anh biết trả lời em thế nào đây?

Lời cô hơi xịu xuống:

- Có gì đâu mà anh phải phân vân.

Trước ánh mắt chờ đợi của cô, Cao Nguyên đành nói:

- Thật ra thì anh đang chờ đợi một người.

Xuân Mai lặp lại:

- Chờ đợi một người ư? Người đó là ai?

- Cô ấy đang ở đâu?

Xuân Mai à...

- Cô chớp chớp rèm mi:

- Không! Anh cứ nói đi.

- Biết nói làm sao bây giờ. Biết cô đang rất hoài vọng về anh nên Cao Nguyên nói:

- Cô ấy hiện đang du học ở nước ngoài.

Xuân Mai thở dài trong vô vọng:

- Thì ra là vậy.

Cao Nguyên thấy mình quá tàn nhẫn khi nói lên lời ấy. Anh hấp tấp nói:

- Thật ra thì anh vẫn chưa gặp cô ta lần nào.

Xuân Mai hỏi:

- Người khác giới thiệu cho anh?

- Đúng vậy!

- Chỉ vì một lời hứa vu vơ nào đó mà anh có thể gác bỏ tất cả những tình cảm chân thật đang bao quanh anh sao?

Cao Nguyên gật đầu:

- Lời hứa ấy đối với anh nó rất là quan trọng.

Xuân Mai nhìn anh chăm chăm:

Quan trọng hơn cả những gì bà nội lo cho anh sao?

Cao Nguyên nhìn Xuân Mai chăm chăm. Anh không ngờ cô lại dùng chiêu này để dọa sao em đem chuyện bà nội vào đây chứ?

- Anh thừa hiểu bà nội anh muốn gì rồi mà.

A, thì ra cô đang hăm hực vì ghen đây mà. Nhưng anh có nói gì với cô đâu. Cô muốn dùng bà nội để gây áp lực cho mình ư? Thấy không cần giải bày điều gì với cô nên Cao Nguyên nói:

- Anh đưa em về.

Xuân Mai lắc đầu:

- Không cần đâu! Em về một mình được rồi.

Cao Nguyên cười để lấy lòng cô:

- Đừng giận anh làm gì! Hãy để anh đưa em về nhé!

- Được vuốt ve, nhưng Xuân Mai vẫn cố tình nói:

- Em không muốn làm phiền anh như vậy đâu!

Bà Ngọc xuất hiện một cách đột ngột:

- Làm phiền làm sao chứ? Con cứ để cho nó đưa con về.

Xuân Mai nhìn Cao Nguyên, anh thì lại giục:

- Ta đi thôi em.

Xuân Mai chào bà Ngọc rồi mới chịu ra về. Bà Ngọc nhìn theo mỉm cười hài lòng.

Quỳnh Vy một mình đi len vào giữa rừng hoa kiểng mà mấy đêm nay cô thao thức trằn trọc mãi. Cô chưa từng thấy nơi nào có vườn hoa đẹp như vậy: Cô quyết tâm chụp cho bằng được cảnh ấy để làm tư liệu cho việc săn lùng hoa kiểng đẹp cho mình:

Phải ngấm qua nghĩa lại, lúc thì bước tới lúc bước lùi, nghiêng qua ngả lại để lấy được những tấm ảnh có nghệ thuật cao:

- Ô quỳ quái gì vậy?

Mãi thụt lùi, cô đâm thẳng vào người của Cao Nguyên. Thuận tay, anh chụp lấy tay cô mà nói:

- Bắt tại trận rồi nhé!

Biết mình bị lật tẩy, nhưng Quỳnh Vy vẫn cố tình lẩn tránh:

- Gì mà bắt tại trận, làm như người ra ăn trộm không bằng:

Vẫn nắm tay cô, Cao Nguyên gằn giọng:- Không vùng trộm là gì nhỉ! Cô dám len vào vườn nhà người ta thế này mà bảo là không ăn trộm được sao?

Quỳnh Vy chợt nhận ra tay mình còn nằm trong tay anh ta, cô thét lên:

- Buông tay tôi ra!

Cao Nguyên càng thêm siết chặt:

- Buông cô ra để cô tẩu thoát được à?

Vừa đau, vừa tức bị anh ta nắm tay, Quỳnh Vy cau có:

- Anh dám nắm tay tôi giữa ban ngày vậy sao?

Cao Nguyên vẫn nói:

- Biết ăn trộm thì phải vậy thôi. Tôi mà buông ra thì làm gì cãi lại được cô.

- Ăn hiếp phụ nữ thì hay gì chứ?

- Tôi không ăn hiếp phụ nữ mà tôi đang bắt trộm.

Quỳnh Vy kêu lên:

- Anh điên hả?

Cao Nguyên dọa:

- Này, bảo tôi điên thì đừng có hối hận đó nhé. Vì người điên thì không biết lời phải gì đâu. Tôi sẽ làm theo người điên đó.

Hắt mặt lên, Quỳnh Vy trách:

- Anh dám!

- Trời! Cô dám thách mình kìa, nếu không làm gì thì mất mặt quá. Nên anh đành phải cho cô biết mặt. Anh lấy tay còn lại véo vào má của cô:

- Còn điên nữa không vậy?

Trợn mắt, Quỳnh Vy kêu to:

- Anh dám...

Cao Nguyên cười:

- Đó là do cô bảo tôi đó.

Quỳnh Vy giận quá nên nói bừa:

- Anh là tên dê xồm, là tên điên rồ.

Cao Nguyên nheo nheo mắt:

- Sao? Vẫn còn là thằng điên à? Bây giờ không phải là một cái véo nữa, mà sẽ là một cái gì đó lãng mạn hơn.

Quỳnh Vy thấy anh ta muốn làm thật cô kêu lên:

- Anh không được làm vậy!

- Người điên đâu còn biết gì là đúng hay sai nữa.

Cao Nguyên hơi cúi xuống gần má cô, vờ như mặt anh sắp cận kề má cô. Quỳnh Vy giãy giụa quyết liệt;

- Không được! Anh không được làm thế!

- Làm sao cấm được người đang lên cơn điên đấy chứ.

Quỳnh Vy toát mồ hôi, cô líu cả lưỡi:

- Hãy buông tôi ra! Tôi xin anh đó có được không?

Cao Nguyên vẫn cố tình nắm lấy bàn tay của cô:

- Buông cô ra để rồi cô xử tôi nữa sao?

- Tôi thì là không có.

Cao Nguyên buông tay cô ra rồi nói một câu dứt khoát:

- Đi ngay đi!

Vừa xoa xoa cổ tay, Quỳnh Vy vừa đi thụt lùi về phía sau để ra khỏi vườn hoa:

- Người gì đâu thô bạo thấy ghét. Anh nhớ đừng để tôi gặp lại.

Cao Nguyên bật cười:

- Chính cô đừng nên làm việc mờ ám nữa.
- Oan ức bơ ghê chanh! Anh ta làm như mình là tên trộm không bằng vậy.

Cao Nguyên cảm thấy buồn cười vì thái độ của cô gái. Định bước đi thì anh chợt nhìn thấy túi xách nằm chơ voi lên băng đá gần đó. Anh mở ra xem, Cao Nguyên ngạc nhiên đến lạ lùng:

- Ôi! Toàn là ảnh nghệ thuật. Thì ra cô ta là nhà nhiếp ảnh Nhưng mà cô chụp toàn là hoa và kiểng các loại.

Bà Ngọc từ trong đi ra. Thấy anh, bà liền lên tiếng:

- Về rồi sao không vào nhà, mà còn ngồi đây vậy con?

Xếp tấm ảnh hoa lại, Cao Nguyên bước lại gần bà hơn:

- Nội ra đây làm gì? Ngoài này gió lớn lắm đó.

Bà cười:

- Nội không sao. Mà này, con có gặp Xuân Mai không?

Lại nhắc đến Xuân Mai! Làm như cô ấy hút hết hồn của nội rồi sao vậy!

- Dạ, không đâu nội. Con từ chỗ làm về đây.

Bà có ý trách:

- Sao vậy con? Thỉnh thoảng nên đưa nó đi chơi đây đó để tiện việc tìm hiểu nhau.

Cao Nguyên ậm ừ cho qua chuyện:

- Dạ, con sẽ mời cô ấy. Minh vào nghe nội.

Bà vẫn đứng nhìn một lần nữa một lượt vườn hoa:

- Hoa nở nhiều quá kìa con.

Cao Nguyên nói vẫn:

Đó là do nội chăm sóc chu đáo đồ thôi.

Bà lại dặn:

- Tối con có đi đâu nhớ ghé qua Mỹ Duyên luôn thể.

Cao Nguyên xoay người lại:

- Chi vậy nội?

Mang về đây ít phần để tưới kiểng chứ chi.

Cao Nguyên nói đùa:

- Nội nhớ ông nội rồi phải không? Nhớ ông, bà nội cố gắng chăm sóc vườn kiểng để ông nội vui.

Bà lườm đứa cháu mà bà yêu thương nhất: Cha cậu đấy! Dám chọc quê nội vậy sao?

Cao Nguyên cười:

- Con nói đúng không nội?

- Đúng!

Cao Nguyên cười hì hì:

- Con nói thì phải đúng thôi.

Bà định nói gì đó. Nhưng điện thoại của anh reo nên bà lại thôi.

Cao Nguyên xin phép nghe điện:

- A lô! Cao Nguyên đây?

- Có nhận ra ta không?

Cao Nguyên kêu to:

Lâm Quỳnh Thanh.

- Tốt!

- Này, cậu đang đâu châu?

Thanh bảo:

- Vẫn còn ở đất khách.

Cao Nguyên kêu to:

- Gì chứ, sao vẫn miệt mài nơi viễn xứ vậy?

- Chưa đạt thành ý nguyện thì vẫn còn đi chứ có gì lạ đâu?

Cao Nguyên sốt ruột:

- Chừng nào cậu về?

- Còn lâu lắm.

Cao Nguyên kêu lên:

- Trời ạ! Vậy thôi cậu cấm lều trại bên đó luôn đi.

Thanh cười hì hì:

- Làm sao được. Vì ta biết có kẻ đang dài cổ cò ra chờ ta.

- Biết vậy thì tốt rồi thằng quý. Mau về thôi!

- Vì bạn, vì em gái mình, mình sẽ tranh thủ về sớm được chưa?

- Thì được.

- Cậu đang làm gì thế?

- Chăm sóc vườn hoa kiềng của ông nội.

- Cậu sướng ghê!
- Vẫn phải đi làm mà. Cậu mau về đi.

Thanh trừ trừ.

- Ít ra cũng phải tốt nghiệp.
- Vậy cũng phải.

Thanh lại hẹn:

- Ngày về nhất định sẽ có cô em đi cùng.
- Đừng hẹn nữa.
- Ta không hứa trước điều gì đâu. Mà sẽ cho cậu một bất ngờ thú vị.
- Đừng làm ta nôn.
- Ủ! Nhớ không được đem vào tim cô nào đâu đấy.

Cao Nguyên cười hi hi:

- Có rất nhiều cô đăng ký đây nè. Nhưng mình đã cho "dze" hết chỉ chung thủy với lời hứa của cậu đấy.

- Vậy thì tốt!
- Thôi Hẹn gặp lại.

Vừa cúp máy thì bà Ngọc đã lên tiếng:

- Ai mà xem ra con vui thế?

Bạn của con đó nội.

- Dường như con trai?
- Vâng! Nó du học sắp về nước rồi.

Ba chặc lưỡi:

- Ngon vậy sao?

Xa quê hương buồn chết đi nội ơi!

Nhưng sẽ có tương lai.

Sợ bà buồn nên Cao Nguyên nói tránh đi. Con đâu thể để nội ở nhà một mình mà thương nhớ con.

Bà Ngọc xúc động:

Nội biết con rất có hiếu với nội. Thôi, vào tắm rửa rồi ăn cơm.

Cao Nguyên đúng thật là đứa cháu ngoan mà bà thương yêu nhất. Anh luôn ngoan ngoãn và làm theo ý của bà. Cha mẹ mất sớm, Cao Nguyên sống trong tình thương của bà. Anh chưa làm điều gì khiến nội anh phải buồn cả.

Phần 2

Thấy bạn cứ đi tới đi lui làm Quế Hương càng thêm sốt cả ruột. Cuối cùng cô nói:

- Mi đi tới đi lui làm ta chóng cả mặt mà có giúp được gì đâu?

Nhăn mặt, Quỳnh Vy bảo:

- Nhưng đó là công trình cả năm nay của ta, chẳng lẽ để nó mất một cách oan uổng vậy được hay sao?

- Vậy thì cứ đến đó mà tìm lại.

Quỳnh Vy hậm hực:

Chỉ nghĩ đến mặt anh ta thôi là mình có dị ứng rồi. Mi bảo ta đi gặp làm sao được.

Quế Hương cắn nhai:

- Chuyện này không được, chuyện kia cũng không xong, thật ra mi muốn làm sao mới được?

Lúc lắc cái đầu, Quỳnh Vy chịu thua:

- Không có cách nào cả.

Quế Hương đứng lên, cô đề nghị:

- Tội mình đi dạo nhé.

Nhăn mặt, Quỳnh Vy bảo:

- Lòng ta đang rối vậy mà mi còn hứng thú bảo đi chơi:

Quế Hương giải thích:

- Biết đâu đi dạo có kỳ tích xuất hiện thì sao?

- Hoang đường!

- Có cơ sở chứ không hoang đường.

- Là sao?

Quế Hương chậm rãi nói:

- Biết đâu ai đó nhất được đang tìm cách trả lại cho mi.

- Tốt vậy sao?

Chắc chắn rồi. Vì ta thấy anh ấy cũng Quỳnh Vy lờm:

- Chỉ có mi là vậy thôi.

Quế Hương chống chế:

- Có lẽ do mi quá có thành kiến với anh tà mà thôi.
- Ta nói thật chứ không có thành kiến gì cả.

Quế Hương hỏi lại:

- Bây giờ mi có chịu đi không thì nói với ta một tiếng?

Quỳnh Vy biết có từ chối cũng không được nên đành nói:

- Đi thì đi. Cầu trời cho kỳ tích xuất hiện theo miệng của mi.
- Vậy sao?

Hai người kéo nhau ra phố. Quế Hương đề nghị:

- Tụi mình vào siêu thị ngắm đồ được không? Vào đó sẽ thấy dễ chịu hơn.

Quỳnh Vy cần nhân:

- Chui vào đó làm gì chứ?
- Thì ngắm nghía thôi cho đỡ buồn.

Quỳnh Vy từ chối:

- Tụi mình đi hát karaoke!

Quế Hương tròn mắt hỏi lại:

- Đi hát giờ này ư?
- Đâu ai cấm mà sợ.

Quế Hương đành phải gật đầu:

- Mình sao cũng được. Đi thì đi. Vậy là cả hai kéo vào quán sau khi uống nước xong, hai người vào phòng để hát. Quế Hương chọn bài hát. Còn Quỳnh Vy thì ngồi thừ ra tư lự:

- Chẳng biết chừng nào mình mới nhận được cuốn album nghệ thuật của mình?

Quế Hương trấn an:

- Lo gì chứ, của mi sẽ là của mi mà thôi.
- Mi tin vậy à?
- Nhất định rồi.

Quỳnh Vy giục bạn:

- Mi chọn bài lâu thế?
- Có rồi nè, mi chọn đi!

Rủ là rủ vậy thôi chứ Quỳnh Vy đâu có tâm trí để mà hát với ca chứ.

- Mi hát ta nghe!

- Ê! Đừng có giờ chúng nhé!

Quỳnh Vy đứng lên:

- Mi hát đi. Mình ra ngoài mua ít trái cây vào ăn.

Quế Hương cản nhần:

- Nhỏ kỳ ghê vậy!

Dù có nói thì Quỳnh Vy cũng đã chui tọt ra ngoài rồi.

- Ối!

- Đi đứng kiêu gì thế?

- Cô...

Quỳnh Vy ôm mặt, gất lên:

- Cô, cô gì chứ! Đi đứng kiêu gì mà đâm sầm vào người ta như vậy?

Cao Nguyên đã nhận ra Quỳnh Vy nên nói:

- Không ngờ gặp lại cô ở đây.

Nghe giọng nói của anh, Quỳnh Vy đổ quau:

- Tôi có nợ nần gì anh hay sao mà cứ mãi gặp nhau thế này?

Cao Nguyên bảo:

- Tôi tìm cô mấy hôm nay.

Quỳnh Vy bỏ tay ra khỏi mặt, cô hất mặt hỏi:

- Tìm tôi làm gì?

- Tôi muốn trả cho cô một vật.

Tròn mắt nhận anh, Quỳnh Vy cắc có hỏi anh:

- Anh cố tình giấu túi xách của tôi, đúng không?

Cao Nguyên cười chế nhạo:

- Tôi nói cô cố tình bỏ quên lại vườn hoa của tôi thì có.

Quỳnh Vy trề môi:

- Tôi mà thèm làm điều đó ư? Anh có làm không đó?

Cao Nguyên rất đỗi ngạc nhiên về thái độ của cô:

- Nếu cô không muốn nhận lại thì thôi. Tôi sẽ đem tặng cho người nào cần đến nó.

Quỳnh Vy xác xược nói:

- Tôi sẽ viết đơn tôi bị cướp giật túi xách thì anh nghĩ sao?

Một cô gái đáo để, bướng bỉnh chịu không nổi. Cao Nguyên thầm nghĩ mình nên cảnh giác với con người này.

- Thì cô cứ làm theo suy nghĩ của mình đi. Tôi đâu có sợ mà cô nói thế.

Quỳnh Vy cũng rất muốn lấy lại túi xách của mình, Nhưng với tính cao ngạo của cô nhất định chẳng chịu năn nỉ:

Anh khỏi cần phải thách thức tôi như vậy. Hẹn gặp nhau ở đồn công an nhé.

Vừa nói, Quỳnh Vy vừa bước đi thông thả.

Cô không kịp để cho anh nói thêm điều gì. Quế Hương chạy đi tìm bạn. Thấy bóng bạn cô gọi to:

- Đây, Quỳnh Vy...đợi ta với!

Quỳnh Vy khoát tay:

- Chậm như thế sao?

- Chờ ta đi mà!

Cao Nguyên mỉm cười một mình:

- Là Quỳnh Vy ư?

Quế Hương chạy kịp bạn, cô lườm lườm:

- Mi làm gì mà như ma đuổi vậy chứ. Báo hại người ta chạy theo muốn chết vậy.

Quỳnh Vy cười hì hì.

- Chậm như mi vậy còn làm gì được nữa chứ?

- Đi chơi thôi mà.

- Thì đi chơi.

Quế Hương chột nói:

- Ê! Cái anh gì đó dường như muốn gặp mi đó.

Quỳnh Vy vờ ngạc nhiên:

- Nhìn đâu mà nhìn! À, chắc nhìn mi đó thôi!

Quế Hương cãi lại:

- Không. Ta thấy anh ấy nhìn mi cười cười đó.

- Anh ta cười ư?

Quế Hương hỏi nhỏ:

- Có phải là khắc tinh của mi đó hay không vậy?

Sợ bạn làm rối tung lên, nên Quỳnh Vy nói tránh.

- Không phải!

Quế Hương biết bạn đang có điều gì đó giấu mình, nên nói:

- Ê! Mình thấy anh ta có gì đó rất gian gian.

- Là sao?

- Người ấy không được tốt.

Quỳnh Vy nhú mày:

- Sao mi biết?

Quế Hương vờ nhận xét:

- Nhìn mặt là biết kẻ không tốt rồi còn gì:

Quỳnh Vy cười cười:

- Mới gặp người ta lần đầu đó nha, vội kết tội oan cho người ta đi!

Quế Hương cãi lại:

Nhất định là không oan đâu. Anh ta nhìn kỹ thấy gian lắm đó.

Quỳnh Vy xua tay:

- Đó là người mà ta hay kể cho mi nghe đó

- Hả!

- Mi thấy thế nào?

- Là sao hả?

- Có thể được mi để ý không?

Quế Hương lại nói:

- Nhìn thấy cũng đẹp trai đó. Dáng cao, trán rộng, mắt sáng. Chà! Nhất định phải là một giám đốc, kỹ sư, bác sĩ gì đây.

Quỳnh Vy tròn mắt.

- Trời? Mi đánh giá anh ta cao vậy sao?

Quế Hương cãi lại:

- Người ta như vậy mi cho là người thế nào?

- Đạo chích.

Quế Hương lắc đầu ngầy ngậy:

- Không thể nào!

- Nhưng đó lại là sự thật mới chết đó chứ. Bởi vậy mới nói mi đừng nên nhìn bề ngoài của người ta.

- Sao chứ?

Quỳnh Vy bảo:

- Mi không thấy anh ta đang cầm trên tay cái gì sao?

- Cầm ư?

- Ủ! Mi nhìn kỹ xem!

Quế Hương gật đầu:

Dường như là một túi xách.

- Túi xách màu gì?

- Màu xám tro.

Quỳnh Vy lại hỏi:

- Mi có nhận túi xách ấy giống của ai không?

Quế Hương kêu to:

- Ôi! Ta biết rồi! Rất giống cái xách của mi đó.

- Hừ! Lúc này mi có phần thông minh rồi đó.

Quế Hương thắc mắc:

- Nhưng tại sao lại ở trên tay anh ta như vậy?

Quỳnh Vy nhượng mảy:

- Thì mình đã nói rồi, anh ta không phải là người tốt.

Quế Hương nhìn bạn:

- Vậy tính sao?

- Theo mi phải tính thế nào? Kêu to lên hay gọi công an nè?

Quế Hương đưa tay ngăn:

- Như vậy thì không được!

- Tại sao?

Quế Hương giải thích:

- Rủi gì người ta nhặt được của mi thì sao? ả Hôm rồi mi bảo là bỏ quên kia mà.

Quỳnh Vy nhăn mặt:

- Đó là ta chỉ nói tránh mà thôi. Vật bất ly thân thì làm sao mà quên cho được.

Quế Hương nắm tay bạn kéo đi. Mi đi với ta lại đó, ta xin lại giúp mi.

Quỳnh Vy cự tuyệt:

- Không, ta không thể làm như vậy! Tự hấn ta tìm mà trả cho ta.

- Còn lại thế nữa ư?

- Nhất định là như vậy thôi.

- Ta chỉ sợ mi ngồi chờ dài cổ ra mà thôi.

Quỳnh Vy nói chắc:

- Mi để rồi xem.

- Thế là hai người lại tiếp tục cuộc vui chơi. Quế Hương thật tình thì cũng không thể hiểu được bạn mình đang nghĩ gì nữa.

Xuân mai vô cùng ngạc nhiên khi cô phát hiện ra cuốn album trong phòng của Cao Nguyên. Cô mở ra xem. Trông mặt ngạc nhiên.

- Nội ơi! Ai chụp mà đẹp thế này?

Bà Ngọc nghe tiếng cô gọi liền bước vào:

- Gì thế con?

- Nội xem nè!

Bà Ngọc cũng ngạc nhiên:

- Ôi! ở đâu mà đẹp như thế? Toàn là cảnh hoa kiểng đẹp thế?

Xuân Mai gợi ý:

- Chẳng lẽ anh ấy chụp sao nội?

Bà Ngọc lắc đầu:

- Chắc là không đâu! Nó đâu có thích nghề này chứ.

Xuân Mai vẫn lật xem. Gần cuối, cô lại nói:

- Ôi! Đây là cảnh trước vườn hoa của nội mà.

Bà Ngọc mở to mắt ra nhìn:

Phải rồi, đây là một dãy hoa lan màu.

- Còn đây là cây mai tứ quý lâu đời nè nội.

Bà Ngọc ngẫm nghĩ:

- Chẳng lẽ đây là do Cao Nguyên chụp Xuân Mai gật gù:

- Chắc là đúng rồi đó tội ơi!

- Nhưng nó chụp để làm gì?

Xuân Mai cười cười:

- Có khi nào anh ấy muốn tặng cho con hủ nội?

Bà nhìn Xuân Mai gật đầu đồng tình:

- Chắc chắn là như vậy rồi.

Bà Ngọc bỏ ra ngoài. Xuân Mai còn ngồi nán lại. Cô lật qua lật lại để xem. Cô rất ngưỡng mộ nghệ thuật chụp ảnh thế này.

- Ai cho cô vào đây?

Tiếng quát lớn của Cao Nguyên làm Xuân Mai giật mình, con album rơi xuống đất. Cô phụng phịu quát to đến vậy chứ? Làm người ta giật cả mình.

Cao Nguyên cúi xuống nhặt lên, anh hằn học nói.

- Sao em lại tự tiện vào phòng của anh chứ?

Xuân Mai cố tạo cho mình một vẻ tự nhiên hơn.

- Có gì đâu, em muốn tìm anh thôi mà.

Nội bảo em lên đây đó.

Cao Nguyên cắn nhai:

- Em thì lúc nào cũng nội cả. Anh không thích em tự tiện vào phòng của anh đâu.

Xuân Mai chu môi:

- Sao vậy chứ! Em mà anh cũng ngại nữa ư?

Cao Nguyên biết có nói gì thêm cũng không có lợi cho mình, nên anh lại nói:

- Anh không muốn ai vào phòng anh cả.

- Cả em cũng thế ư?

Không có trường hợp ngoại lệ.

- Anh...

Cao Nguyên lạnh lùng bảo:

- Đây là điều cấm kỵ nhất của anh mà.

Xuân Mai cảm thấy mình bị anh đối xử ghẻ lạnh như vậy trong lòng ảm ức. Nhưng cô biết mình phải làm gì rồi. Cầm album lên:

- Anh chụp ảnh này đẹp đó chứ?

- Thường thôi.

Xuân Mai rối rít:

- Ôi! Làm sao mà thường được chứ. Anh khiêm tốn đó thôi. Kỹ thuật phải cao lắm. Hơi chau mày, Cao Nguyên hỏi:

- Có gì mà em ca ngợi nó dữ thế. Anh thấy nó rất là bình thường mà thôi:

- Anh đùa với em sao? Nếu chê thì anh tặng cho em nhé!

Giật mình, Cao Nguyên chụp tay cô lấy lại:

- Không được!

- Sao vậy anh?

Cao Nguyên lắc đầu:

- Đã bảo không được là không được. Em hỏi chi nhiều vậy?

Xuân Mai rất ngạc nhiên về thái độ của anh:

- Anh chê thì tặng em, cô gì mà anh cáu gắt với em?

Cao Nguyên bỏ nó vào ngăn tủ khoá lại:

- Đã bảo là không thể cho em được. Anh đã hứa với người ta rồi.

Xuân Mai ảm ức:

- Anh hứa với ai chứ?

Khoát tay, Cao Nguyên lắc đầu:

- Em hỏi làm gì? Có nói em cũng không Xuân Mai bướng bỉnh nói:

Nhưng mà em muốn biết. Anh nói cho em nghe đi!

Thấy cô cứ cằn nhằn bên tai mình, Cao Nguyên dậm bực:

- Em cho anh được yên tĩnh một chút đi.

- Nhưng em muốn biết.

Cao Nguyên đứng lên:

- Anh đi đây! Em nhớ đóng cửa cho anh. Xuân Mai lật đật nhảy theo anh, cô phàn nàn:

- Làm gì dữ vậy. Em ra nói chuyện với nội còn vui hơn.

Cao Nguyên lắc đầu nhìn theo cô. Chẳng ý tứ gì cả. Anh bước ra phòng khách. Bà Ngọc lên tiếng khi thấy anh:

- Con ngồi xuống đây, nội muốn nói chuyện này với con.

Biết là Xuân Mai kiếm chuyện, Cao Nguyên phàn đề phòng:

- Có chuyện gì sao nội?

Xuân Mai vờ không để ý, cô như đang bận ngắm những cánh hoa vừa mới được cắm vào bình:

- Nói nội nghe, con làm sao mà có mấy tấm ảnh hoa kiểng ấy vậy?

Gãi gãi đầu, Cao Nguyên cũng không biết nói làm sao với nội. Anh lúng túng:

- Dạ...con...

- Đây! Con lên nội đi học nghệ thuật Cao Nguyên lác đầu:

- Dạ, không có.

- Không có làm sao con có được những tấm ảnh nghệ thuật đẹp đến như vậy?

Cao Nguyên cười cười rồi thú nhận:

- Đó là tác phẩm của thằng bạn đó. Thấy đẹp nên con mượn về để xem thêm nội ạ. Xuân Mai đưa ra một túi xách nữ ra trước mặt anh:

- Vậy cái này là của ai vậy anh? Nó dùng để đựng quyển album đó.

Cao Nguyên nhìn xuân Mai một cách trân trọng cô này quả thật là không thể xem thường được nhưng phải trả lời làm sao đây? Anh đành phải nói:

- Thì đúng là giỏ đựng nó mà thôi. Có gì mà em phải thắc mắc.

- Nhưng nó lại là xách tay của nữ đó.

Cao Nguyên bật cười:

- Em làm sao vậy? Chỉ là cái xách tay để đựng thì có gì là lạ đâu.

Bà Ngọc gật gù:

- Anh con nói phải đó. Con đừng có nghi kỵ nữa.

Tuy trong lòng còn âm ứ, nhưng Xuân Mai cố kiềm lòng:

- Dạ, con không có.

Cao Nguyên nói với bà:

- Con đi ra ngoài có chút chuyện nghe nội.

Bà nhìn Xuân Mai rồi nói:

- Thuận đường, con cho Xuân Mai quá giang về luôn.

Biết không thể từ chối nên anh cố cười vui vẻ:

- Vâng! Ta đi thôi em!

Xuân Mai biết đó là cử chỉ giả tạo của anh mà thôi. Nhưng cô cố gắng nén lòng. Dẫu sao sau lưng cô vẫn còn có bà Ngọc. Bà luôn ủng hộ cô.

Gần một tiếng đồng hồ, Quế Hương cố tình đứng chờ Cao Nguyên. Anh vừa xuống xe, cô đã gọi nhanh:

- Cao Nguyên!

Cao Nguyên nhìn cô một cách lạ lẫm.

Nhưng anh vẫn lịch sự hỏi:

- Cô gọi tôi?

- Ủa! Chứ không phải đây là tên của anh sao?

Cao Nguyên hơi lạ:

- Đúng là tên của tôi. Nhưng mà tôi...

Quế Hương vội cắt ngang:

- Không quen tôi chứ gì?

Cao Nguyên nhẹ gật đầu:

- Dường như chúng ta chưa lần nào gặp mặt. Tôi thắc mắc là sao cô biết tên của tôi?

Quế Hương nhún vai:

- Muốn biết tên một người nào đó có khó gì đâu chứ?

- Vậy cô tìm tôi có chuyện gì?

Quế Hương đưa tay chỉ vào quán nước:

- Anh có thể mời tôi ly nước không?

Chờ anh gần một tiếng đồng hồ nên tôi khát lắm.

Ngần ngại một lúc, Cao Nguyên đành phải gật đầu:

- Vậy cũng được.

Hai người bước vào quán. Cao Nguyên lịch sự hỏi:

- Cô uống gì?

Cà phê đá.

Cao Nguyên gọi:

- Một phê đá, một sữa.

Tưởng anh uống cả phê sữa nên Quế Hương cười thâm trong bụng. Con trai gì mà yếu đến vậy.

Người phục vụ mang ra hai ly nước. Cao Nguyên đẩy ly cà phê sữa đến trước mặt Quế Hương:

Cô nên uống cả phê sữa, đừng nên uống cả phê nhiều không tốt.

Quế Hương cười cười:

- Vậy sao!

Uống ngum nước, Cao Nguyên hỏi:

Nước đã uống rồi, cô có thể nói lý do cuộc gặp gỡ này được rồi chứ?

- Chà! Anh ta nôn nóng còn hơn mình nghĩ kia. Mở đầu câu chuyện như thế nào đây nhỉ?

Hơi mất tự nhiên, Quế Hương đưa tay cầm muống khuấy khuấy ly nước:

- Anh không hỏi tên tôi sao?

Nhường mày, Cao Nguyên báo:

- Nếu cô muốn thì hãy nói đi!

Cao ngạo, anh ta rất cao ngạo. Hèn gì Quỳnh Vy không muốn gặp anh ta đó thôi.

- Nhưng mình lại khác. Có gì phải ngại chứ?

- Tôi đã biết tên anh, điều này anh không thấy lạ sao?

Nhún vai, Cao Nguyên bảo:

- Tôi nghĩ chuyện biết tên thôi cô gì đâu phải thắc mắc. Vậy cô tên là gì vậy?

- Quế Hương!

-Ồ! Tên đẹp đẽ chứ!

Quế Hương chột hỏi:

- Thế anh có từng nghe tên Quỳnh Vy hay chưa vậy?

Hơi nhú mày. Cao Nguyên hỏi lại:

- Quỳnh Vy ư?

- Đúng vậy!

Dường như chưa bao giờ.

Quế Hương cong môi:

Có lẽ do anh quá vội vội mà thôi. Sao cô nói thế?

Quế Hương mỉm cười:

- Anh có thể là quên thật rồi. Mà cũng có thể vờ như quên đi.

Cao Nguyên lại cười, anh nhìn cô nói một cách chế giễu:

- Cô định chơi trò gì nữa đây?

Quế Hương vào đề:

- Hôm qua tôi thấy anh có cầm trên tay cái xách phụ nữ.

- Cô nhìn thấy ư?

- Chẳng lẽ đó là của vợ anh?

- Cô hỏi làm gì?

Quế Hương nhún nhùng:

- Vì tôi thấy nó rất giống túi xách mà bạn tôi bị mất cắp:

Cao Nguyên cười trong bụng. Chơi trò trẻ con sao?

Ngoài thị trường sản xuất ra hàng loạt chứ đâu phải một cái. Chuyện trùng hợp giống nhau là lẽ đương nhiên mà thôi.

Quế Hương mím môi:

Điều anh nói quả không sai. Nhưng vẫn có điều khác biệt khi đã qua tay người sử dụng.

- Vậy sao?

Quế Hương uống ngụm nước rồi nói tiếp:

- Bên hông của túi xách có thêu tắt hai chữ Q. V.

Cao Nguyên bật cười:

- Rất tiếc, túi xách của tôi chẳng hề có chữ gì cả. Đây là một chuyện hiểu lầm thôi.

Quế Hương áp đặt:

- Anh có biết mình làm như vậy là tội lỗi hay không?

- Tội ư? Tôi tội gì?

Quế Hương cảm thấy anh ta cũng có bản lĩnh nên nói:

- Thật ra thì anh cũng đừng nên giữ làm gì, nếu đó không phải là của mình.

Cao Nguyên không thèm nói đông dài làm gì vào thẳng vấn đề:

- Cô ấy nhờ cô đến đây à?

Quế Hương lắc đầu:

- Tôi tự mạo muội đến đây mà thôi. Coi như tôi xin anh đó.

Cao Nguyên cảm thấy buồn cười vô cùng:

- Thế tại sao cô ấy không tự đến mà phải nhờ cô?

Quế Hương lắc đầu:

- Tôi đã nói với anh rồi, tự tôi đến mà thôi.

Cao Nguyên vội nói:

- Tự cô đến cũng được, hay cô ấy nhờ cô đến cũng được, tôi sẽ không đưa lại đâu.

Quế Hương bắt bí:

- Nói như vậy là anh đã thừa nhận mình có giữ tang vật.

- Vậy thì đã sao.

- Tôi xin anh mang trả lại cho khổ chủ của nó, nếu anh không muốn cô chuyện rắc rối.

Cao Nguyên vờ không hiểu:

- Rắc rối gì cơ?

- Quyền album là sinh mạng của nó đó.

Cao Nguyên đáp tỉnh bơ:

- Chuyện ấy đâu có liên quan gì đến tôi. Anh làm ơn đi đừng làm khổ bạn tôi đến như vậy!

Cao Nguyên ngạc nhiên:

- Tôi làm khổ bạn của cô ư? Làm gì có chứ!

Quế Hương cố thuyết phục:

- Tôi đã nói rồi, quyền album đó là sinh mạng của nó đó. Nó đã khổ công lắm mới được bấy nhiêu thôi.

Cao Nguyên làm như chẳng hề quan tâm:

- Cô nói chuyện ấy với tôi làm gì?

- Vì tôi nghĩ anh chẳng phải là kẻ vô tâm như vậy.

Cao Nguyên bật cười:

- Cô nói khích tôi không có ích gì đâu.

- Anh...

Cao Nguyên lại nói:

- Nó lại là tang vật có giá trị của tôi đó.

Quế Hương gần giọng:

- Nghĩa là anh vẫn quyết giữ nó. Đúng không?
- Đương nhiên rồi!

Quế Hương cao giọng:

- Anh sẽ sai lầm khi giữ nó đấy. Dù nó có lỗi gì với anh đi chăng nữa thì chỉ là chụp mấy tấm ảnh lấy kiêu mà thôi.
- Vậy à!

Quế Hương nói tiếp:

- Còn nếu như anh muốn giữ thì cũng tốt thôi. Dường như nó bảo chỉ cần anh cho lại số vàng nó để quên trong đó thôi.

Trợn mắt nhìn cô, Cao Nguyên cãi lại:

- Làm gì có số vàng nào chứ?
- Số vàng ấy đâu có nhỏ, đúng không?
- Anh có thể giữ đấy đi.

Quế Hương đứng lên định ra về, Cao Nguyên vội giữ lại:

- Cô ngồi xuống đây!

Không, trễ lắm rồi. Vả lại...

Cao Nguyên chợt nghĩ, nên nói:

- À! Thôi, cô có thể về.

Sơn Tùng xuất hiện một cách đột ngột:

- A! Thằng kia dám hẹn hò bạn gái mình ra đây.

Quế Hương hét hoảng:

- Ô! Anh... anh hiểu lầm lời Sơn Tùng ạ!
- Hừ! Tại trận thế này còn hiểu lầm cái gì nữa? Cô dám hẹn hò tình nhân ở đây à?

Cao Nguyên cũng lên tiếng:

- Anh hiểu lầm rồi đó. Tôi...

Sơn Tùng nạt ngang:

- Thôi, hai người im đi! Tôi không tin đâu, đừng hòng phân minh.

Quế Hương nhăn nhó:

- Sao anh chẳng chịu tin em?

Sơn Tùng gắt lên:

- Anh làm sao mà tin em được?

Quế Hương lắc đầu:

- Quỳnh Vy đau khổ, em chỉ muốn giúp nó mà thôi.

- Em thì giúp được gì chứ. Lúc nãy anh thấy cô ấy khóc sưng cả mắt luôn.

Quế Hương ngồi xuống:

- Sao phải thế chứ?

Sơn Tùng nói luôn:

- Dường như đến ngày cô ấy phải gởi ảnh ra nước ngoài đó rồi.

Quế Hương nhìn Cao Nguyên căm phẫn:

- Làm như vậy là quá ác rồi. Thôi mình về đi anh.

Quế Hương kéo tuột Sơn Tùng ra khỏi quán:

- Chính anh ta giữ cuốn album của Quỳnh Vy đấy.

Sơn Tùng đã hiểu. Nhưng anh lại nói:

- Có thể do Quỳnh Vy có lỗi trước.

- Nhưng cũng đâu cần quá đáng vậy. Anh ta nhất định không trả.

Sơn Tùng cùng Quế Hương suy nghĩ. Cuối cùng anh nói:

- Chỉ còn cách là đến nhà anh ta mà. Đến đó làm gì?

- Gặp vợ anh ta.

Quế Hương như hiểu ý của anh. Cô mỉm cười gật đầu tán thành.

Phần 3

Quế Hương mạnh dạn bước vào. Vườn hoa kiểng nhà của Cao Nguyên. Cô ngạc nhiên ngẩn ngơ nhìn khắp lượt. Toàn là hoa với kiểng:

- Cô tìm ai?
- Quế Hương giật mình:
- Tôi...
- Xin lỗi, chị muốn tìm ai?

Quế Hương mỉm cười:

Tôi muốn gặp bà chủ nhà.

- Cô người làm ngân ngại:
- Cô muốn gặp giờ này ư? Bà chủ tôi đang ngủ trên lầu.
- Vậy còn cậu Cao Nguyên?

Người làm nhìn Quế Hương dò xét:

- Dạ, cậu Hai đi làm chưa về ạ.

Quế Hương ngáp ngừng giày lâu rồi mới hỏi:

- Thế cậu Hai chừng nào mới về?
- Dạ, tôi cũng không biết.

Xuân Mai từ phòng bà Ngọc bước ra, cô lên tiếng hỏi:

- Cô tầm Cao Nguyên có gì không vậy?

Quế Hương nhìn Xuân Mai rồi mới nói:

- Tôi muốn xin lại quyển album mà tôi đã bỏ quên trước đây.

Xuân Mai ngạc nhiên:

- Cuốn album nào, đâu cô nói thử cho tôi nghe đi!

Quế Hương mừng thầm, cô nói:

- Album ấy chụp toàn là hoa và kiểng không thôi.

Xuân Mai sáng mắt, cô hỏi tiếp:

- Có nó ở đây. Nhưng cô có thể cho biết tại sao mà Cao Nguyên giữ nó lại.

Quế Hương cười vui vẻ:

- Hôm rồi tôi đến đây chụp mấy tấm về cảnh ở đây. Khi về hơi vội nên tôi đã bỏ quên nó lại thôi.

Xuân Mai hỏi lại:

- Chỉ có bấy nhiêu thôi hả?

Quế Hương cười cầu hoà:

- Vâng!

- Thế Cao Nguyên có quen biết với cô hay không?

Quế Hương lắc đầu:

- Chỉ vừa biết đây thôi. Nhưng không hiểu sao anh ấy chẳng chịu trả cho tôi. Xin cô vui lòng cho tôi nhận lại.

Xuân Mai không muốn Cao Nguyên nhân vật nhớ người, nên liền gật đầu:

- Được, cô ở lại đây chờ tôi nhé.

Người làm có ý ngăn cản:

- Cô ơi! Cô làm vậy tôi e cậu chủ không bằng lòng.

Xuân Mai hất mặt:

- Cô biết gì mà xen vào, xuống bếp đi!

Quế Hương mừng thầm trong bụng. Có lẽ cô ta là người yêu của Cao Nguyên cũng nên:

- Bộ anh ấy ở nhà khó khăn lắm sao vậy?

Người làm gật đầu:

- Phải! Nhưng cậu rất thương người và luôn làm việc nghĩa.

- Phải vậy không đó? Anh ta muốn giữ lại để làm vật làm tin ư?

Thấy Quế Hương im lặng. Cô người làm lại nói:

- Cậu tôi là người hiền lành. Cậu không hại ai đâu. Nhưng có điều cô ấy thì cậu tôi...

Người làm chưa nói hết câu thì Xuân Mai xuất hiện:

- Tôi bảo cô vào trong rồi mà.

Cô người làm nhẫn nhịn bước vào.

Xuân Mai đưa cho Quế Hương túi xách rồi nói:

Đầy đủ trong đó.

Quế Hương Cầm lấy miệng rồi rít cảm ơn:

- Cảm ơn cô nhiều nhé.

- Cô là nhà nhiếp ảnh?

Quế Hương lắc đầu:

- Tôi chỉ chụp để làm quà kỷ niệm thôi.

Xuân Mai tròn mắt:

- Bấy nhiêu ấy à?

Quế Hương cười:

- Bạn tôi ở nước ngoài nhiều lắm. Chúng nó muốn thấy những loại hoa kiểng ở Việt Nam.

Xuân Mai gật gù:

- Cô nói cũng phải.

Quế Hương từ giã ra về. Xuân Mai nói to:

- Tiễn khách!

Cô người làm chạy ra:

- Xin mời cô.

Ra tận cổng, Quế Hương hỏi:

- Cô ta là vợ của Cao Nguyên?

- Không! Chỉ là bạn bình thường mà thôi.

- Vậy à!

Vừa mở cổng, cô vừa nói:

- Cô ta làm như là vợ của cậu Hai không bằng.

Quế Hương vẫy tay cho cô rồi cho xe chạy đi. Cũng là lúc Cao Nguyên cho xe chạy trở tới:

- Ai vừa đi ra vậy Sáu?

Cô Sáu người làm của anh đáp:

- Dạ, cô gì đó đến xin lại túi xách.

- Túi xách gì vậy?

Sáu lắc đầu:

- Em không biết.

Cao Nguyên cho xe vào cổng. Anh chạy đến bậc thềm thì Xuân Mai xuất hiện. Cao Nguyên cảm thấy khó chịu nên hỏi:

- Em lại đến à?

Xuân Mai tự ái:

- Anh không muốn em đến à?

Cao Nguyên phẩy tay:

- Ý anh không phải như vậy.
- Thế nghĩa là sao?
- Anh thấy em nên đi làm, đừng uổng phí thời gian như vậy.

Xuân Mai kênh kiêu:

- Em cần phải làm sao? Gia đình em có khả năng nuôi em suốt cuộc đời mà.

Cao Nguyên bật cười:

- Em y vào đó anh thấy không yên tâm chút nào cả. Rồi cha mẹ già đi, các anh chị sẽ xem em thế nào?

Xuân Mai phó thác:

Đến lúc đó lấy chồng, chồng tiếp tục Cao Nguyên lắc đầu:

- Thua em luôn.

Xuân Mai cặp tay anh đi vào. Cao Nguyên cố tình gỡ tay cô ra:

- Anh muốn nghỉ ngơi một chút.
- Em muốn nói anh nghe chuyện này.

Cao Nguyên thoái thác:

- Chuyện gì cũng nên để từ từ hãy nói.

Xuân Mai bảo:

- Chuyện có liên quan đến album.

Xuân Mai nói một cách tự nhiên:

- Em đã cho nó về với chủ của nó rồi.

Cao Nguyên nhú mày:

- Em nói gì? Em...

Xuân Mai lặp lại:

- Người ta đến xin lại, em đã trả giúp anh rồi.

Cao Nguyên ngồi chết lặng: Anh không ngờ càng ngày xuân Mai càng lộng quyền như vậy.

- Ai cho phép cô vào phòng của tôi như vậy?

Xuân Mai chu môi:

Chỉ là một quyển album thôi mà. Anh làm gì mà nạt nộ em dữ thế?

Cao Nguyên vẫn còn giận:

- Ai cho phép cô làm thế?

Xuân Mai giận dữ:

- Anh xem nó quan trọng vậy sao? Anh có thể vì nó mà nạt nộ em như vậy à?

Cao Nguyên tức giận hét:

- Chuyện tôi làm tôi biết. Tôi đâu cần cô phải xen vào.

Nghe lớn tiếng, bà Ngọc bước ra:

- Chuyện gì mà lớn tiếng như vậy?

Thấy bà, Xuân Mai khóc to lên:

- Nội ơi! Con khổ lắm!

Bà dỗ dành cô:

- Nín! Có chuyện gì từ từ nói cho nội nghe!

Anh Nguyên mắng con đó.

Bà Ngọc nhìn anh nghiêm khắc nói:

- Sao con lại làm thế, nó có làm gì lỗi với con sao?

Cao Nguyên vừa mở miệng:

- Con...

Thì Xuân Mai đã cướp lời:

Chỉ vì quyển album đó thôi nội à. Của người ta thì phải trả lại chứ. Con trả giùm mà ảnh lại mắng con.

Bà nhìn Cao Nguyên xoa dịu:

Chuyện lỡ rồi, thôi bỏ qua đi con. Xuân Mai cũng vì muốn tốt cho con mà thôi. Có bà lên tiếng, Cao Nguyên đâu thể nào lên tiếng thêm được. Anh đứng lên đi về phòng mình. Xuân Mai quệt nước mắt vừa nói:

- Con cảm ơn nội!

- Không có gì! Từ nay, con nhớ đừng có tự ý vào phòng nó nữa.

Xuân Mai vui trở lại, cô cười:

- Con hiểu rồi nội.

Bà cười nhìn Xuân Mai. Bộc trực văn vẻ cũng đáng yêu lắm.

- Con về nghe nội.

- Ồ! Tối nhớ sang chơi nghe con.

Bà rất yêu thích Xuân Mai. Cô lấy đó làm bữa bủi cho mình. Cô nhất định phải có được trái tim của anh cho riêng mình.

Quỳnh Vy hết nhìn quyển album lại nhìn Quế Hương. Cô không ngờ cô bạn mình lại có bản lĩnh đến như vậy.

- Mi thật là tài đó Quế Hương.

Quế Hương chu môi:

- Tài gì đâu, giúp bạn làm được việc là mừng rồi.

Quỳnh Vy lại hỏi:

- Bây giờ thì mi muốn khao gì thì nói đi!

Phẩy tay, Quế Hương bảo:

Tuỳ lòng hảo tâm của mi mà thôi. Cho gì ăn nấy.

- Sao, hôm nay hiền và dễ thương đến như vậy à?

Dễ thương lâu rồi.

Nhưng hôm nay ta mới thấy.

Quế Hương lại nói:

- Mi có biết ta khó khăn lắm mới lấy về được không?

Quỳnh Vy cười cười:

- Mi có thể kể chi tiết cho ta nghe không?

Quế Hương dẩu môi:

- Mi có biết là ta vất vả lắm hay không?

Phải uốn cong ba tác lưỡi của ta mới lấy về được đó.

Quỳnh Vy bật cười:

- Thôi được rồi.

- Được cái gì?

Quỳnh Vy đưa tay lên:

Ta muốn biết bộ mặt anh ta lúc uy thế nào thôi.

Quế Hương thở dài:

- Làm gì mà có anh ta chứ?

- Hừ? Nếu vậy thì làm sao mi lấy được?

Quế Hương cười tủm tỉm:

- Ta gặp cô bồ của anh ta. Cô ấy xinh đẹp và thông minh lắm.

Quỳnh Vy cần nhần:

- Mới gặp người ta lần đầu mà dám khen như vậy rồi.

Quế Hương cãi lại:

- Không, mình nói thật thôi. Cô ta xinh đẹp lắm. Có lẽ vì ganh tị với quyền album này lắm.

- Thôi đi, mi đùa hoài! Chẳng lẽ cô ta ghen với đồ vật?

Quế Hương lai cười:

- Thì nhìn vật nhớ người đó mà.

- Nhìn vật nhớ người ư? Mi nói vậy là sao?

- Hôm nay sao nhỏ kém thông minh vậy chứ? Có nghĩa là anh ta đã có ý với mi là đó.

Quỳnh Vy trợn mắt:

- Tầm phào vậy mà cũng nghe được. Gặp mặt ta còn không muốn nữa là...

- Có thể là do mi chưa biết. Hoặc là anh ta vẫn còn kín đáo, chưa có một biểu hiện hay cử chỉ nào đó khiến cho mi cảm động.

- Vớ vẩn!

Quế Hương hỏi ngược lại:

- Chứ lý do vì đâu mà anh giữ khư khư mà không muốn trả lại cho mi hả?

Quỳnh Vy chu môi:

- Là vì anh ta thách mấy tấm ảnh ấy.

- Không có.

- Bộ mi là anh ta sao mà biết.

Quế Hương cười hì hì:

- Bộ mi quên ta là nhà tâm lý học người lớn sao?

Quỳnh Vy trề môi tỏ ý không tin:

- Nhà tâm lý gì chứ?

- Vậy mà mi vẫn chưa chịu tin ta ư? Nhất định ta sẽ làm cho mi tâm phục khẩu phục.

Xua tay, Quỳnh Vy bảo:

- Đến chừng đó hẵng hay.

Quế Hương lại hỏi:

- Vậy còn bây giờ thì sao?

Quỳnh Vy ôm quyển album vào lòng:

- Tha thiết cảm ơn mi chứ còn gì.
- Chỉ cảm ơn suông thôi hả?

Quỳnh Vy nhìn bạn:

- Theo mi là gì mới xứng đáng.

Quế Hương lắc đầu:

Tuỳ mi, ta đâu thể nào mở lời được. Ai lại làm thế!

Quỳnh Vy rộng rãi nói:

- Ta cũng tuỳ mi lựa chọn.

Quế Hương ngẫm nghĩ một lát nhưng lại nói sang chuyện khác:

- Này, chiều về chắc cô ta sẽ bị anh chàng ấy chửi cho một trận.

Quỳnh Vy ngơ ngác:

- Sao thế?

Mình nghe cô người làm bảo anh ta quý quyển album này lắm.

Quỳnh Vy thốt lên:

- Vô duyên chưa, của người ta mà quý nổi gì?
- Có quyển album anh ta cứ mãi miết xem mà chả thèm để ý đến cô ta.

Quỳnh Vy chép miệng:

- Lẽ nào là như vậy chứ!

Quế Hương tự trách:

- Nếu như vậy thì mình có tội lắm rồi đó.
- Là sao?

Vô tình mình gây cho cô ta phiền toái. Biết đâu anh ta giận luôn cô ta thì sao?

Thấy Quế hương nhìn mình, Quỳnh Vy xua tay:

- Ê! Không phải lỗi của mình đâu.
- Chính mi là nguyên nhân.

Quỳnh Vy bảo:

- Ta không thèm gặp anh ta là được rồi.
- Cô ta còn ghen nổi gì.

Quế Hương dọa:

Nói thì dễ rồi, nhưng trong mỗi chúng ta ai cũng biết khi yêu người ta thường hay ích kỷ lắm.

Quỳnh Vy bào chữa:

- Nhưng trong chuyện này ta là người bị oan mà.
- Oan hay không thì tội mình biết. Còn cô ấy làm sao mà biết được đây.

Quỳnh Vy bật cười. Xem ra mi có phần bênh vực cho cô ta rồi đó.

- Ta làm gì mà bênh vực cô ấy chứ! Chẳng qua ta nói công bằng mà thôi. Nếu không có cô ta giúp thì khổ khăn cho việc ấy lắm.

Quỳnh Vy gật gù:

- Điều này thì mi nói rất phải, ta nghe có thể chấp nhận được.

Quế Hương đứng lên, cô nói:

- Gì thì gì, ta cũng phải báo tin vui cho Sơn Tùng biết kế hoạch của mình và anh ấy đã thành công.

Tròn mắt nhìn bạn, Quỳnh Vy hỏi:

- Sao, chuyện này cũng có anh ấy dự phần nữa hả?
- Tất nhiên rồi! Nhờ sáng kiến của anh ấy đấy.

Quỳnh Vy nói vui:

- Chà! Phải khao hai người cùng một lúc chắc nặng đôi à nha.
- Có nhiều đâu!
- Nửa tháng đi du ngoạn là cùng.

Quế Hương cười hì hì:

- Đâu nhiều dữ vậy.

Điện thoại Quế Hương có tín hiệu. Cô kêu lên:

- Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến liền nè.

Quỳnh Vy bảo bạn:

- Mi cho cái hẹn luôn đi.
- Ê! Xin lỗi, cho một phút riêng tư nhé. Nhìn vẻ mặt hớn hờ của bạn, Quỳnh Vy cũng cười bảo đùa:
- Nhanh lên đó!

Thấy bạn hạnh phúc, Quỳnh Vy đôi lúc cũng nghĩ về mình. Từng này tuổi chưa hề yêu ai, chưa lần nào đặt tình cảm với bất chại cả. Nhưng sau lần gặp Cao Nguyên, lòng cô có cảm giác gì đó rất là kỳ kỳ. Ghét và thích là hai chuyện đối nghịch nhau. Người cao to chắc khỏe. Vàng trán rộng với đôi mày tướng,

ánh mắt nhìn ai như muốn hốt hồn vậy. Ôi? Sao mình nghĩ đến anh ta nhiều đến như vậy chứ?

- Hù!

Quỳnh Vy giật mình;

- Ôi! Nhỏ làm ta hết cả hồn.

Quế Hương cười hì hì:

- Coi vậy mà nhát gan ư? Nè, đang nhớ đến ai thế hả?

Quỳnh Vy lúng túng vì câu hỏi của bạn.

Cô lườm:

- Lại đoán mò nữa rồi. Ta mà nhớ đến ai chứ? Nếu có người để nhớ thì may mắn lắm rồi.

- Trời! Nghe mi ca cảm làm ta cảm thấy tội nghiệp ghê đi nhỏ ơi!

- Xí! Mi chơi với ta từ lâu, bộ không rõ tính của ta sao hả?

Quế Hương xoa xoa hai tay vào nhau, cô lắc cái đầu rồi bảo:

Tính thì ta cũng có biết chút chút, nhưng mà lòng mi thì ta chưa rõ lắm. Nhất là trong đầu của mi đó, đang nghĩ gì làm sao mà ta biết được.

Quỳnh Vy lườm bạn:

- Mi đó lục nào cũng đùa được cả. Ta nói nghiêm túc đó.

- Ồ, thì cũng đang lo đây nè.

Quỳnh Vy ngạc nhiên:

- Mi lo điều gì cơ?

- Chắc chắn là cô ấy cũng bị anh ta cho một trận lôi đình.

Quỳnh Vy trấn an:

- Chắc là không đâu, vì ta đoán anh ta rất yêu cô ấy mà.

- Lại đơn phương đoán mò nữa rồi. Nếu anh ta rộng lượng như vậy thì sẽ mang trả lại cho mi lâu rồi.

Phẩy tay, cô từ chối:

- Còn ta thì lại khác. Với ta anh ấy làm sao mà thân thiện rồi thông cảm cho được.

- Hừ! Với lại cộng thêm cái anh ngang như cua của mi nữa, chắc chắn là không anh chàng nào chịu nổi rồi.

Nguyễn vừa tới vội lên tiếng:

- Có anh nè, Quế Hương.

Cả hai giật mình. Quỳnh Vy hỏi:

- Anh đến tìm em ư?

Quế Hương nguýt bạn:

- Chẳng lẽ tìm ta sao?

Nguyễn gật đầu:

- Đúng hơn là anh tìm em đây.

Quế Hương tròn mắt nhìn anh:

- Tìm em ư? Gì vậy anh?

Nguyễn nói luôn:

- Sơn Tùng gặp nạn, em nên đến an ủi cậu ấy.

Quế Hương mắt bình tĩnh hỏi:

- Anh không đùa chứ?

- Lòng dạ nào mà anh có thể đem tính mạng của bạn mình ra đùa được?

Quế Hương bây giờ mới sực tỉnh:

- Anh ấy thế nào, anh nói mau đi!

Quẹt xe thôi. Nhẹ! Em không cần lo lắng như vậy.

Quỳnh Vy hỏi thúc:

- Tụi mình đến đó xem sao.

Cái xe của Quỳnh Vy giờ chứng, đề mãi không nổ. Quá sốt ruột nên Quế Hương đề nghị:

- Mi bỏ xe ở nhà đi. Ngồi sau cho anh Nguyễn chở mi.

Quỳnh Vy lo lắng:

- Còn mi?

- Ta đi xe này:

Quỳnh Vy không an tâm:

- Mi không còn bình tĩnh, mi nên ngồi sau để anh Nguyễn chở như vậy sẽ an tâm hơn.

Nguyễn gật đầu đồng tình:

- Quỳnh Vy nói phải đó. Em lên xe anh chờ cho.

Cả ba kéo nhau đến bệnh viện để thăm Sơn Tùng. Chẳng hiểu sao mấy lúc gần đây cô không muốn gặp Nguyễn nữa, Quỳnh Vy sự thật không hiểu được chính mình nữa.

Bị cao Nguyên mắng cho một trận, Xuân Mai ầm ục khóc. Cô không ngờ anh ta xem quyển album ấy còn quan trọng hơn cả mình nữa. Cô không muốn tranh cãi với anh, bởi không có bà Ngọc làm hậu thuẫn cho mình, cô ầm ục nói:

- Em đâu biết rằng album ấy lại quan trọng với anh đến như vậy.

Cao Nguyên vẫn chưa nguôi giận:

Quan trọng hay không, cô không cần biết. Nhưng ít ra cô nên tôn trọng tôi một chút. Tự ý vào phòng khi tôi không có mặt là không đúng.

- Em biết mình sai, nên đã xin lỗi anh rồi còn gì.

Cao Nguyên nạt ngang:

- Xin lỗi mà được gì chứ? Làm thì cô cũng làm rồi.

Xuân Mai vẫn dịu ngọt:

- Của người ta mà anh muốn giữ làm gì.

Vả lại, cô ấy rất quý album ấy mà. Tội nghiệp người ta.

Cao Nguyên nhìn cô đầy ác ý:

- Cô biết làm từ thiện từ khi nào vậy?

Hay vào chùa làm ni cô luôn đi.

Tròn mắt nhìn anh, Xuân Mai mấp máy đôi môi:

- Anh... anh có thể nói với em như vậy sao?

Nhìn cô nhăn nhó, Cao Nguyên cảm thấy chạnh lòng. Anh nói nặng lời với cô ta. Nghĩ thế nên anh nói, lời lẽ có phần dịu hơn:

- Tôi mệt lắm rồi, cô nên về đi. Chuyện này mai mốt tính sau.

Xuân Mai cảm thấy bị tự ái. Cô nói trong ầm ục:

- Em không ngờ anh lại đối xử tệ với em như vậy!

Cao Nguyên bỏ về phòng. Ngồi lại một lát, thì bà Ngọc bước ra:

- Con còn ở đó sao.

Xuân Mai ngược nhìn bà rơm rớm lệ:

- Anh ấy lại mắng con.

Bà Ngọc nhú mày, ngạc nhiên:

- Sao nó lại mắng con được chứ?

Xuân Mai ầm ức kể:

- Thì cũng chỉ quyển album chết tiệt ấy mà ra cả.

Bà Ngọc thở dài:

- Chỉ có vậy mà gây rắc rối thế này đây sao?

Xuân Mai mách bà:

- Anh ấy đuổi con về và còn bảo con vào chùa làm ni cô nữa đó nội.

Bà trợn mắt nhìn Xuân Mai:

- Cái gì? Nó dám nói như vậy sao? Thằng này quá lắm rồi.

- Nội ơi! Tại sao anh ấy lại ghét con đến như thế hả nội?

Bà vuốt ve cô:

- Không đâu! Chắc là nó đang bức bối việc ở công ty nên vậy thôi.

- Chắc là như thế rồi! Xuân Mai lại loé lên một tia hy vọng:

- Ở công ty có gì mà anh phải bức hả? - Điều đó thì bà chỉ đoán vậy thôi.

Thực ra nội cũng như con mà thôi.

Xuân Mai giọng hơi buồn, cô tâm sự với bà:

- Nội ơi! Có phải con đáng ghét lắm hay không?

Bà Ngọc lắc đầu:

- Không có đâu! Con an tâm đi. Để nội tìm hiểu giúp con.

Rồi bà đứng lên nói với Xuân Mai. Đi ra ngoài này với nội.

Xuân Mai đứng lên:

- Ra vườn kiếng hả nội?

- Ừ!

Xuân Mai ríu rít bên cạnh bà:

- Ai có tâm sự, ra đây là thay tinh thần thoải mái ngay nội ạ.

Bà đưa mắt nhìn mấy chậu kiếng được Cao Nguyên cắt tỉa cẩn thận:

Thằng thật là có hoa tay. Dọn tỉa mấy chậu kiếng trông thật đẹp mắt.

Xuân Mai càng mắt lên, hỏi bà:

- Bà ơi! Anh Nguyên có đi học ngành kỹ thuật cắt tua hoa không không mà anh làm xem ra đẹp thế?

Bà Ngọc nói giọng rất chắc:

- Không! Đó chỉ là vì nó có tài khéo tay mà thôi.

Không đi học mà làm đẹp thế này thật là hay hả nội?

Bà hãnh diện gật đầu:

- Do có gan di truyền của ông nội đó thôi. Ngày xưa ông ấy lết mê chơi kiểng nên mới có vườn hoa kiểng này. Tàn ngần, rất lâu bên cây hoa mai tím.

Xuân Mai trầm trồ:

- Ôi! Hoa mai tím, đẹp ghê nội nhỉ? Làm sao mà có được vậy nội?

Bà mỉm cười:

Đó cũng là do sáng kiến của Cao Nguyên:

Xuân Mai đưa tay vuốt - vuốt mấy cánh hoa mai:

- Đừng đụng vào nó.

Xuân Mai giật thót mình vì tiếng quát của anh quá to:

- Trời! Làm em hết cả hồn.

Cao Nguyên không một chút mai mai cảm xúc trước cô. Anh nói:

- Từ nay cô làm ơn đừng nên đụng vào những gì có sẵn trong nhà này.

Xuân Mai mím môi:

. - Anh vẫn còn giận em sao?

- Tôi giận cô thì có lợi gì đâu. Tôi chỉ yêu cầu cô như thế đây.

Bà Ngọc tỏ ý không hài lòng:

- Sao con có thể nói với Xuân Mai những lời như thế?

Cao Nguyên nói mà không quay nhìn lại:

- Cô ấy đáng được như vậy mà.

Bà Ngọc nói giọng khiêm khắc:

- Con không được nói hồ đồ như vậy. Xuân Mai rất yêu con nên mới làm như vậy thôi.

Cao Nguyên nhăn mặt:

- Nội à! Chuyện này con...

Bà cắt ngang lời anh:

- Con không được cãi nội đâu. Nội đã chọn Xuân Mai rồi.

Cao Nguyên cố nuốt ầm ứ vào trong, khi anh thấy môi bà mấp máy. Anh sợ bà giận rồi bệnh tim sẽ tái phát, ảnh hưởng đến sức khỏe, nên anh nói:

- Con muốn ra ngoài một chút. Bà nói giọng nghiêm khắc.

- Có đi đâu thì đưa Xuân Mai theo cùng.

Cao Nguyên khước từ:

- Con đi chơi với bạn trai mà nội. Cô ấy theo làm sao được.

Bà phán quyết:

- Sao không được chứ? Làm việc thỉnh thoảng đưa vợ đi chơi đó là chuyện bình thường mà.

Cao Nguyên nhăn nhó:

- Kìa nội! Sao nội lại nói thế?

Cao Nguyên thì nhăn nhó. Còn Xuân Mai thì nghe vui sướng trong lòng, bởi cô mong chờ câu ấy của bà lâu lắm rồi. Tiếng bà Ngọc lại nói:

- Hai đứa quen nhau đã từ lâu rồi còn mắc cỡ nỗi gì nữa.

Cao Nguyên ngồi trở xuống, anh chẳng biết nói làm sao nữa. Từ lâu anh chỉ xem xuân Mai là một đứa em gái mà thôi, làm sao có tình cảm vợ chồng với cô ấy được. Sao nội lại đặt mình vào chuyện đã rồi như thế này. Giờ tình sao đây? Điện thoại của anh rung lên đúng lúc. Anh xin phép rồi mở máy nghe:

- Alô. Nghe nè!

- Cậu đến đây ngay.

Cao Nguyên cố tình bắt loa lớn cho cả hai người cùng nghe:

- Đến đó làm gì?

- Có chuyện rất cần cậu hỗ trợ.

Cao Nguyên gắt lên:

- Có gì thì nói đại nghe coi!

Nói qua điện thoại không tiện.

Sẵn dịp để mình thoát ra khỏi nhà một cách hợp lý, nên Cao Nguyên liền gật đầu:

- Được rồi, cậu ở đó chờ mình nhé. Mình tới liền!

- Nhanh lên, kéo trễ đó.

Cao Nguyên cắn nhần:

- Nhà cháy sao hả?

- Đừng đùa, đến mau đi!

Cao Nguyên cắt máy, anh nói với bà Ngọc:

- Con phản đến chỗ làm đây nội. Em ở chơi nghe Xuân Mai.

Rồi anh vội vã ra đi. Bà Ngọc không kịp nói gì, chỉ thở dài nhìn Xuân Mai rồi nói:

- Cái thằng còn hơn con lật đật nữa. Con ở lại chơi với nội.

Xuân mai dành miễn cưỡng gật đầu. Cô đủ thông minh để hiểu mình không nên làm phật ý của bà đầu.

Cao Nguyên vừa bước vào, đã thấy trên bàn bày binh bố trận sẵn sàng. Anh trở mắt ngạc nhiên:

- Gì nữa đây?

Quang “hừ” một tiếng:

- Tất cả là vì cậu đấy.

- Vì tôi?

- Còn hỏi nữa! Tụi nay vừa giải vây cho cậu, đúng không?

Cao Nguyên lẩm bẩm:

- Giải vây ư?

Quang cười cười:

- Chứ không phải con yêu nhện nhện đang giăng tơ khắp người của cậu sao?

Cao Nguyên ngạc nhiên:

- Sao cậu biết?

Vỗ lên vai bạn, Quang cười cười:

- Có tai mắt trong nhà mà không biết sao?

- Tai mắt gì cơ?

Quang kéo bạn ngồi xuống rồi mới giải thích:

- Nghĩa là cậu có quý nhân tại nhà giúp đỡ?

Cao Nguyên ngơ ngác:

Ở nhà ngoài mình với nội ra đâu còn ai nữa.

- Cô Sáu ư?

Quang gật gù:

- Cô ấy rất thông cảm cho mày nên gọi điện nhờ tao giải vây cho đó thằng quý.

Cao Nguyên ngồi thờ người ra. Thì ra là như vậy. Đúng rồi, bấy lâu nay cô Sáu luôn coi mình em ruột vậy, luôn chăm sóc rất ân cần.

- Tao hiểu rồi!

Quang tò mò:

- Nhưng giữa mày và cô ấy coi bộ cũng đẹp đôi quá mà.

Cao Nguyên lắc đầu:

- Làm gì có! Tao và cô ta chỉ là bạn từ thuở nhỏ mà thôi.

Quang cười:

- Tao tin chắc rằng cô ấy đã yêu mày rồi.

- Điều này thì mày đúng.

- Vậy còn mày?

Cao Nguyên lắc đầu:

- Tao chẳng có chút tình cảm gì riêng tư với cô ta cả.

- Thiệt vậy hả?

- Làm sao sai được.

Quang cười cười:

- Cô ấy xinh đẹp dễ thương giàu có như vậy mà mày lại chê sao?

- Chê thì không chê. Nhưng không hợp tình thì biết làm sao.

Quang gật đầu:

- Mày nói cũng phải.

Cao Nguyên bỗng nói:

- Hay là mày giúp tao đi.

- Giúp gì cơ?

- Yêu cô ấy.

Quang kêu lên:

- Tao yêu cô ấy? Để làm gì?

Cao Nguyên đáp gọn:

- Giả vờ cho tao.

Quang bật cười lớn:

- Mày tình nghe hay đến vậy sao? Trời ạ! Có ai giới thiệu bạn gái của mình cho người khác hay không vậy.

- Có!

- Ai?

- Tao!

Quang ngửa mặt lên trần nhà mà cười to:

- Ối dào! Đây là lần đầu tiên tao nghe đó Nguyên ạ!

Cao Nguyên xua tay:

Đây là chuyện bình thường thôi mà.

- Mà có cần cười vậy không?

Buồn cười chết đi được đấy.

Cao Nguyên lắc đầu:

- Tao nói rồi. Tao chưa hề yêu cô ấy.

- Nhưng cô ấy đã yêu mày có đúng vậy không?

-Ừ, thì là đúng. Nhưng cô ấy tự yêu mà thôi. Người ta gọi là yêu đơn phương đó.

Quang ngẫm nghĩ giây lát rồi mới nói:

- Dường như nội mày rất thích có ấy.

- Trời! Bà còn chọn cô ta làm cháu dâu nữa đó.

Quang vỗ tay:

- Vậy là mày sướng ba đời rồi còn gì nữa. Gật đầu đi cho vui nhà vui cửa.

Cao Nguyên nhăn mặt, tỏ ý khó chịu nói:

- Đừng có đùa nữa giùm tao. Có giúp không thì nói!

- Giúp thì giúp! Nhưng tao chỉ sợ cô ta chê tao mà thôi.

Cao Nguyên hỏi lại:

- Chê ở điểm nào?

Quang bảo đùa:

- Vừa lùn, vừa lé, vừa hô.

Cao Nguyên bật cười:

- Thằng quý, nói gì nghe ghê vậy? Mày đẹp trai lắm đó.

- Hừ?

Cao Nguyên xua tay:

- Thôi, hãy gật đầu đi! Và ngày mai bắt đầu xúc tiến!

Quang ngồi lặng thinh. Cao Nguyên thấy vậy hỏi:

- Gì mà trầm ngâm vậy cha?

Quang thở dài:

- Nếu chinh phục được thì không nói gì. Nếu là không thành, mình không biết phải làm sao?

Cao Nguyên trề môi:

- Trời! Chưa chi mà cậu đã sợ đến vậy sao?

Phải tính đến lục quay ra tìm đường tháo lui chứ.

Cao Nguyên vỗ vai bạn một cách chắc nịch:

- Thành công! Nhất định là như vậy!

- Bao nhiêu phần trăm?

- Chín mươi chín phần trăm.

Quang cười khi:

Xem ra cậu tự tin việc mình đề ra đến như vậy.

- Đôi lúc cũng phải tự tin vào chính khả năng của mình chứ.

Chợt Quang hỏi:

- Ê! Còn cô bé có quyển album kia thì thế nào rồi?

Cao Nguyên bồng sa sầm nét mặt:

- Hồng hét rồi!

- Là sao?

Cao Nguyên kể:

Xuân Mai đã đưa lai cho cô ta một cách vô điều kiện rồi.

Uổng công xúc tép nuôi cò.

Cao Nguyên chau mày:

- Nói gì vậy?

Quang cười hì hì:

- Nhất định là cậu đã cho cô ta một trận nên thân.

- Làm gì có.

- Sao thế?

- Có bà nội ở đó tao làm gì được chứ.

Quang gật đầu:

- Đành chịu bó tay thôi. Nhưng mày vẫn thường gặp cô bé chứ?

Cao Nguyên lắc đầu:

- Không!

- Gì kỳ vậy?

- Cô ấy như một nàng tiên lục ẩn lục hiện khó tìm lắm.

Xem ra mày cảm cô ta rồi:

Cao Nguyên lắc đầu:

- Gặp nhau để chửi lộn mà thôi.

Quang bảo:

- Biết đâu có lại là nguyên nhân để dẫn đến tình yêu.

- Đùa sao?

- Thật chứ đùa gì. Có khi còn là khắc tinh của nhau nữa là.

Cao Nguyên lại nói:

Con gái gì mà ngang bướng chịu không nổi. Đó là cá tính của người ta. Đôi lúc cũng là điều để cho chúng ta thêm nhớ ngày thương đấy.

Cao Nguyên từ chối:

- Mẫu người như vậy không hợp với mình đâu.

Quang mỉm cười:

- Chắc là hợp với ta đó.

- Được, mình sẽ môi giới cho cậu. Chịu rồi nhé?

Quang cười:

- Có đau tim không đó.

- Đau thì không, nhưng có điều mình chỉ sợ một điều.

Quang tò mò:

- Cậu còn ngại điều gì? Ê! Đừng nói với mình là cậu hối tiếc đó nhé. Sợ rồi phải không?

- Làm gì có chứ?

Hai người bắt tay nhau. Họ gọi nhau lúc vậy lúc khác. Bởi họ rất thân với nhau kia mà. Quang lại hỏi thêm:

- Vậy là cậu đã hứa rồi đó nhé. Không được nuốt lời đó. Mà đâu sao cậu cũng đã được bà nội chọn cho rồi mà.

Đảm nhẹ lên vai bạn một cái, Cao Nguyên phản nản:

Đừng nhắc đùa chuyện ấy nữa, mình không muốn nhớ đến chuyện ấy đâu.

- Không muốn nhớ cũng phải chịu. Mình sợ cậu không vượt nổi sự quyết định của bà nội đâu.

Cao Nguyên im lặng. Anh nghi có lẽ Quang nói đúng. Vì vậy anh đâu còn hứng thú để tìm tình cảm khác. Anh sợ làm người khác đau khổ.

- Ê! Sao buồn vậy?

Cao Nguyên lắc đầu:

- Làm gì buồn.

Quang lại nói:

- Mình nói thật, mình thấy Xuân Mai anh nhìn bạn, Cao Nguyên gật đầu.
- Ta cũng thấy vậy. Nhưng tại mình thấy thì có ích gì đâu. Nội một mực tin cô ta hơn.

Quang thở dài:

- Rắc rối ghê quá!

Cao Nguyên lại im lặng: Không khí chợt trầm xuống. Tính nết xưa nay ai mà chẳng biết rất quyết đoán, không ai có thể thay đổi được.

Phần 4

Xuân Mai kê nệ bên chậu hoa sứ màu tím rất đẹp vào cổng nhà của Cao Nguyên. Bà Ngọc đón cô rất niềm nở:

- Ôi kìa sao vất vả thế con?

Xuân Mai cười thật tươi. Giọng cô vang lên như tiếng chim sơn ca:

- Con mang đến để tặng nội.

Bà Ngọc sáng mắt nhìn cô rồi lại nhìn những cánh hoa bông sứ màu tím, tấm tắc ngợi khen:

- Đẹp lắm đó con.

- Nội thích là con vui rồi.

Bà tỏ ý phàn nàn:

- Mua làm gì cho phí vậy con?

Xuân Mai hơi mỉm cười:

Nếu nội thích thì con vui rồi.

Bà Ngọc gật gù:

- Con thật là chu đáo.

- Nội nhận nghe nội?

Bà Ngọc gật đầu:

- Chứ ai lại để con mang theo về chứ?

Xuân Mai nhoẻn miệng cười:

- Cảm ơn nội!

Bà lắc đầu, nhìn cô mỉm cười:

- Sao lại khách sáo vậy con? Coi như người một nhà rồi.

Xuân Mai vui lắm cô như muốn kêu to bảo rằng cô đang rất hạnh phúc. Bà Ngọc bảo:

- Con mang chậu hoa ấy để đây nè Xuân Mai:

Xuân Mai ngoan ngoãn làm theo ý của bà. Miễn bà vui mà nhận là được rồi.

- Vâng, để con mang lại đó.

Xuân Mai đứng nhìn thành quả của mình:

Cô cảm thấy rất hài lòng:

- Con biết không, Cao Nguyên cũng rất ít thích loài hoa này. Nó đang tìm mua đây. Xuân Mai sáng mắt, cô nói như reo:

- Thật vậy hả nội? Vậy là con đâu có uống công phải không nội?

Bà Ngọc nhìn cô mỉm cười hài lòng. Bà an tâm lắm về Xuân Mai. Nhất định bà sẽ giúp cho hai đứa được toại nguyện.

Chiều nay về thấy chậu kiểng này chắc là nó vui lắm.

Xuân Mai biết cô đã được lòng bà trăm phần trăm rồi nên nói:

- Con có cái này biếu nội.

Bà Ngọc nhìn gói giấy vuông vuông từ tay Xuân Mai, bà hỏi:

- Gì nữa thế?

- Đây là hộp sâm Trung Quốc, cha con vừa đi công tác mua về đó nội. Nó sẽ giúp nội luôn khỏe.

Bà Ngọc ngần ngại:

- Con làm nội ngại lắm. Cứ mua quà cho nội mãi vậy sao?

- Dạ, đây là chút thành ý của cha con đó.

Cầm hộp sâm bà Ngọc gật đầu:

- Con gởi lời của nội đến cha con nhé. Là nội cảm ơn.

Xuân Mai đáp lí nhí:

- Có gì đâu nội.

Một lát sau, Cao Nguyên về. Thấy Xuân Mai là sắc mặt anh kém vui. Còn Xuân Mai thì khác cô cười thật tươi khi thấy anh:

- Anh mới về hả?

Cao Nguyên chỉ gật đầu mà không nói.

Thấy vậy, bà Ngọc lên tiếng:

- Con sao vậy Cao Nguyên? Con không nghe Xuân Mai hỏi sao mà im lặng vậy.

Cao Nguyên chỉ nói:

- Con mệt lắm nội ạ! Con vào nghỉ đây.

Thấy dáng anh mệt mỏi, Xuân Mai nói với bà:

- Xem chừng anh ấy bệnh đó nội ạ:

Bà Ngọc gật gù:

- Nó có vẻ uể oải lắm. Thôi, con vào với nó xem sao.

Xuân Mai dần dừ:

- Nội à! Làm như vậy có nên không?
- Con sợ anh ấy lai mắng con lần nữa đó. Bà Ngọc động viên:
- Có nội đây con không cần sợ gì cả. Vào đi!

Xuân Mai vừa dậm bước đi thì bà Ngọc gọi giật lại:

- Này con...
- Gì thưa nội?
- Con làm cho nó ly sâm, uống vào nó sẽ khoẻ thôi.

- Trời ơi! Mình thật là ngốc đó. Chỉ bấy nhiêu thôi mà mình cũng quên mất được. Cầm lấy hộp sâm, Xuân Mai đi thẳng vào phòng khách để pha sâm cho anh. Cô làm một cách chăm chỉ, cẩn thận. Xong đầu đó, cô rón rén bung ly sâm vào cho anh:

- Nội bảo em mang ly sâm này vào cho anh.

Cao Nguyên nằm quay mặt vô tường. Anh nói mà không hề quay mặt ra:

- Anh không uống đâu. Mang ra cho nội đi.

Xuân Mai ngồi xuống ghé cạnh anh, cô thủ thủ:

- Thấy anh mệt nên nội lo lắm. Anh cố gắng uống ly sâm này cho nội vui.
- Đã bảo là không uống rồi mà.

Xuân Mai ầm ức:

- Em thấy mấy lúc gần đây, anh cố tình lánh mặt em.

Hơi quay ra, Cao Nguyên hỏi:

- Em không thấy đang mệt hay sao?

- Không phải hôm nay đâu, mà những lần trước cũng thế. Em có làm gì nên tội đâu?

Nghe cô nói thế, Cao Nguyên ngồi dậy. Em đến đây chơi với nội cũng vui rồi. Anh bận làm việc đầu thể chơi với em được.

Xuân mai thấy anh có phần nào quan tâm đến mình nên nói:

- Chỉ cười với em một lần cùng không có. Ngày trước anh đâu có thế.

Cao Nguyên nhìn cô bằng ánh mắt có phần dịu lại:

- Anh đã nói rồi, áp lực công việc khiến anh không thể nào vui được. Em thông cảm.

Hơi cúi đầu, Xuân Mai nói:

- Em đâu có đòi hỏi gì ở anh nhiều đâu. Em chỉ muốn tụi mình như xưa mà thôi.

Cao Nguyên nhăn nhó:

Chúng ta đã lớn rồi mà Xuân Mai. Anh nghĩ chúng ta cũng nên tìm cho mình một hướng tương lai.

Thở dài, Xuân Mai nói:

- Có phải anh chê em là một cô gái vô nghề nghiệp không?
- Em lại nghĩ đi đâu vậy xuân Mai. Anh chỉ vì muốn tốt với em thôi mà.

Xuân Mai hờn dỗi:

- Em không cần điều đó. Em chỉ muốn anh quan tâm tới em, cùng em sống êm đềm như thuở nào mà thôi.
- Nhưng anh còn sự nghiệp của mình.
- Em có hiểu không?

Lắc đầu, Xuân Mai lại nói:

- Đó là lý do mà anh muốn chia tay với em đó sao?

Cao Nguyên khuyên:

- Em là con gái thì nên sớm tính chuyện hôn nhân đi.
- Anh...
- Em đừng có bướng nữa được không. Hãy nghe lời anh đi!

Xuân Mai chu môi:

- Em không nghe, em chỉ yêu mình anh.
- Kìa, Xuân Mai...
- Ai ai đã làm cho anh thay đổi tình cảm với em?

Cao Nguyên xua tay:

- Vậy là bấy lâu nay em...
- Em yêu anh và luôn giấu ở trong lòng:

Cao Nguyên thở dài:

- Sao em lại khờ đến như vậy?

Xuân Mai bảo:

- Khi yêu người ta có thể khờ đi và còn đến mức dại khờ nữa kia anh.
- Xuân Mai à! Em có thể bình tĩnh nghe nói có được không?

Xuân Mai rung rung nước mắt:

- Em không muốn nghe đâu. Điều anh muốn nói em đã hiểu rồi.
- Em hiểu, mà hiểu như thế nào?

- Anh tìm cách từ chối em chứ còn gì?

Cao Nguyên nhìn cô không nỡ nói ra điều mình muốn nói, anh lại thở dài:

- Có lẽ kiếp này anh sẽ không cưới vợ đâu. Em đừng nghĩ sao về anh.

Tròn mắt nhìn anh, Xuân Mai hỏi giọng ráo hoảnh:

- Anh nói vậy là sao? Tại sao anh lại có tư tưởng đó. Nội nghe được sẽ giận lắm đó.

Cao Nguyên thở dài:

- Điều đáng lo là ở chỗ nội đó. Anh sợ nội buồn rồi sinh ra bệnh tật.

- Vậy thì anh đừng nên để nội buồn.

- Xuân Mai à! Anh...

Cô lắc đầu:

- Em không giúp gì được cho anh đâu.

Biết vậy nên anh mới nói:

- Thôi em ra ngoài, anh cần nghỉ ngơi một chút.

Xuân Mai thấy mình không cần gì để nói nữa nên đành quay gót trở ra:

- Anh nhớ uống hết ly sâm.

- Được rồi, để đó cho anh.

Cao Nguyên nằm ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Anh phải biết làm sao đây? nội sẽ buồn biết bao nhiêu khi biết mình không chấp nhận Xuân Mai. Cao Nguyên thở dài ngao ngán.

Buổi tối, Quỳnh Vy đang ngồi chọn tìm những tấm ảnh ăn ý để ngày mai gởi sang Mỹ. Cô cảm thấy tấm nào cô chụp cũng đều đẹp cả. Đưa qua đưa lại, cuối cùng cô thở dài:

- Hay là mình gởi hết luôn. Làm như vậy thì cảm thấy tiếc lắm.

Cô mỉm cười một mình. Ngốc thế! ở đây mình có thể tìm dễ mà chụp lại mà. Chiếc máy chụp kỹ thuật số của cô nó mới dễ thương làm sao.

- Cô Ba, có khách!

Ngẩng đầu lên, Quỳnh Vy hỏi:

- Ai vậy em?

Lựa đáp:

- Dạ, là cô Quế Hương. Quỳnh Vy mừng rỡ:

- Ôi! Vây hả. Em mở cửa mời nó vào đây.

Lựa đi nhanh ra ngoài. Lát sau Quế Hương xuất hiện:

- Tưởng để mình dài cổ ra vì chờ đợi chứ.

Nguyết bạn một cái rồi dài rồi cô béo bạn ngồi xuống:

- Ngồi xuống đây mình nhờ một chút coi.

Quế Hương vờ giận:

- Nếu lúc này ta quay về luôn thì mi sẽ nhờ ai chứ?

Quỳnh Vy cười giả lả:

- Thôi, ta xin lỗi chịu chưa. Người gì đâu mà giận dai ghê. Hừ! Mai một ai mà làm chồng của mi thì tha hồ mà năn nỉ.

Quế Hương chu môi:

- Thì phải vậy thôi. Con gái hiện nay cao giá lắm đó.

Quỳnh Vy ngạc nhiên:

- Ủa! Người ta nói nam thiếu nữ thừa kia mà.

Quế Hương gật đầu:

- Ủ, thì đúng vậy. Nhưng mà ma không thấy, vàng lúc này lên giá đó sao?

Hiểu ý của bạn, Quỳnh Vy cười cười rồi vỗ lên vai bạn:

- Ham giàu vậy mai một nhớ lấy con chủ tiệm vàng đi.

Quế Hương nói đùa:

- Không! Mình chỉ muốn lấy Việt kiều mà thôi.

Quỳnh Vy bật cười:

- Việt kiều hồi hộp đó hả?

- Việt kiều chánh hiệu đang hoành.

Quỳnh Vy xua tay:

- Thôi, thôi! Mi mà lấy Việt kiều xem ra núi cũng ngập lụt.

- Ô, sao kỳ vậy?

Quỳnh Vy nheo nheo mắt:

- Thì do có kẻ khóc vì thất tình mà lia đó.

Quế Hương kêu lên:

- A! Thì ra này giờ nhỏ chọc ta đó hả?

- Ủ! Mi mà tổ chức cưới với Việt kiều, Sơn Tùng sẽ phá tan đám cưới cho mà xem.

Quế Hương chống nạnh hai tay:

- Anh ấy dám!

- Dám chứ. Vì tình yêu, người ta có thể làm tất cả.

Quế Hương nhìn bạn chăm chăm:

- Ê! Bộ mi có kinh ra rồi sao mà rành dữ như thế. Chứ ta chưa thấy lần nào.

Quỳnh Vy cười tủm tỉm:

- Mi không thấy chứ còn ta thì thấy hàng ngày.

- Hả! Mi thấy ở đâu?

Quỳnh Vy đáp gọn:

Trong tiểu thuyết.

Trề môi, Quế Hương bảo:

- Vậy cũng nói:

- Thật đấy. Khi bị phản bội họ trả thù ác lắm.

- Đó chỉ là tiểu thuyết mà thôi.

Tiểu thuyết có thì ngoài đời tất nhiên có rồi. Vì tác giả cũng chỉ dựa vào những chuyện xảy ra ở ngoài đời mà viết thôi.

Quế Hương ngạc nhiên:

- Sao mi rành vậy?

- Cuộc sống cho ta biết.

- Vậy à!

Quỳnh Vy lại hỏi:

- Mi thấy thế nào? Chứ còn ta thì thấy toàn bộ tâm ảnh nào cũng đẹp.

Cầm tấm ảnh có cây hoa mai màu vàng lên xem, Quế Hương khen:

Phải công nhận là chậu kiểng này đẹp thật. Nhất định là phải được một bàn tay ai đó chăm sóc tỉ mỉ ghê lắm.

Quỳnh Vy thì nói:

- Nhưng cũng không thể quên được điều này đâu.

- Điều gì?

- Kỹ thuật của người chụp nó.

Quế Hương kêu lên:

- A! Mèo khen mèo dài đuôi sao? Chảnh thế à?
- Không! Mình chỉ muốn cho mi biết về tài nghệ thuật của mình thôi.
- À! Vậy là mi muốn ta khen chứ gì?

Quỳnh Vy lắc đầu:

- Không! Ta chỉ muốn mi phải nhìn và khen cho đúng chỗ.

Biết không thể nói lại bạn nên Quế Hương bảo:

- Ừ, thì mi nói cũng đúng.

Quỳnh Vy chép miệng:

- Ta còn muốn đến đó một lần nữa.

Quế Hương lắc đầu:

- Trời ạ! Mi đừng nên gây phiền phức nữa. Lần này ta sợ cô ấy sẽ trở mặt đó.
- Nhưng ở đó cảnh đẹp lắm!

Chớp chớp mắt nhìn bạn, Quế Hương chất vấn:

- Cảnh đẹp, hay ông chủ của nó đã hết hết hồn của mi rồi.

Quỳnh Vy lắc đầu ngầy ngậy:

- Trời ạ! Ta đã nói rồi, ta với anh ấy là khắc tanh rồi mà. Oan gia mà gặp nhau rồi thì chỉ to tiếng với nhau mà thôi.

Quế Hương lại cười:

- Mi có nhớ cuộc gặp gỡ giữa ta và Sơn Tùng không?
- Sao mi hỏi thế?
- Ừ, thì đó cũng giống như mi vậy. Nhiều khi còn to tát hơn nữa đó.

Quỳnh Vy cũng biết câu chuyện giữa họ. Chợt chợt nghĩ đến Cao Nguyên một anh chàng đẹp trai mà đầy cao ngạo. Nhưng anh ta đã cô người cất giữ trái tim rồi còn gì. Thôi, đừng nên suy nghĩ xa xôi nữa.

- Mi đừng làm cho ta phải chi phối đầu óc. Nào, hãy giúp ta chọn ảnh đi. Quế hương đưa hai tay gom tất cả mấy tấm ảnh cho vào túi xách rồi nắm tay bạn kéo đứng lên:

- Đi với ta một chút!

Quỳnh Vy ngạc nhiên:

- Đi mà đi đâu mới được?

Dạo vòng vòng cho thư thả tinh thần. Quỳnh Vy nhìn bạn thăm dò:

- Mi với Sơn Tùng cãi nhau à?

Lắc đầu, Quế Hương kể:

- Tụi mình thương nhau không hết, ở đó mà cãi nhau. Sơn Tùng lúc nào cũng chiều. Mi thì hạnh phúc quá rồi còn gì nữa.

- Điều này thì ta không cãi với mi đâu.

- Nếu thương nhau như vậy mà chẳng chịu tổ chức cưới cho rồi.

Quế Hương rùn vai.

- Đành là vậy. Nhưng tụi mình định sang năm mới cưới.

Quỳnh Vy phản nản:

- Thương nhau như vậy còn do dự điều gì nữa.

Quế Hương phân tích:

- Không phải là do dự mà là tụi mình muốn kiếm cho thật nhiều tiền rồi mới tổ chức cưới.

- Chà! Chu đáo ghê nhỉ!

Quế Hương lại nói.

- Còn mi đó, anh Phúc của ta đâu có tệ, vậy mà mi chê cho được. Ta hông biết mi còn chờ gì nữa đó.

Quỳnh Vy từ chối:

- Anh Phúc đức cao vọng tộc, ta đâu có xứng đáng.

Quế Hương lườm bạn:

- Chỉ cần mi gật đầu một cái thì mọi chuyện sẽ êm xuôi.

Nói thì nghe dễ lắm mi ạ. Nhưng thực tế thì khó vô cùng. Quanh anh ấy đâu phải thiếu những cô gái đẹp, giàu sang và nhất là có địa vị trong xã hội.

- Gớm thế! Mi nhặt ở đâu ra cái luận điệu đó như vậy?

Quỳnh Vy lại nói:

- Nhưng đó lại là sự thật, đúng không?

- Sai!

- Làm sao mà ai được chứ! hôm tụi mình gặp anh ấy ở câu lạc bộ.

Quế Hương xua tay:

- Chuyện ấy thì mi nên thông cảm. Bởi anh ấy vừa đẹp trai phong độ, tài giỏi cho nên có nhiều người mến mộ thế thôi.

Quỳnh Vy rùn vai:

- Ta sợ mẫu người ấy lắm mi ơi!

Nói mãi mà bạn vẫn khước từ, Quế Hương đành nói:

- Nói sao mi cũng không chịu. Mai một lỡ chuyển đồ, mi đừng có ở đó mà trách nhé.

Quỳnh Vy bật cười:

- Ta không trách mi đâu. Mọi chuyện hãy nhờ vào số trời đi. Mi chẳng nghe ông bà ta thường nói đó sao?

- Nói gì?

"Ruộng ai thì nấy đắp bờ. Duyên ai nấy gặp, đừng chờ uổng công", đó hay sao?

- Ừ, ừ! Mi vớ vào có đó để mà răn mình sao hả?

Quỳnh Vy cười tủm tỉm:

- Đành phải chịu thôi.

Quế Hương đứng lên:

- Mi không đi chơi, mình về đây. Giờ cũng khuya rồi.

Quỳnh Vy nuối tiếc:

- Xin lỗi, hẹn lần khác mình sẽ đi với mi.

Quế Hương chu môi:

- Thôi đi mi! Đừng có hẹn nữa, cô ta muốn dài ra rồi đây này.

Quỳnh Vy cười cầu hòa:

Mình đang bận.

- Bận vì mấy tấm ảnh nghệ thuật hay mi bận suy nghĩ đèn anh ta.

Lờm bặt một cái, Quỳnh Vy mở cổng tiễn bạn. Quế Hương về rồi, cô lại ngồi vào bàn ngắm nghía những tác phẩm mà mình đã làm được, lòng cảm thấy rộn vui lạ.

Từ ngoài vườn, Lua chạy vào hấp tấp nói với Quỳnh Vy:

- Cô Ba ơi!

Quỳnh Vy lên tiếng:

- Gì thế Lua?

Lua ngập ngừng:

- Dạ, chàng. hiểu sao mấy chậu kiểng héo rũ cả.

Quỳnh Vy chau mày:

- Sao lại thế?

Lụa lắc đầu:

- Em cũng không biết. Ngày nào em cũng tưới hai lần cả. Cô ra mà xem!

Quỳnh Vy bước theo Lụa. Cô ngơ ngàng nhìn mấy chậu kiểng vàng úa. Một ý nghĩ thoáng qua đầu: Hết phân, nên nó mới bị úa vàng. Cô vội trấn an Lụa:

- Em an tâm. Có lẽ hết phân nên mới Lụa mở to mắt:

- Hết phân sao cô?

- Ừ, chiều nay cô sẽ đi mua phân về. Lụa tươi ngay nét mặt:

- Vậy mà làm em hết cả hồn.

Quỳnh Vy đứng ngẩn nhìn mãi đám chậu kiểng mà cô mới vừa sưu tầm về. Nhất là chậu mai vàng. Cô đang cố công tìm hiểu cách ghém hoa mai màu tím mà cô đã bắt gặp ở nhà của Cao Nguyên. Phải làm sao? Ngẫu hứng, cô nói với Lụa:

- Cô phải đi ra ngoài một chút. Em tưới kiểng rồi trông nhà luôn nhé.

Lụa gật đầu:

- Vâng ạ!

Quỳnh Vy cho xe chạy chậm chậm trên đường. Lòng cảm thấy thư thả vô cùng:

- Xin chào!

Nhận ra Phúc, Quỳnh Vy lúng túng, cô đáp ứng:

- Ô, anh Phúc!

Phúc cười thật đẹp:

- Em đi đâu vậy Quỳnh Vy?

Quỳnh Vy chưa biết phải đáp thế nào thì anh lại nói tiếp:

- Anh mời em ly nước có được không Vy?

Ánh mắt anh nhìn mình như chờ đợi.

Quỳnh Vy nhẹ gật đầu:

- Vâng!

Hai người chạy song song nhau. Quỳnh Vy chẳng hiểu sao hôm nay mình lại gật đầu nhanh như thế?

- Ta vào đây đi Quỳnh Vy.

Quỳnh Vy tấp vào lề sau lưng Phúc. Cô nghĩ: một người vừa sang trọng vừa có địa vị như anh mà cũng chịu vào quán thể này làm sao cô khỏi ngạc nhiên.

Phúc dựng xe giúp cô:

- Ta vào thôi Vy.

Quỳnh Vy bước theo anh như một cái máy:

- Em uống gì Quỳnh Vy?

Quỳnh Vy đáp lí nhí:

- Coca!

Phúc quay vào quán gọi:

- Một phê đá, một Coca.

- Chẳng lẽ cứ để anh chủ động trước mãi, nên Quỳnh Vy hỏi anh:

- Anh đi làm về hả?

Phúc gật đầu đáp lại:

- Trên đường về anh muốn đi dạo một chút.

Quỳnh Vy hỏi:

- Công việc căng thẳng làm sao anh?

Phúc cười:

- Cũng rồi, nhưng có đôi khi công việc làm cho mình rối lên chút thôi. Công việc của em thế nào?

Quỳnh Vy mỉm cười, khiêm tốn nói:

Cũng bình bình vậy thôi anh.

Phúc chép miệng:

- Như em vậy mà sướng.

Quỳnh Vy tròn mắt:

- Sướng ư? Em thấy mình luôn vất vả đấy. Phải ngắm nghía, phải chịu đựng sự xua đuổi của người khác, chưa kể phải chịu cảnh nắng mưa đấy.

Phúc cười hiền:

- Làm việc gì thì nó cũng có cái khó của riêng nó em ạ!

Bỗng Quỳnh Vy hỏi:

- Thế chừng nào anh mới cho em và Quê Hương dự tiệc cưới của anh đây?

Phúc nhìn cô chăm chăm:

- Điều này anh phải nhờ em đấy. Em có bằng lòng giúp anh không?

Quỳnh Vy chớp mắt:

- Anh đùa sao, quanh anh có biết bao cô gái đang chờ đợi.
- Nhưng chưa ai vừa ý anh cả.

Quỳnh Vy vội nói:

- Anh khiêm tốn và lựa chọn quá đi đó thôi.
- Thì anh mới nhờ em giúp.

Cô quán nước mang nước ra Phúc lịch sự khuấy muống rồi mới nói:

- Em uống nước đi!
- Cảm ơn!

Cao Nguyên bước vào cùng với cô bạn của mình. Anh thấy Phúc liên lên tiếng:

- Hạnh phúc nhỉ!

Quỳnh Vy ngồi quay lưng ra ngoài nên không nhận ra anh. Phúc cười đáp lại:

- Có gì mà hạnh phúc. Nếu không ngại thì ngồi chung đi!

Quỳnh Vy ngược lên, bốn mắt chạm nhau. Cao Nguyên bỗng tối sầm mặt mày. Còn Quỳnh Vy thì tạo cho mình một vẻ mặt dửng dưng Cao Nguyên trấn tĩnh nói:

- Thôi tụi mình không dám dầm phiến hai người đâu.

Rồi quay sang anh nói với cô bạn đi chung:

- Ta vào đây thôi Xuân Mai.

Quỳnh Vy không ngờ mình gặp lại anh ta trong hoàn cảnh này:

- Em uống nước đi Quỳnh Vy!

Cô sực tỉnh, nhoén miệng cười. Cô hỏi anh:

- Anh quen với anh ta à?

Phúc hỏi:

- Anh nào?
- Thì cái anh vừa rồi đó.
- À! Em muốn nói đến Cao Nguyên ấy à? Tụi anh là bạn cùng công ty.

Giật mình, Quỳnh Vy hỏi nhanh:

- Cùng công ty ư?
- Ủ! Em sao vậy?

Gượng cười, Quỳnh Vy lắc đầu:

- Em không sao.

Phúc nói tiếp:

Cao Nguyên là người rất tài giỏi, năng nổ trong công tác. Em mà thấy vườn hoa của anh ta là sẽ mê liền.

Quỳnh Vy nghĩ thầm: Thì em đã mê mệt rồi còn gì. Nhưng có điều mê để mà mê thôi, em đâu còn cơ hội để mà đến đó nữa.

- Em nghĩ gì vậy Quỳnh Vy?

Đành phải nói dối thôi! Quỳnh Vy bảo:

- Nghe anh nói đến vườn hoa thì em cảm thấy thích liền.

- Thật hả? Nhà nghệ thuật có khác.

- Anh giới thiệu không nhầm chỗ đúng không?

Quỳnh Vy cười buồn:

- Nhưng của người ta muốn vào thì sẽ bị lệ thuộc nhiều.

Phúc nói rất chắc:

- Em khỏi cần phải đắn đo e dè như vậy. Anh sẽ đưa em đến đó một cách công khai vui vẻ. Nếu em đồng ý thì sẽ được thôi.

Ước muốn được đến đó luôn thôi thúc mình, nên Quỳnh Vy gật đầu không một chút do dự:

- Vâng, em nhờ anh đấy.

Phúc vui vẻ nói:

- Vậy thì tốt rồi. Tối mai, anh sẽ đến rước em đi.

Quỳnh Vy ngạc nhiên:

- Nhanh vậy sao anh?

Phúc gật đầu:

- Phải! Nói là phải làm liền mới thiêng. Phía bên kia bàn, Cao Nguyên đứng lên. Đi ngang qua Phúc, anh bắt tay Phúc:

- Về trước nhé.

- Anh không một lần nhìn qua Quỳnh Vy.

Cô cảm thấy lạ. Cảm giác hờn dỗi dâng lên trong lòng. Cô gái kia cũng kiêu hãnh đi nép sát vào anh. Họ là tình nhân của nhau, rất xứng đôi. Thấy cô là lạ nên Phúc hỏi:

- Em sao vậy?

Cô gượng cười:

- Không có gì. Về thôi anh!

Phúc cảm thấy luyến tiếc:

- Về sao?

Quỳnh Vy gật nhẹ đầu:

- Em còn có cái hẹn với khán giả tối nay.

Phúc tính tiền rồi nói:

Mình chia tay ở đây nhé. Hẹn tối mai anh sẽ đến rước em.

Quỳnh Vy chẳng biết mình gật đầu chấp thuận vậy là đúng hay sai nữa. Nhưng nghĩ đến cây hoa mai màu tím lông cô không còn do dự gì nữa, mà gật đầu một cách chắc chắn.

Quỳnh Vy chọn bộ trang phục thật đẹp. Nó càng tô điểm thêm cho cô một vẻ đẹp quý phái. Lụa phải tấm tắc khen:

- Hôm nay trông cô không khác gì một cô công chúa xinh đẹp đó.

Quỳnh Vy lườm:

- Em lại thổi phồng nữa rồi.

Lụa cãi lại:

- Em nói thật. Hôm nay có đẹp lắm Quỳnh Vy soi mình trong gương lần nữa, rồi nói với Lụa:

Cha mẹ có hỏi chị em nói là đi dự tiệc của người bạn.

Lụa cười hì hì:

- Em biết làm gì để ông bà hai lòng rồi.

Quỳnh Vy nhìn Lụa đầy tình cảm. Lụa cười lắc đầu:

- Sao chị khách sáo vậy? Thôi đi, để người ta chờ kia.

Chợt nhớ Phúc đang ngồi chờ mình, Quỳnh Vy vội đứng lên:

- Không có em nhắc chị sẽ quên mất.

Quỳnh Vy bước ra Phúc nhìn cô một cách ngỡ ngàng. Cô nhoẻn miệng cười với anh:

- Xin lỗi để anh phải chờ lâu.

Phúc xua tay:

- Em đừng bận tâm. Vẫn còn sớm mà. - Mình đi được chưa anh?

Phúc vẫn ngồi im, anh tán thưởng:

- Hôm nay em đẹp quá, suýt chút nữa anh nhìn không ra rồi.

Quỳnh Vy lắc đầu khiêm tốn:

- Anh lại chọc em nữa rồi. Em cũng bình thường thôi mà.

Bấy giờ Phúc mới chịu đứng lên. Anh chìa tay về phía trước:

- Mời em!

Lạ không thích Phúc, vì thái độ của anh không mấy nghiêm túc. Chẳng hiểu chị ấy có nhìn thấy không?

Ai người đến tận cổng nhà của Cao Nguyên. Thấy nhà cửa đèn đuốc sáng trưng, bên trong lố nhố đông người, Quỳnh Vy rất ngạc nhiên. Cô hỏi:

- Sao đông vậy anh?

Phúc nắm tay cô trấn an:

- Chắc có tiệc tùng gì thôi. Mình vào đi em.

Quỳnh Vy vẫn đứng im. Nhà đông người thế này chắc chắn là có đám rồi. Cô ngần ngại hỏi:

- Nhà có tiệc gì thế anh? Em không vào đâu.

Phúc năn nỉ:

- Em đừng có như vậy. Bạn anh không khó tính đâu mà em sợ.

Cao Nguyên chẳng hiểu xuất hiện từ bao giờ, anh lên tiếng:

- Dù gì thì cũng đến đây rồi, thì cũng lên vào thôi.

Quỳnh Vy hơi ngại:

- Tôi...

Cao Nguyên nhìn cô dăm dăm:

- Xin đừng lặp lại chuyện ấy một lần nữa nhé. Mời vào!

Quỳnh Vy mấp máy đôi môi:

- Tôi...

Phúc đầu hiểu chuyện gì. Anh lại giục:

Vào thôi em, Cao Nguyên cũng là người bạn thân của anh đấy.

Phúc đi trước, Quỳnh Vy bước theo sau. Cao Nguyên đi cuối cùng:

- Này, đừng có giở trò nữa nhé!

Bấm môi, quay lại nhìn anh, Quỳnh Vy bảo:

- Anh có thấy tôi không đem máy theo à?

Cao Nguyên gật đầu:

- Nếu có thì tôi sẽ tạm cất giữ.

- Thế anh ngấm album của tôi chưa chán mắt hay sao?

Cao Nguyên nhìn sững vào cô:

- Cô còn nói được sao.

- Sao cơ? Tôi nói oan cho anh à? Album của tôi có vấn đề ư?

Cao Nguyên nói câu bực bội:

- Tưởng cô ngon lành lắm. Vậy mà lựa thời cơ tôi không có ở nhà để sang lấy.

Quỳnh Vy đỏ quàu:

- Ai nói với anh là tôi sang đây lấy. Cao Nguyên nói giọng lạnh băng:

- Cô lại chối nữa sao?

Quỳnh Vy biết anh ta hiểu lầm nên càng làm cao:

- Quyền album và máy cây vàng của tôi bộ anh định cất làm của riêng luôn hả?

- Cô...

Vừa lúc ấy, Xuân Mai xuất hiện, cô phụng phịu:

- Khách đang ở trong chờ anh kia, sao lại đứng ngoài này chứ?

Cao Nguyên chột hỏi:

- Xuân Mai! Em không còn nhớ cô này không?

Xuân Mai nhìn Quỳnh Vy đăm đăm, cô lắc đầu:

- Chưa hân hạnh gặp lần nào.

Quỳnh Vy kênh mặt:

- Anh có nghe chị ta nói gì chưa vậy?

Cao Nguyên nhú mày:

- Vậy em đưa album cho ai?

Xuân Mai xua tay:

- Thì trao về cho khổ chủ của nó anh sao vậy? Vẫn chưa quên được à?

Quỳnh Vy quay mặt đi chỗ khác mà cười.

Còn Cao Nguyên thì rối rắm chẳng biết làm sao nữa. Nếu Quỳnh Vy phan phui chuyện này ở đây thì sẽ bị các bạn lên án. Cao Nguyên nói với Xuân Mai:

Tạm gác lại chuyện ấy đi. Em vào trong giúp anh một tay.

Xuân Mai dằn dừ:

- Vậy còn anh thì sao?

- Anh phải đứng đây để chào các bạn. Xuân Mai ném cho Quỳnh Vy cái nhìn hậm hực rồi bước vào trong. Quỳnh Vy hất mặt, nói với Cao Nguyên như để chế giễu:

- Nếu có thể, anh nên để tôi thay mặt anh tiếp hạn của anh cho. Anh nên vào đi. Nếu không, tôi lai sợ cô ta hiểu lầm thì khổ cho tôi.

Cao Nguyên nhếch môi cười ngạo nghễ:

- Làm gì có chuyện hiểu lầm ở đây chứ?

Quỳnh Vy vẫn nói thần nhiên:

- Anh chàng thấy cô ta đang hần học đó sao? Cô ta yêu anh một cách thắm thiết rồi đó.

- Cô cần hiểu chuyện đó làm gì?

- Tôi tìm hiểu ư? Không có đâu. Tôi đâu có thời gian dư mà để ý. Chẳng phải vừa mới đây thôi sao?

Cao Nguyên bây giờ mới tỏ rõ thiện chí của mình:

Đã đến đây rồi thì xin mời cô vào trong uống nước.

Quỳnh Vy lắc đầu:

- Thật ra thì tôi đâu muốn đến đây.

Nhưng vì nể tình anh Phúc tôi mới đến đây.

- Gì thì gì có cũng nên vào đi chứ!

Quỳnh Vy lại hỏi vặn vẹo:

- Cuối buổi tiệc, anh cho tôi xin lại quyển album đó chứ?

Cao Nguyên thoáng chút ngại ngùng, nhưng anh vẫn nói:

- Chuyện ấy để tôi suy nghĩ lại. Bây giờ tôi bận lắm.

Quỳnh Vy bỏ đi vào. Cô tìm đến ngồi cùng với Phúc. Hôm nay cô thật là lực rữ, mấy cô bạn của Cao Nguyên thấy mà phải ganh tị. Phúc nói nhỏ:

- Em bây giờ là đề tài để cho mọi người ngắm rồi đó.

Nghe Phúc nói thế, Quỳnh Vy hói ngẩng lên nhìn. Quả đúng là như vậy. Có tiếng xì xầm:

- Anh Phúc tài ghê!

- Vậy cũng đúng thôi.

- Trai tài, gái sắc mà.

- Họ đẹp đôi ghê!

Quỳnh Vy nói nhỏ vào tai Phúc:

- Họ hiểu lắm kia.

Phúc cười, đáp lại:

- Vậy càng tốt chứ sao.

- U! em không có ý đó đâu.

Phúc nhìn cô:

- Em chê anh hở?

- Không có!

- Vậy thì được rồi.

Sợ anh lại nói thêm. Quỳnh Vy nói:

- Em ra ngoài một chút.

Mọi cử chỉ, hành động của cô không khỏi tầm mắt quan sát của Xuân Mai.

Quỳnh Vy tìm đến chậu mai tím mà Cao Nguyên cố công am tòi chế biến mới ghép được loại hoa mai màu tím quý hiếm ấy.

Đưa tay sờ vào. Cô khẽ mỉm cười. Mùi hương thơm thoang thoảng:

- Coi chừng khí độc.

Quỳnh Vy giật mình quay lại:

- Là anh sao?

Cao Nguyên cao giọng:

- Chính tôi đây!

Quỳnh Vy hất mặt:

- Anh làm gì mà như theo dõi tôi như ăn trộm vậy?

Cao Nguyên nghiêm giọng:

- Đó là do cô nghĩ ra thôi. Còn tôi, tôi nghĩ khác.

- Còn gì khác nữa chứ?

- Cô thích chậu hoa mai màu tím đó lắm sao?

Quỳnh Vy lắc đầu chối biến:

- Làm gì có! Tại nó khác thường nên tôi sờ thử thôi mà.

- Có thật vậy không?

Quỳnh Vy cong môi nói:

- Thật hay giả kệ người ta! Nhưng anh đâu cần phải cảnh giác tôi đến như vậy.

Cao Nguyên cười cầu hòa:

- Đó chỉ là do cô nghĩ ra mà thôi.

Quỳnh Vy nói nói với anh:

- Tôi chỉ ngấm một chút thôi chứ không nuốt chửng được nó đâu mà anh phải cảnh giác đến như vậy.

Xuân Mai xuất hiện nãy giờ, cô lên tiếng:

- Cô ấy nói phải đó anh. Anh vào, nội tìm có việc.

Quỳnh Vy cười mai mỉa:

- Tôi đã bảo rồi mà.

Rồi cô bỏ đi vào trước. Cao Nguyên cãi với Xuân Mai một lúc rồi mới chịu vào. Xuân Mai cảm thấy ám ức vô cùng. Nhưng cô chẳng biết làm sao để cho anh toàn tâm, toàn ý với mình.

Phần 5

Suy nghĩ mãi mà không ra, Cao Nguyên cảm thấy đau đầu vô cùng. Tại sao Quỳnh Vy vẫn khư khư bảo rằng mình chưa nhận lại quyển album. Còn Xuân Mai thì bảo mà đưa rồi:

- Ê! Cao Nguyên!

- Sơn Tùng!

Hai người cho xe dừng lại. Cao Nguyên hỏi bạn:

- Đi đâu mà có vẻ vui như vậy? Châu? Trông đẹp trai ra phết đấy.

Sơn Tùng cao giọng:

- Đi với người yêu mình cũng nên tỏ ra "sạch sẽ" một chút:

Cao Nguyên nhìn bạn nói vui:

Người hạnh phúc nhất là bạn đó, Sơn Tùng ạ.

Sơn Tùng cười lấy lòng bạn:

- Vậy cậu có thua gì mình chứ? Lúc nào cũng có người đẹp Xuân Mai cận kề cả. Cao Nguyên cười méo xệch:

- Đừng đùa như vậy mà Sơn Tùng. Cậu từng biết là mình không thích Xuân Mai mà.

Sơn Tùng nói một hơi:

- Không thích mà suốt ngày gặp nhau như vậy. Lửa gần rom coi chừng bị bén rồi. Cao Nguyên xua tay:

- Cậu đùa gì mà ác đến như vậy chứ.

- Tổ chức cười đi là vừa. Xuân Mai cũng vừa xinh đẹp lại vừa giàu có. Cậu còn ghen chừ gì nữa chứ.

Cao Nguyên lắc đầu than phiền:

- Đến cậu mà cũng nói mình như vậy sao? Mình đang muốn tìm bạn tri âm để hiểu mình đây mà.

Hiểu cậu thì mình hiểu. Nhưng vấn đề Xuân Mai thì ai quen biết cậu cũng sẽ nghĩ thế mà thôi. Nếu không thích thì nên nói sớm ra đi, đừng để Xuân Mai hiểu lầm sẽ rắc rối sau này.

Cao Nguyên gãi gãi đầu:

- Ta đã nói rõ tình cảm của mình rồi, nhưng dường như cô ta cố tình không chịu hiểu sao ấy.

- Cái quan trọng nhất là bà nội của cậu ấy. Đường như bà đã quyết định cưới Xuân Mai cho cậu rồi mà.

Cao Nguyên ngập ngừng:

Điều này thì đã rõ rồi. Vả lại, Xuân Mai cũng khôn khéo biết vịn vào điều ấy mà ráo riết bám lấy mình.

Sơn Tùng bật cười:

- Thường ngày cậu tỏ ra mình rất dứt khoát kia mà. Giờ nghe cậu nói như vậy là sao?

Chung qui cũng chỉ vì nội mình mà thôi.

- Vậy sao?

Cao Nguyên xem đồng hồ rồi nói:

Uống ly cà phê rồi đi. Có kịp hay không?

Sơn Tùng lại cười:

- Có gì mà không kịp. Ta sẽ điện cô ấy ra đây.

Cao Nguyên nhìn Sơn Tùng:

- Cậu hay thật!

Sơn Tùng khoát tay:

- Cậu cũng có thể làm như vậy mà. Có hạn khi Xuân Mai được gọi điện như vậy còn vui hơn:

Nhăn mặt, Cao Nguyên trách:

- Sao cậu cứ một cũng Xuân Mai mà hai cũng Xuân Mai là sao?

Sơn Tùng cười hì hì:

- Cậu tỏ rõ thái độ như vậy là có thật lòng hay không?

Hai người bước vào quán. Sơn Tùng gọi cà phê. Cao Nguyên vừa ngồi xuống đã hỏi:

- Có khi nào cậu nghĩ mình sẽ cưới cô ấy không?

- Cậu hay là mình?

- Cậu đấy!

Sơn Tùng gật đầu nhanh:

- Tất nhiên là có rồi. Tụi mình rất là hiểu nhau, rồi mới yêu nhau mà. Nhưng sao cậu lại hỏi như thế?

- Không có gì!

Sơn Tùng khuyên:

- Hay là cậu thử yêu Xuân Mai một lần xem sao?

Cao Nguyên từ chối:

- Con tim luôn làm theo lý lẽ của nó. Làm sao mà mình có thể ép buộc nó được.

- Thì làm bộ yêu thử coi.

Cao Nguyên cười, miệng méo xệch:

- Yêu là yêu, còn không thì thôi. Làm gì có chuyện yêu thử ở đây chứ.

- Có tiếng xe dừng lại. Quế Hương cùng Quỳnh Vy xuất hiện. Hai người ngớ ngàng nhìn nhau. Quỳnh Vy qua phút bối rối. Cô trấn tĩnh lại được và lên tiếng:

- Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Cao Nguyên cũng lấy làm ngạc nhiên về cuộc gặp gỡ này:

- Xin chào hai cô.

Tùng giới thiệu:

- Đây là Cao Nguyên bạn của anh. Đây là Quế Hương người yêu của tôi. Đây là Quỳnh Vy. Quỳnh Vy lên tiếng:

- Cảm ơn anh đã giới thiệu. Nhưng chúng tôi đã đụng độ nhau rồi.

Sơn Tùng bật cười:

- Em lúc nào cũng vui và thích nói đùa. Quỳnh Vy mím môi:

- Em nói thật chứ không có, đùa gì đâu.

Quế Hương nhìn Sơn Tùng, cô hỏi:

- Anh chờ em có lâu không?

Sơn Tùng nói vui:

- Cũng không lâu lắm. Chỉ vừa hết cạn ly cà phê mà thôi.

Quỳnh Vy xen vào giữa hai người:

- Em xin lỗi. Do em mà Quế Hương trễ hẹn với anh đó.

Sơn Tùng vờ nghiêm nghị:

- Thì ra thủ phạm chính là em đây sao?

Quỳnh Vy kênh mặt:

Nếu đã vậy thì anh hãy phạt em đi. Sơn Tùng gật đầu:

- Anh đã có cách để phạt em rồi đấy.

Quỳnh Vy cong môi:

- Phạt gì cơ?

Người bán quán mang ra hai ly cam tươi:

- Phạt chung hai em đó. Uống cho kỳ hết.

Quế Hương nhìn bạn phá lần cười:

- Trời ạ! Anh mà phạt kiểu này tội em lời chán:

Quỳnh Vy trầm trồ:

- Mi có phước lắm mới gặp được anh ấy đây vừa ga lăng, vừa hiểu chuyện nữa.

Quế Hương đưa tay vuốt mũi anh, cô vừa nói:

- Ê! Mi nói chỉ quá làm mũi anh phồng to lên rồi đấy.

Mọi người cùng cười. Quỳnh Vy lén liếc nhìn Cao Nguyên một cái rồi lên tiếng châm chọc:

- Nãy giờ mình thấy có một người chỉ biết cười ké người ta mà thôi.

Biết Quỳnh Vy nói Cao Nguyên, còn Sơn Tùng lên tiếng:

- Em đừng tưởng bở nghe. Nó mà chịu lên tiếng thì cả quán này sẽ ôm bụng mà cười:

Quỳnh Vy lắc đầu:

- Em không tin.

Sơn Tùng lại nói:

- En không tin ư? Tại sao?

Quỳnh Vy lúng túng:

- À...thì...em...

Quế Hương xen vào cứu bồ:

- Thì tại Quỳnh Vy cần thân mà thôi.

Rồi quay sang bạn, cô nói tiếp:

Xem ra cũng ra dáng lắm đó.

- Kệ!

- Sao vậy?

Quỳnh Vy nói nhỏ:

- Mi quên chuyện ấy rồi sao?

- Là chuyện gì?

Quyển album bị đánh cắp.

- Nhưng...

Quỳnh Vy cắt ngang:

- Chính anh ta là thủ phạm đấy.

Quế Hương nhìn Cao Nguyên rồi kêu lên:

- Hả! Là...là...

Nhưng Quỳnh Vy cắt ngang:

- Thôi, dẹp chuyện ấy qua một bên! Giờ nói chuyện của mi thôi.

Quế Hương lắc đầu lia lịa:

- Chuyện của ta có gì đáng nói cơ chứ.

Mọi người im lặng. Không khí trở nên ngọt ngào. Quỳnh Vy thật khó biểu. Tại sao lại có chuyện gặp gỡ tình cờ như thế này kia chứ.

Một bàn tay đặt nhẹ lên vai của Quỳnh Vy. Cô giật mình ngẩng đầu lên:

- Ô...tôi...

- Làm gì mà quỳnh lên vậy cô nương?

Quỳnh Vy đang cúi chọn tìm mua những trái cây ngon, bị anh mình làm giật mình, rơi ra ngoài tất cả. Cô phụng phịu:

- Anh về hồi nào mà không cho em hay?

- Làm em hết cả hồn.

Quỳnh Thanh cười chế giễu:

- Anh vỗ vai thì giật mình vậy sao hả?

- Còn ai kia thì có như thế không vậy?

Quỳnh Vy tròn mắt:

- Anh này...

Quỳnh Thanh lại nhìn em:

- Ở nhà khỏe cả chứ em?

Quỳnh Vy vẫn còn hờn dỗi:

Về nhà rồi khắc biết, anh sốt ruột làm gì.

- Vẫn còn giận anh sao?

Cô chu môi:

- Giận anh chì cho thêm mệt. Chỉ có điều em không vội nói chuyện này cho anh nghe đâu.

Quỳnh Thanh sốt ruột thật sự:

- Là chuyện gì vậy em? Nói cho anh nghe đi!

- Không!

- Đi em!

- Không!

Xóc lại ba lô sau lưng, Quỳnh Thanh dọa:

- Thôi được! Nếu như vậy thì quà chuyển này mình để làm gì đây ta?

Quỳnh Vy sáng mắt:

- Em có quà hả anh Hai?

- Có! Nhưng mà để xem cái tin của em sắp nói có giá trị cỡ nào nữa đó?

Quỳnh Vy hau háu nhìn anh:

- Tất nhiên là có giá trị cao rồi. Tin này sẽ làm cho anh kinh thiên động địa luôn đấy.

Quỳnh Thanh nheo nheo mắt nhìn cô em gái. Anh có vẻ như đang đánh giá em tin ấy quan trọng đến mức độ nào.

- Anh nghĩ em chỉ gạt anh thôi, làm gì có tin gì quan trọng.

- Nếu anh không tin thì thôi. Em đi đây!

Quỳnh Thanh giật mình:

- Em đi đâu?

- Em đi công chuyện của mình:

- Chừng nào về?

- Khoảng một tuần.

Quỳnh Thanh lanh quính:

- Em đi đâu mà lâu đến như vậy? Anh muôn biết tin sớm mà.

Xòe tay ra, Quỳnh Vy nói:

- Vậy thì đưa quà cho em đi!

- Nhưng...

Thấy anh do dự, Quỳnh Vy liền nói:

- Anh gạt em đúng không?

Quỳnh Thanh lắc đầu cho thua cô em gái mình:

- Có đó! Nhưng anh để tin cuối ba lô, bây giờ làm sao mà lấy ra liền được?

Quỳnh Vy nắm tay anh:

- Vậy thì mình về nhà nhanh thôi. Em không thể chờ lâu được.

Quỳnh Thanh lắc đầu:

- Bướng là bướng, nghịch vẫn là nghịch.

- Chẳng biết đến bao giờ em mới có thể sửa đổi đây?

Quỳnh Vy ngênh mặt:

- Thiên phú cho làm sao mà sửa đổi đây?

Rồi cô tủm tủm cười nói tiếp:

- Liều của anh nó cũng đâu có vừa. Em không biết rồi đây anh có chịu nổi nó không đó.

Quỳnh Thanh xua tay:

- Em lo cho em kìa. Con gái gì mà chẳng có chút dịu dàng đáng yêu nào cả. Chẳng biết có ai thèm ngó đến em không đó chứ?

Quỳnh Vy bĩu môi:

- Ai thèm họ ngó em chứ. Tự do thoải mái không sướng sao?

Về đến nhà, Quỳnh Thanh bị mọi người vây quanh: Còn Quỳnh Vy nhận được quà, chạy tuốt vào phòng riêng của mình để ngắm. Quỳnh Thanh đáp lời mọi người xong liền đi tìm Quỳnh Vy:

- Quỳnh Vy! Mở cửa cho anh!

Nghे tiếng gõ cửa và tiếng gọi của anh, Quỳnh Vy mỉm cười nói đùa:

- Em ngủ rồi anh Hai.

Quỳnh Thanh cười lớn:

- Ngủ rồi, ai nói chuyện thế?

- Anh làm em giật mình thức giấc đây. Vừa nói, cô vừa ra mở cửa cho anh, cô càu nhàu:

- Gì nữa vậy anh Hai?

Kéo tai cô, Quỳnh Thanh bảo:

- Em đừng có vội né tránh anh, biết chưa?

- Ai né tránh anh chứ!. Chỉ hiên một nỗi là món quà ấy không có sức ép để em nói đâu.

- Em ghê thật đó, Quỳnh Vy. Ai dạy em cách đó thế?

Quỳnh Vy cười tủm tỉm:

- Có ai xa lạ đâu. Chính là nhỏ Liễu đấy!

Trợn mắt nhìn cô, Quỳnh Thanh tỏ ra bênh vực Liễu:

Liễu luôn hiền lành, hòa thuận chứ không thể như em nói vậy đâu. Anh không tin!

Quỳnh Vy quay ngang:

- Anh tin cũng được, không tin cũng được. Em không thèm nói luôn.

Quỳnh Thanh dọa:

- Em làm khó anh: Được rồi, anh sẽ không giúp em bất cứ chuyện gì cả. Ngày mai anh tìm gặp Liễu mọi chuyện sẽ rõ thôi. Đùa với anh vậy thôi chứ có gì đâu để mà nói. Quỳnh Vy vẫn đùa dai:

- Vậy thì thôi, em vào ngủ tiếp đây.

- Em nhớ đấy nhé. Mai một có tên nào ăn hiếp thì đừng cô tìm anh đấy nhé.

Quỳnh Vy ngênh mặt:

- Ai mà dám ăn hiếp em cơ chứ?

- Để rồi xem!

Quỳnh Vy lui vào trong, Quỳnh Thanh lắc đầu nhìn theo, rồi đóng cửa phòng lại.

Bà Yến bước lại gần anh hơn:

- Thanh à! Con có chịu đến công ty làm việc không?

Quỳnh Thanh thờ dãi:

- Điều này con chưa hề nghĩ đến đâu mẹ.

Bà Yến nói giọng trầm buồn:

- Sao không đứa nào chịu hiểu cho mẹ cả vậy?

Quỳnh Thanh nói theo quan điểm của mình:

- Con có chí hướng riêng của mình mẹ ạ. Con không muốn đường con đi có kẻ lót gạch sẵn đâu.

Bà nhìn con trai trân trân:

- Con nói như vậy nghĩa là sao? Con khước từ mọi sự lo lắng của mẹ à?

- Mẹ đừng buồn con. Nhưng chí hướng của con không thể dừng lại ở chỗ này được.

- Tại sao?

- Nếu là cha của con thì khác, xin mẹ hiểu cho con.

- Quỳnh Thanh!

- Kìa mẹ!

Bà Yến xúc động mặt tái xanh:

- Con vẫn cãi lời của mẹ sao?

Quỳnh Thanh nói dứt khoát:

- Kể cả Quỳnh Vy cũng thế. Con không thể để ông ấy muốn xoay xở nó thế nào cũng được đâu.

Bà Yến để tuôn rơi nước mắt:

- Mẹ thật khổ tâm.

- Chúng con đâu ngăn cản gì mẹ. Duy chỉ có điều đừng buộc tội con gọi ông ấy là cho mà thôi.

Bà Yến hờn giận:

- Vậy mà còn bảo là không ngăn cản mẹ đó sao?

Quỳnh Thanh tranh luận:

- Nhưng ít ra cũng xin mẹ tôn trọng ý kiến của anh em con nữa chứ.

Bà Yến cục bộ nói:

Nếu như vậy thì tùy các con vậy. Nhưng đừng trách mẹ không có nói trước đó. Bà bỏ đi vào phòng mình. Mặc dù trong lòng rất yêu thương kính trọng mẹ, nhưng Quỳnh Thanh không thể không xót xa khi mẹ mỗi ngày dần đi vào con đường bế tắc khi sống cạnh ông ấy.

Anh làm sao có thể xem ông ta là cha của mình được, trong khi cha của anh còn sống sờ sờ ra đó.

Quỳnh Thanh giật tấm ảnh phóng to mà Quỳnh Vy đang nằm ngắm nhìn nó rất lâu.

- Ô anh Hai!

Quỳnh Thanh điểm điểm ngón tay:

- Bất được quả tang em đang xem ảnh người yêu.

Quỳnh Vy kêu lên:

- Anh Hai trả lại cho em. Đây không phải là ảnh người yêu.

Quỳnh Thanh nhìn lại tấm ảnh, anh trố mắt kêu lên:

- Ôi! Hoa mai màu tím ư? Ở đâu mà em có tấm ảnh này?

Quỳnh Vy nghênh mặt:

- Của riêng em đó. Tác phẩm này em vất vả lắm mới có.

- Anh muốn hỏi xuất xứ của hoa mai màu tím này.

Đưa ngón tay lên miệng, Quỳnh Vy bảo:

- Bí mật!

Quỳnh Thanh nhìn chằm chằm vào cây hoa mai. Anh chợt nhớ đến Liễu. Cô ấy thường nói, nếu có hoa mai màu tím thì hạnh phúc biết mấy.

- Em cho anh biết đi Quỳnh Vy, em bắt gặp chậu kiểng này ở đâu?

Quỳnh Vy lúc đầu từ chối:

- Em không thể nói được?

- Tại sao?

- Em không biết. Nhưng có một điều là anh không thể đến đó.

Quỳnh Thanh nhấn nhó:

- Em đừng đùa nữa có được không? Nói cho anh nghe đi!

- Em đã nói là không rồi mà.

Quỳnh Thanh giữ khư khư tấm ảnh ấy, anh dọa:

- Nếu vậy anh sẽ giữ luôn tấm ảnh này. Quỳnh Vy giãy nảy:

- Í, đâu có được! Tấm ảnh ấy khổ sở lắm em mai có nó đây. Anh mau trả lại cho em!

Nhưng Quỳnh Thanh vẫn giữ tấm ảnh ấy không chịu đưa trả lại cho cô. Giận lắm chẳng biết làm sao nên cô dọa:

- Được thôi! Em sẽ gọi điện đến kẻ hết tất cả cho cô Liễu biết, thử xem nó tính làm sao?

Câu hù dọa ấy có hiệu lực ngay. Quỳnh Thanh đành phải xuống nước nhỏ để năn nỉ:

- Em có chịu hứa thì anh mới trả cho em.

- Hứa điều gì?

- Cho anh biết cây hoa mai màu tím này xuất xứ từ đâu?

Quỳnh Vy lắc đầu:

- Có nói thì anh cũng thể tìm thấy nó ở đây được.

Quỳnh Thanh hỏi nhanh:

- Thế nó ở đâu? Xa mấy anh cũng cố mà tìm.

- Nước ngoài. Thời gian du học em đã chụp được nó. Anh có thể sang ấy mà tìm.

Quỳnh Thanh ngồi thừ ra nhà ngắm nhìn cây hoa mai màu tím.

Quỳnh Vy tuy rất thông cảm cho anh, nhưng chưa phải là lúc này cô bật mí cho anh. Thông cảm cho em thôi anh ạ.

- Rất tiếc anh không thể tìm nó để tặng cho Liễu.

- Thì hãy chờ thôi.

Quỳnh Thanh đưa tấm ảnh có hình cây hoa mai màu tím, anh nói.

- Trả cho em đó.

Quỳnh Vy chụp lấy tấm ảnh. Cô vui vẻ nói:

- Cảm ơn anh!

Vừa lúc ấy điện thoại của Quỳnh Vy reo lên. Cô cầm điện thoại đến bên cửa sổ:

- A lô! Nghe nè!

Bên kia đầu dây, Quế Hương cần nhắc bạn:

- Mi làm gì mà lâu thế hả?

- Lại có chuyện gì sao?

- Mi nói đi, là chuyện gì nữa?

Quỳnh Vy, ngạc nhiên:

- Sao khi không rồi mi hỏi đánh đổ lại ta như vậy?

Quế Hương bảo:

- Chuyện của mấy tấm ảnh hoa kiểng của mi đấy.

- Nó làm sao?

- Thì đang gặp rắc rối chứ còn là gì nữa.

Quỳnh Vy gất lên:

- Rắc rối là như thế nào? Mi nói làm ta chẳng hiểu mô tê gì cả.

Quế Hương thở dài:

- Mi đang làm gì ở đó.

- Ngủ!

Quế Hương kêu lên:

- Trời ơi! Chưa ai sung sướng bằng mi:

- Vậy mi bắt ta phải làm thế nào đây? Quế Hương cầu nhàu:

- Thôi thôi, ta không thèm nói chuyện với mi nữa, uống phí tiền điện thoại ghê đó.

Quỳnh Vy trêu tức bạn:

- Hả! Lại tiếc tiền rồi hả? Có ông chồng tương lai giàu sụ lo gì không có tiền nộp:

- Nhỏ đó, nói gì cũng trơn tru cả. Thấy ghét!

Quỳnh Vy nói nhỏ:

- Nè, anh Hai về rồi đó.

Quế Hương như muốn reo lên:

- Thật hả?

- Còn giả được à?

- Mi có thấy ta có quà không?

Quỳnh Vy trêu:

- Dường như là không có. Còn ta thì nhiều vô số kể.

Quế Hương hậm hực:

- Được rồi! Ta nhất định sẽ cho anh ấy biết tay.

- Ê! Bảo Liễu xù ảnh hả? Ác lắm đó nha.

Quế hương nói to:

Ác cũng nói nữa.

- Trời! Ghê vậy sao?

- Ồ đó!

Quỳnh Vy chặc lưỡi:

- Anh Hai mà nghe được chắc chắn là sẽ sợ hãi lắm đó.

- Kệ anh ta.

Nhường mắt nhìn anh Hai, Quỳnh Vy nói với bạn:

- Lỡ quên thôi mà mi làm gì ca cẩm dữ thế?

Quế Hương từ chối:

- Ta cúp máy đây. Hết tiền rồi.

Quỳnh Thanh giành máy, anh nói thật to, rõ:

- Em cứ nói thoải mái, lát nữa anh sẽ ứng tiền giúp cho.

Quế Hương nghe tiếng của Quỳnh Thanh, cô lí nhí nói:

- Anh quên em thật hả?
- Em tin lời Quỳnh Vy à?
- Vậy là anh không có quên em. Nhỏ ấy hù em.

Quỳnh Vy cười giòn:

- Lâu lâu, vậy mà cũng tin.

Quỳnh Thanh nhìn em lắc đầu chào thua. Bên kia, Quế Hương cúp máy một cách âm ỉm.

Phần 6

Quỳnh Vy đi tản bộ trên đường bên hông mang lưng lửng chiếc máy ảnh. Cô lần bước vào vườn hoa công cộng. Ở đây cũng có nhiều cảnh đẹp đó chứ.

- Trời ạ! Cô ta ăn mặc kiêu gì mà giống tắc bông đến thế?
- Lại còn đầu tóc nữa kia. Tóc nhuộm vàng hoe trông nó cứng như rễ tre vậy.
- Ủ, ông chồng mà làm cho cô ta nổi giận thì sẽ biết tay.

Biết là mọi người nói mình, thế nhưng cô vẫn lặng thinh như chưa hề nghe thấy.

Mãi lo ngắm cảnh, cô đi lùi lại phía sau.

Bất ngờ, cô va vào ngực một người:

- Ối!
- Trời ạ!

Quỳnh Vy quắc mắt gắt lên:

- Đi đứng kiêu gì thế?

Cao Nguyên hất mặt:

- Câu ấy tôi hỏi cô mới đúng.

Bặm môi, khi nhận ra anh ta là Cao Nguyên, Quỳnh Vy quay mặt đi nơi khác:

- Không ưa mà lại gặp hoài. Tôi thù oán gì với anh chứ:

Cao Nguyên cũng nói giọng anh còn lạnh: Tôi cũng đâu có muốn gặp cô. Gặp cô là tôi cảm thấy xốn xang cả mắt rồi. Vậy mà sao cô cứ mãi tìm gặp tôi chứ?

Quỳnh Vy nheo nheo mắt:

- Tôi tìm gặp anh ư? Có làm không đó.Đương không tôi đi tìm anh à?"Quên đi điếm"!

Rất buồn cười về lời nói chuyện của cô. Nhưng Cao Nguyên vẫn cố giữ thái độ thản nhiên:

- Cô thật là ngang ngược.

Quỳnh Vy gân cổ lên cãi:

- Anh ngang ngược thì có. Anh mau trả nợ cho tôi. Nếu không, anh sẽ bị rắc rối đó.

Cao Nguyên cười ngạo nghễ:

- Rồi cô sẽ làm gì tôi?

- Tôi sẽ báo công an.

- Bằng chứng đâu?

Đến nhà anh lục soát thì sẽ thấy mà thôi.

Cao Nguyên nhìn sững vào mắt Quỳnh Vy:

- Trẻ con!

Bặm môi nhìn anh, Quỳnh Vy vênh mặt:

- Dù là trẻ con, tôi vẫn có thể quật ngã anh đó.

Cao Nguyên cười nửa miệng, giọng anh bờn cợt:

- Vậy sao cô bé? Thế thì cô cứ làm theo ý nghĩ của mình đi. Anh sẽ chờ đấy!

Mím môi vì quá âm ỉ, Quỳnh hằn học:

- Hừ! Anh chỉ giỏi bắt nạt kẻ khác mà thôi. Tài gì chệt Chuyên bắt chệt người khác.

Câu trách móc dễ thương. Cái mặt nghênh nghênh của cô khiến cho Cao Nguyên cảm thấy có gì đó rất xôn xao trong lòng.

Bỗng cô lên tiếng chầm chọc anh:

- Ê? Đi dạo sao chẳng chịu dắt cô vợ đi cùng?

- Biết được ý nghĩ trong đầu cô nên Cao Nguyên bảo:

- Tôi biết hôm nay la đường sẽ gặp được cô đó.

Kênh mặt, Quỳnh Vy gay gắt:

- Vậy thì sao? Gặp anh, tôi thấy mình rất xui xẻo đó.

- Vậy thì mai một có gặp tôi thì cô nên tránh đi.

Bầu môi, cô nói:

- Tránh mà được à?

Nhưng tôi thấy mình đầu đến nỗi đáng ghét như vậy.

- Hừ!

Quỳnh Vy quẹo sang hướng khác vì cô biết rằng càng nói thêm cô càng thêm tức mà thôi.

Buổi tối, Cao Nguyên ghé sang nhà chị mình. Mỹ Duyên thấy em thì lấy làm vui lắm. Cô nắm tay anh kéo vào trong nhà:

- Làm gì mà em trốn biệt mấy hôm nay vậy?

Cao Nguyên không trả lời chị, mà ngược lại anh còn trách:

- Chị đó! Ở miết bên này, chẳng chịu về thăm nội gì cả.

Mỹ Duyên phân bua:

- Em có thấy đó chị muốn bù đầu đây không à?

- Thấy thì em có thấy. Nhưng ít ra chị cũng nên về thăm nội một chút:

Mỹ Duyên than thở:

- Chị cũng muốn như vậy lắm. Nhưng chuyện làm ăn bề bộn quấy đó thôi.

Cao Nguyên như vẫn chưa thông cảm cho chị cho chị nên nói:

- Nội nhớ chị và luôn nhắc chị đó. Chị nên liệu mà tính đi.

Mỹ Duyên chợt hỏi:

- Còn chuyện giữa em và Xuân Mai đến đâu rồi?

Cao Nguyên nhăn nhó:

- Em muốn chị giúp em đây.

- Giúp chuyện gì?

Cao Nguyên vào thẳng vấn đề:

- Em không thể cưới Xuân Mai.

Mỹ Duyên ngạc nhiên:

- Tại sao lại thế? Chị thấy tình cảm giữa hai đứa tốt đẹp lắm mà.

Cao Nguyên lắc đầu:

- Chị Hai à! Chị đã hiểu em rồi sao còn hỏi. Thật ra em chỉ xem Xuân Mai như đứa em gái mà thôi.

Nhưng nội đã quyết định rồi:

- Em không thể phiêu lưu hạnh phúc của mình được.

Mỹ Duyên khuyên:

- Chị thấy Xuân Mai rất yêu em.

- Điều này đâu có liên quan tới em chứ.

Mỹ Duyên suy nghĩ giây lát rồi mới nói:

Nếu không nghĩ đến tương lai với Xuân Mai. Tại sao em chẳng chịu nói sớm. Để đến bây giờ thật khó đó em.

Cao Nguyên vẫn khẳng định:

- Muộn còn hơn không chị Hai ạ!
- Em làm chị khó xử quá! Dầu sao thì Xuân Mai cũng là ân nhân của gia đình mình.

Cao Nguyên nói lên suy nghĩ của mình:

- Đâu phải ân nghĩa điều phải trả bằng ân tình mới được. Tình cảm trai gái không thể miễn cưỡng mà được đâu chị Hai.

Mỉm cười, Mỹ Duyên cô ý trêu chọc em:

- Điều này chị kinh nghiệm còn nhiều hơn em nữa đó.

Cao Nguyên cầu nhàu:

- Đã biết vậy sao chị còn buộc em vào chỗ chết?
- Gì mà chết chứ? Đi cưới vợ thôi mà.

Khoát tay, Cao Nguyên nói:

- Không đúng người hợp nhãn với mình em không cam tâm.

Nhìn sững em, Mỹ Duyên hỏi:

- Nói như vậy là em đã có người yêu. Cao Nguyên lúng túng:
- Có thì chưa. Nhưng rồi sẽ có thôi mà chị.

Mỹ Duyên thở dài:

- Thôi, em đừng mà mơ hồ nữa. Chị thấy em nên cưới Xuân Mai là hợp lý lắm rồi.

- Chị Hai...

Mỹ Duyên khoát tay:

- Thôi, không nói chuyện này nữa!
- Vậy thì nói chuyện của chị đi!

Mỹ Duyên lườm em:

- Chị thì có gì để nói chứ?

Cao Nguyên hỏi như quan tâm:

- Ngần tuổi này chẳng lẽ không có ai đeo đuôi chị cả sao?

Mỹ Duyên biết cậu em mình muốn khám phá ra đời tư của mình nên cô dè dặt hỏi:

- Em hỏi câu ấy là có ý gì?

- Có ý gì đâu. Lâu nay em không thấy mấy anh ấy đến mời chị đi chơi?
- Vớ vẩn! Chị cần gì mấy anh ta chứ?

Cao Nguyên dọa:

- Chị chưa lấy chồng thì nhất định em không lấy vợ đâu.

Mỹ Duyên mỉm cười:

- Em mà cũng yêu sách với chị nữa sao? Em nói thật đấy.

Mỹ Duyên dọa:

- Chị có thể không lấy chồng. Nhưng em nhất định phải cưới vợ. Đó là bổn phận.

Cao Nguyên cãi lại:

- Có nhất thiết như vậy không hả chị?

Đâu phải con trai là phải gánh vác chuyện gia đình. Thời đại văn minh không còn tư tưởng ấy nữa đâu.

Mỹ Duyên nhìn em:

Nếu không yêu Xuân Mai. Thì ít ra em cũng phải giới thiệu cho chị một có bé khác chứ. Em không lo cho mình, nhưng em cũng cần phải thương nội chứ?

Cao Nguyên đuối lý:

- Nếu như vậy thì em sẽ cố công đi tìm để giới thiệu cho chị thấy.
- Chị thì nói làm gì. Nội kia mới quan trọng.

Cao Nguyên nói tránh sang chuyện khác:

- Dạo này chuyện buôn bán của chị có thuận lợi không?

Mỹ Duyên mỉm cười:

- Cũng tạm ổn.
- Em định qua đây mua ít phân về bón cho cây.

Mỹ Duyên nhìn em trai tò mò:

- Xuân Mai cũng giúp em và nội không ít về việc sưu tầm cây kiểng quý hiếm. Cao Nguyên gật gù:

- Điều này thì có. Cô ta muốn lấy lòng nội mà thôi.
- Việc ghép mai màu tím của em đến đâu rồi?

Cao Nguyên cười mẫn nguyện:

- Thành công mỹ mãn đó chị. Có người lên chụp ảnh nữa chứ.

Mỹ Duyên ngạc nhiên hỏi:

- Ai mà cả gan đến như vậy?

- Một cô gái tóc đỏ hoe.

- Cô ta là nhiếp ảnh?

Cao Nguyên gật đầu:

- Có thể nói là như vậy. Nhưng cũng có thể là không phải.

Mỹ Duyên mỉm cười:

- Có phải cô ta là nguyên nhân khiến em từ chối Xuân Mai hay không?

- Sao chị hỏi vậy?

Mỹ Duyên thăm dò:

- Vì trước đây chị thấy em và Xuân Mai rất vui vẻ với nhau. Tự nhiên hôm nay em giờ chứng như vậy?

Cao Nguyên chép miệng:

- Có lẽ mọi người hiểu lầm mà thôi.

- Chị cảm thấy trong chuyện này khó nói lắm rồi đây. Em nên tìm cách giải thích cho nội và Xuân Mai hiểu.

Nhìn chị, Cao Nguyên hỏi:

- Chị ủng hộ em?

- Vậy thì chưa chắc.

Có khách hàng đến mua phân, Mỹ Duyên bảo em:

- Em ngồi chơi, chị bận một chút nhé?

Cao Nguyên đứng lên:

- Chị cứ tự nhiên.

Mỹ Duyên vừa đi thì Quỳnh Vy đến. Thấy Quỳnh Vy thấy có đàn ông ở trong nhà của Mỹ Duyên nên Quỳnh Vy dè dặt:

- Xin lỗi, tôi muốn gặp chị Mỹ Duyên.

- Chị mỹ Duyên...

Quỳnh Vy ngẩng đầu lên, bốn mắt chạm nhau. Cô hơi chau mày:

- Lại là anh nữa sao?

Cao Nguyên cao hứng nói:

Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ mà cô.

Quỳnh Vy nói tiếp theo:

- Vô duyên gặp mãi muốn chửi hoài đó.

- Sao cô dừng vậy?
- Đâu cần phải hiền đối với những người thiếu lịch sự.

Cao Nguyên hỏi lại:

- Tôi thiếu lịch sự ư?
- Vậy chứ còn gì nữa.

Cao Nguyên xua tay:

- Lần nào gặp nhau tôi cũng thấy cô gây sự cả.
- Lừ mắt nhìn anh, Quỳnh Vy nói giọng mai mỉa:
- Lần nào gặp anh xem ra tôi cũng đều xui xẻo cả.
 - Thật vậy sao?
 - Còn phải hỏi.

Cao Nguyên thấp giọng:

- Cô tìm Mỹ Duyên có việc à?
- Kệ người ta hỏi làm gì?
- Mua phân bón kiềng à?

Quỳnh Vy cao giọng:

- Làm gì thì kệ tui, anh hỏi để làm gì chứ?

Mỹ Duyên xuất hiện. Thấy Quỳnh Vy cô mừng rỡ:

- Ôi! Quỳnh Vy em đến rồi à?

Quỳnh Vy vui vẻ hẳn:

- Em vừa đến thôi.

Mỹ Duyên quan tâm:

- Sao rồi em, thành công chứ?

Quỳnh Vy cười thật tươi:

- Có lẽ em phải cảm ơn chị mà thôi.
- Sao lại cảm ơn chị?

Thấy Cao Nguyên ngơ ngác nhìn hai người nói chuyện, Mỹ Duyên liền kéo em vào cuộc.

- Đây là Quỳnh Vy, có thể xem là bạn của chị.

Cao Nguyên nheo nheo mắt nhìn Quỳnh Vy!

- Vậy à!

Mỹ Duyên nói với Quỳnh Vy:

- Còn đây là Cao Nguyên em trai của chị. Người mà chị luôn nhắc đến với em đó.

Quỳnh Vy gật đầu, nói một câu khách sáo:

- Chào cậu!

Cao Nguyên cũng không vừa. Anh cũng gật đầu chào:

- Chào chị!

Mỹ Duyên ngạc nhiên:

- Ô, sao hai người chào nhau khách sáo vậy?

Cao Nguyên giành nói trước:

- Chị là chị của em. Bạn của chị thì em phải gọi như chị mới đúng chứ? Phải không chị Quỳnh Vy?

Quỳnh Vy cũng đáo đê, cô nói:

- Đúng như vậy. Em là bạn của chị, em của chị cũng giống như là em của em mà.

Hết nhìn Cao Nguyên lại nhìn Quỳnh Vy. Mỹ Duyên thật ra chẳng hiểu gì cả:

- Hai người làm sao vậy?

Cao Nguyên quay mặt đi nơi khác:

- Có làm sao đâu. Thôi, em về đây.

Mỹ Duyên ngăn lại:

- Sao lại về, có duyên lắm em mới gặp được Quỳnh Vy, nên ở lại chơi đi em.

Quỳnh Vy cũng đứng lên:

- Thôi, em về đây chị. Tối mai em lại ghé.

Mỹ Duyên ngăn:

- Hai người khoan đã, hãy chờ chị một lát!

Mỹ Duyên lần vào trong. Cao Nguyên hất mặt:

- Cô thích lắm người lớn lắm sao?

- Không thích! Nhưng tùy hoàn cảnh thì phải vậy thôi.

Cao Nguyên bật cười:

- Cũng phải thôi, bà chị.

- Này, dù như thế nào anh cũng phải trả nợ cho tôi đó.

Lại đòi nợ, nhưng anh biết phải tìm đâu ra đây chứ?

- Cùng lắm thì em cứ đến nhà tôi một lần nữa.
- Hoang đường!
- Sao cô nói thế?
- Ai thèm đến đó lần nữa chứ? Anh đừng có đánh trống lảng, tôi không bỏ qua đâu.

Cao Nguyên nhẹ giọng:

- Chính vì sợ cô không thể bỏ qua nên tôi mới mời cô đến nhà tôi lần nữa.
- Ham lắm!
- Sao cô lại có thái độ như vậy. Tôi có ý tốt thôi mà.

Quỳnh Vy bật cười:

- Tôi không dám tin lòng tốt của anh đâu.
- Sao cô có thành kiến mãi với tôi như vậy?
- Nếu không muốn thì anh đừng có lấy.
- Nhưng chuyện đã lỡ rồi còn gì?

Quỳnh Vy tức giận:

- Tôi không biết! Anh đền cho tôi đi!

Cao Nguyên lúng túng:

- Chuyện đã lỡ rồi, làm sao mà tôi đền cô được.

Mỹ Duyên vừa bước ra. Nghe không rõ đầu đuôi nên góp ý:

- Nếu lỡ như vậy rồi thì dễ thôi mà.

Cao Nguyên nhìn chị mình, hỏi:

- Chị có cách sao?
- Ừ!

Quỳnh Vy nhìn Mỹ Duyên:

- Chị có cách thật sao?
- Dĩ nhiên rồi!

Cao Nguyên giục:

- Cách gì nói nhanh đi chị Hai. Em sốt ruột lắm rồi.

Mỹ Duyên lườm em:

- Lúc thì bảo là không. Lúc thì hỏi thúc như vậy. Em thật chẳng ra làm sao cả.

Quỳnh Vy cũng nói:

- Có cách gì thì nói luôn đi, cứ ấp úng hoài làm người ta lo muốn chết.

Mỹ Duyên tủm tỉm cười nhìn một lượt hai người:

- Trời! Cả hai người nôn nóng như vậy sao?

Cao Nguyên gật đầu:

- Em muốn dứt khoát một lần thôi mà. Quỳnh Vy cũng xen vào:

Nếu được thì em cũng không còn lo lắng gì nữa.

Mỹ Duyên cười thật tươi bảo:

Chỉ còn có cách duy nhất là hai người tổ chức cưới nhau sớm là ổn thỏa cả.

Quỳnh Vy như muốn nhảy nhồm:

- Ôi! Sao chị nói kỳ như vậy?

Cao Nguyên cũng lắc đầu:

- Ý kiến chẳng hay ho gì cả.

Mỹ Duyên ngơ ngác:

- Sao thế? Hai người lại trở chứng nữa à?

Cao Nguyên thở dài:

- Trở chứng gì đâu. Đó là do chị hiểu lầm mà thôi.

- Lầm ư?

Quỳnh Vy gật đầu:

- Phải! Chị lầm to rồi. Chúng tôi là khắc tinh là oan gia của nhau đó.

Cao Nguyên làm mặt giận:

- Nghĩ sao mà chị lại nói thế?

Mỹ Duyên tủm tỉm cười:

- Thì chị thấy hai người cũng xứng đôi lắm mà. Chị sẽ ủng hộ hai người.

Cả hai đồng thanh:

- Chị...

Quỳnh Vy nói một cách thẳng thừng:

- Từ hôm nay nếu có anh ta ở đây thì không có em.

Mỹ Duyên vội ngăn:

- Dù chị không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì. Nhưng chị khuyên hai đứa nên bỏ qua mọi chuyện để mà nghĩ đến chuyện khác cho vui.

Cao Nguyên đứng lên đi qua đi lại quanh bàn. Anh dừng lại trước mặt Mỹ Duyên.

- Em thấy chị khỏi em phải lo cho em. Em phải đi đây.

Nói là đi, Cao Nguyên đi thẳng ra ngoài. Mỹ Duyên hỏi Quỳnh Vy:

- Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì à?

Quỳnh Vy lúc đầu chóng chế:

- Ô không! Tụi em chỉ mới gặp nhau thôi mà.

Mỹ Duyên tỏ ý không tên:

- Này, đừng nên giấu chị đó! Chị sẽ ủng hộ hai đứa hết mình luôn.

Quỳnh Vy cười cười:

- Không có thật mà chị.

- Này, từ chối, giấu gì ẻm, mai mốt đừng trách chị sao không giúp đỡ đây nhé.

Quỳnh Vy đứng lên:

- Chắc là không có chuyện ấy xảy ra đâu chị.

Mỹ Duyên thôi không nói chuyện ấy nữa, mà hỏi:

- Việc ươm kiểng lạ của em đến đâu rồi?

Quỳnh Vy cười, rồi khoe:

- Có tiến triển tốt đó chị. Đó là nhờ chị giúp đỡ cho thôi.

Mỹ Duyên lại đề cập đến Cao Nguyên với Quỳnh Vy:

- Chẳng hiểu cao cả hai đều đam mê nghiên cứu cây kiểng mà chẳng chịu hợp nhau lại: Chóp mắt nhìn Mỹ Duyên, Quỳnh Vy hỏi lại:

- Chị muốn nói đến Cao Nguyên cũng thích kiểng nữa sao?

- Từ nhỏ nó đã đam mê rồi. Và hiện tại nó là một nhà nghiên cứu lai tạo mai màu tím đó.

Quỳnh Vy lẩm bẩm:

- Cây mai màu tím ấy là do anh ta ghép tạo nên ư?

Mỹ Duyên ngạc nhiên:

- Em có điều gì đó chưa tin vào khả năng của Cao Nguyên.

Quỳnh Vy thú nhận:

- Em cứ tưởng chậu mai tím ấy là do ông nội của chị tạo ra.

- Ô, không đâu! Đó là tác phẩm của Cao Nguyên đó:

Trong đầu Quỳnh Vy có suy nghĩ khác về anh ấy. Anh ta có tài vậy sao? Hèn gì anh quý cây ấy còn hơn bản thân của mình nữa.

- Dường như em chưa tin. Để hôm nào chị đưa em về đó thấy tận mắt luôn nhé.

Muốn từ chối nhưng chẳng biết cách nào, Quỳnh Vy đành im lặng. Mỹ Duyên lại nói tiếp. Giọng cô như sôi nổi hẳn lên:

- Nó tốt số lắm, được nội chị hết mực yêu thương. Muốn gì được nấy đó.
- Thì ra là một cậu ấm. Anh ta cũng không có gì là kiêu căng cả.
- Em về đây chị.

Mỹ Duyên quỳn tiếc:

- Cũng khuya rồi, nếu không chị chưa cho em về đâu.

Quỳnh Vy nói với cô:

- Em cần ít phần.
- Được. Em cứ chọn đi. Mà này...
- Gì thế chị?

Mỹ Duyên kể tai nói nhỏ:

- Suy nghĩ kỹ về chuyện em trai của chị nhé.

Quỳnh Vy chỉ cười mà không nói. Mỹ Duyên cảm thấy vui vui. Thật tình thì cô rất thích Quỳnh Vy làm em dâu của mình.

Quỳnh Vy rất hiểu tình ý của Mỹ Duyên. Nhưng cô lặng thinh chuyện gì đến ắt hẳn nó sẽ tới.

Quỳnh Vy nhất định từ chối việc ông Thành, ông bố dượng đề nghị cô đến công ty của ông để làm. Điều này khiến bà Yến phật lòng:

- Nuôi các con lớn để bây giờ các con cãi lại ý của mẹ.

Quỳnh Vy tỏ rõ thái độ của mình. Cô một mực phản đối:

- Con xin mẹ đừng ép buộc con như vậy. Con muốn đi theo con đường mà mình đã chọn.

Bà Yến tỏ ý không hài lòng:

- Cái nghề con chọn là đi long nhong ngoài đường đó sao?
- Làm nghệ thuật là phải vậy thôi mẹ ạ.

Bà Yến tỏ thái độ không hài lòng. Bà nói một cách dứt khoát:

- Nếu không vào công ty của dượng làm thì con không được ra khỏi nhà.

Quỳnh Vy cảm thấy khó thở vô cùng. Cô chẳng hiểu sao mẹ luôn nghe lời ông ta mà hà khắc với anh em cô như vậy. Quỳnh Vy năn nỉ:

- Con xin mẹ đừng làm khó con như vậy.

Công ty đó vốn không thuộc về gia đình mình.

Bà Yến gắt lên:

- Tại sao anh em con không chịu hiểu gì cả vậy? Mẹ chỉ muốn tốt cho hai con mà thôi.

Quỳnh Vy vẫn tỏ ra ương bướng:

- Con nhất định không thể nào làm như vậy được, dù mẹ có giết con cũng mà thôi.

Bà Yến bắt lực trước con cái. Bà cũng chẳng hiểu tại sao các con của bà luôn chống đối bà như vậy. Bà cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Quỳnh Thanh bước ra, anh nói với bà:

Hai con dù sao cũng lớn cả rồi. Con xin mẹ hãy để cho tụi con quyết định tương lai của mình.

Bà nhìn anh trân trời:

- Hừ! Các con đủ lông đủ cánh cả rồi. Bây giờ đâu cần mẹ nữa, đúng không

Quỳnh Thanh nhăn mặt:

- Sao mẹ lại nói thế- phụng dưỡng mẹ là trách nhiệm của anh em con kia mà. Bà phẩy tay:

- Tôi không cần đâu.

Quỳnh Vy rơm rớm nước mắt:

- Con không thể nào làm theo ý của mẹ được. Mấy đứa con của dượng sẽ xem thường anh em con đó. Họ không khiến như mẹ đã làm tưởng đâu.

Bà Yến nạt con:

- Con không muốn làm ở chỗ đó rồi con muốn nói sao mà chẳng được.

Quỳnh Vy than thở:

- Rồi một ngày nào đó mẹ hiểu ra mà thôi.

Quỳnh Thanh lẳng lặng đi vào phòng mình. Một lát sau anh bước ra với chiếc va ly trên tay:

- Con sẽ ra ngoài mượn nhà ở. Việc con làm chắc chắn sẽ nuôi sống bản thân mình.

Quỳnh Vy kêu lên:

- Ôi! Anh Hai! Anh ra ngoài thật sao?

- Anh hết cách rồi em ạ.

Quỳnh Vy ngăn:

- Anh làm như vậy là ích kỷ lắm. Anh là con trai trong nhà kia mà.

Quỳnh Thanh nói:

- Ngày ngày gặp mặt ông ta là anh gai mắt lắm: Anh đi để không ảnh hưởng tới mẹ.

Quỳnh Vy nói như mếu:

-Vậy còn con thì sao?

Quỳnh Thanh khuyên:

- Em là gái thì không thể ra ngoài được. Có thể thì em nên nghe lời của mẹ đi.

Quỳnh Vy tròn mắt nhìn anh:

- Em không thể. Em sẽ đi tìm cha của mình.

Quỳnh Thanh lắc đầu:

- Vô ích mà thôi.

- Tại sao?

- Có thể cha sẽ không còn ở Việt Nam nữa đâu.

Quỳnh Vy giật mình:

- Anh nói sao, cha mình tại sao không còn ở Việt Nam chứ?

Quỳnh Thanh giải thích một cách qua loa:

- Thì do công việc làm ăn của cha mà thôi. Em nên nhớ là em cần phải ở nhà với mẹ.

Quỳnh Vy lắc đầu nguầy nguậy:

- Không bao giờ! Em không thể làm theo lời anh được. Em sẽ có hướng đi của mình.

Bà Yến lên tiếng, giọng bà trở nên giận dữ:

- Nếu thế thì các con hãy đi hết đi. Đi cho khuất mắt ta!

Quỳnh Vy nhìn bà như trân trối:

- Tại sao con phải đi? Đây là nhà của cha con để lại kia mà?

Bà trợn trừng nhìn cô:

- Con...

Quỳnh Thanh định bước đi. Nhưng anh chợt quay lại:

- Em con nói đúng đó. Nhà này là của cha con tạo dựng, nó vẫn có quyền ở lại đây.

Nói rồi, Quỳnh Thanh vội bước ra ngoài.

Bà Yến ôm mặt than thở:

- Trời ơi! Tôi có tội tình gì mà phải chịu cảnh này đây?

Quỳnh Vy rung rung nước mắt. Cô hỏi mẹ mình:

- Con muốn biết vì sao mẹ và cha chia tay trong vội vã như thế? Có phải vì dựng ấy là kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình mình?

Bà Yến run môi vì tức giận:

- Con không được nói hỗn như vậy.

- Nhưng con muốn biết rõ sự thật.

Bà gật gật đầu, rồi nói:

- Được nếu con muốn biết thì mẹ sẽ nói cho con biết.

Quỳnh Vy ngồi xuống ghế, cô chờ nghe bà nói:

- Mẹ nói đi!

Bà kể:

- Cha con mê người đàn bà khác. Trong lúc mẹ đang nằm trong bệnh nằm trên giường.

- Và ông ta ra tay cứu giúp mẹ.

Bà gật đầu xác nhận:

- Đúng như vậy. Mẹ đâu thể tôn thờ một người chồng vô ơn bội nghĩa ấy được chứ?

Quỳnh Vy lắc đầu, tỏ ý không tin:

- Con không thể tin lời của mẹ nói được.

- Cha con là người hết lòng thương yêu vợ con. Ông không thể làm điều đó.

- Nhưng chuyện ấy lại là sự thật.

Quỳnh Vy đưa hai tay lên bịt tay mình lại:

- Con không tin! Ngàn lần không tin!

Chính ông ấy mới là kẻ nhẫn tâm phá hoại hạnh phúc gia đình mình.

Bà quát to:

- Con im đi!

- Con không im! Con nhất định sẽ có cách vạch mặt nạ của ông ta.

Bà Yến tức giận đến nghẹn thở. Bà ôm ngực nói hỏn hển:

- Con thật quá đáng. Mẹ sẽ không tha cho con đâu.

Quỳnh Vy phản ứng kịch liệt:

- Dù gì thì con cũng sẽ đi tìm cha con để hỏi cho ra lẽ.

Bà gất to lên:

- Vậy thì con hãy đi đi!

Quỳnh Vy bỏ chạy ra ngoài. Cô đi lang thang hết đường này đến con đường khác.

Cô mong mình sẽ tìm được người cha thân yêu của mình. Thành phố đông người mà sao cô cảm thấy đơn côi. Cô ghé vào cửa hàng của Mỹ Duyên. Thấy cô, Mỹ Duyên vui vẻ chào mời:

- Rảnh sao mà đến chị chơi giờ này thế?

Gượng cười, Quỳnh Vy hỏi:

- Đến giờ này em có làm phiền chị hay không?

Lườm cô, Mỹ Duyên bảo:

- Hỏi gì mà kỳ vậy. Chị luôn mong em đến đây chơi đó.

Quỳnh Vy cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Mỹ Duyên ân cô ngồi xuống ghế. Đẩy cho cô ly nước rồi bảo:

- Em ngồi chơi, uống nước đi.

Quỳnh Vy chột hỏi:

- Lúc này buôn bán sao chị?

Mỹ Duyên than phiền:

- Khách hàng đông lắm. Có lúc chị làm không xuể luôn.

Thuận miệng, Quỳnh Vy nói:

- Cho em vào giúp chị một tay.

Xua tay, Mỹ Duyên bảo:

- Thôi, em đừng có đùa như vậy.

- Không, em nói thật đó.

Mỹ Duyên nhìn cô chăm chăm:

- Thật là như thế nào?

Quỳnh Vy khẳng định:

- Thật là em xin chị cho em một việc làm:

- Vậy còn nhiếp ảnh của em?

Khi nào rảnh thì mới đi chụp.

- Có thực mới vực được đạo chứ chị. Mỹ Duyên hỏi lại:

- Nói như vậy có nghĩa là em muốn vào làm chỗ chị.

- Vâng!

- Em làm chị ngạc nhiên quá!

Quỳnh Vy mỉm cười:

- Có gì mà ngạc nhiên. Em muốn làm thêm thôi mà. Nhưng với một điều kiện.

Mỹ Duyên bật cười:

- Được! Nhưng mà là điều kiện gì mới được.

- Chị phải bao ăn ở cho em luôn, được không?

Mỹ Duyên bật cười lớn:

- Tất nhiên là được rồi. Chị còn hoan nghênh em luôn nữa đó.

Quỳnh Vy thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy là chị đã đồng ý rồi đó nha.

- Tất nhiên rồi. Chừng nào em đến làm cũng được:

- Ngay bây giờ:

Mỹ Duyên nhìn cô một cách lạ lẫm. Cô hỏi:

- Ngay bây giờ ư?

- Vâng!

- Em suy nghĩ kỹ chưa.

Quỳnh Vy hơi cúi đầu:

- Chẳng cần phải do dự gì cả chị ạ.

Mỹ Duyên khuyên:

- Ít ra em cũng phải về thu xếp đồ đạc rồi mới tới được chứ.

Quỳnh Vy gật gù:

- Chị nói cũng phải. Em về và sẽ trở lại ngay.

Biết trong lòng của cô có nhiều điều khó nói, nhưng vì Mỹ Duyên lịch sự thôi không hỏi nữa. Mà đến một lúc nào đó tự cô ấy nói ra sẽ hay hơn.

Xuân Mai cố tình làm cho ông Thành phải tức giận về Quỳnh Vy. Cô khóc nức nở:

- Cha nhất định phải đòi công bằng lại cho con.

Thấy đứa con gái yêu quý của mình đau khổ như vậy, ông Thành cảm thấy giận Quỳnh Vy lắm. Nhưng ông chưa biết cách gì để làm cho con gái vui lòng. Ông trấn an:

- Con an tâm đi. Dù gì bà Ngọc cũng đã nhận con làm con dâu của bà ấy rồi còn gì.

Xuân Mai lắc đầu:

- Chỉ có bà ấy thôi thì được gì đâu cha.

- Con phải biết chớp lấy thời cơ ấy mà tấn công.

Xuân Mai ầm ức:

- Con đã làm nhiều cách rồi còn gì.

Ông Thành ngẫm nghĩ rồi nói:

- Chuyện tình cảm cũng phải từ từ. Con chọn biết cách lấy lòng mọi người trong nhà họ.

Xuân Mai vẫn ầm ức:

- Con mệt mỏi lắm rồi, cha ạ! Con muốn cha lên tiếng giúp con.

- Giúp bằng cách nào đây? Ông đâu thể dùng áp lực với Cao Nguyên, nó đâu phải là thằng khờ. Nhưng chỉ tội Xuân Mai lại yêu cậu ta đến si dại như vậy. Ông vỗ vỗ trên vai con, an ủi: ~

- Được rồi! Con nên cho cha thời gian.

Nhất định cha sẽ có cách để giúp con.

Xuân Mai đưa tay quệt nước mắt. Cô hỏi ông:

- Lâu nay cha luôn vắng nhà, cha đi đâu chứ? Hay là cha sang ở nhà của bà ta.

Ông Thành ngượng ngập trước câu hỏi của con gái:

- Cha... con nên thông cảm cho cha mà.

Xuân Mai hơi cúi đầu:

- Con chỉ mong cha đừng vì chút tình cảm riêng tư mà quên công việc của công ty.

Ông Thành nói một câu chắc nịch:

- Sẽ không có đâu. Cha nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận cho con. Đó là của con mà.

Xuân Mai chột nói:

- Con muốn mua một chậu kiểng quý hiếm tặng cho bà Ngọc.

Ông Thành gật đầu đồng tình:

- Con nói cũng phải, dường như bà ấy rất có hứng thú với hoà kiểng cây cảnh.

Xuân Mai có phần sôi nổi lại:

- Cả cao Nguyễn cũng thích hoa kiểng lắm đó cha.

- Vậy thì càng tốt chứ sao? Con nên tìm hiểu xem nó tích loại kiểng nào.

Xuân Mai ngần ngại:

- Anh ấy làm kỹ sư có tài lai tạo hoặc ghép cây cảnh đó cha. Anh vừa cho ra một loại mai màu tím rất đẹp.

Ông Thành tròn mắt:

- Thật vậy sao?

- Hôm nào đến đó cha đến sẽ thấy mà thôi. Đó là một nhân tài hiếm có.

Ông Thành tỏ ý hài lòng:

- Thôi được, cha hứa sẽ làm chủ cho con về việc này.

Xuân Mai chu môi, nũng nịu:

- Cha hứa thì phải nhớ đó. Con không chịu cha hứa dỏm đâu đó.

Ông Thành vỗ đầu con gái:

- An tâm đi, cha sẽ cố công giúp con được chưa?

Xuân Mai nhoẻn miệng cười:

- Con cảm ơn cha.

Vừa lúc ấy Cao Nguyên xuất hiện. Cả hai cha con Xuân Mai đều ngạc nhiên. Xuân Mai lên tiếng trước:

- Cao Nguyên! Anh đến tìm em hả?

Cao Nguyên gật đầu chào ông Thành rồi nói với Xuân Mai:

- Anh muốn nói chuyện với em.

Xuân Mai nhìn anh ngần ngại:

- Có chuyện gì sao anh?

Ông Thành thấy sự hiện diện của mình là dư thừa, nên ông cố tình nói:

- Cha bận chút chuyện. Con ở nhà chơi với anh nhé.

Hiểu ý ông, Xuân Mai liền gật đầu:

- Vâng ạ!

Cao Nguyên cũng gật đầu chào ông:

- Xin bác cứ đi ạ!

Xuân Mai đưa Cao Nguyên ra phía sau vườn hoa nhà mình. Ngoài ấy có chiếc bàn để tiếp khách cho mát mẻ.

- Anh ngồi xuống đây nhé.

Rồi cô quay vào nói với người làm mang nước ra cho hai người. Cô ngồi xuống đối diện với anh:

- Nào, anh nói đi! Em nghe đây. Cao Nguyên nhìn Xuân Mai, anh đi thẳng vào vấn đề:

- Anh không muốn khẳng định lại tình cảm của anh đối với em một lần nữa.

- Nghĩa là sao ạ?

Ông Thành đột ngột xuất hiện:

Chuyện ấy con khỏi cần phải phân vân. Ta và nội con sẽ bàn lại chuyện cưới xin cho rõ ràng.

Cao Nguyên hơi chau mày: Anh không ngờ được ông ta lại có thể thốt lên những lời ấy.

- Dạ, chuyện ấy con chưa hề nghĩ đến.

Vì con còn phải du học một thời gian. Ông Thành cười hiền từ:

- Chuyện ấy có sao đâu. Đi học rồi cũng về mà. Xuân Mai ở lại sẽ chăm sóc cho nội.

Cao Nguyên không ngờ lời đề nghị của mình lại đưa mình vào thế kẹt như vậy.

- Dạ, con chưa thể cưới vợ sớm như vậy được?

Xuân Mai xen vào:

- Vậy thì em sẽ chờ anh.

- Đâu cần em phải uống phí tuổi xuân như vậy!

Xuân Mai day dứt:

- Hôm nay anh tìm đến em là để nói với em những lời này đó hả? Em không chấp nhận được đâu. Nội anh...

Cao Nguyên đưa tay ngăn:

- Em đừng đưa nội ra đây để dùng áp lực với anh.

Ông Thành cố gắng giữ thái độ ôn tồn với anh:

- Con nói vậy là không phải rồi Cao Nguyên ạ. Chính nội con đến tìm ta để thương lượng việc cưới xin đó.

Cao Nguyên nghe lạnh cả gáy, lẽ nào nội lại đi làm như vậy. Cao Nguyên lại nói:

- Đó là chuyện của nội.

- Vậy còn con thì sao?

Cao Nguyên thoáng nghĩ qua đầu. Bây giờ không phải là cách để dùng lời lẽ căng thẳng với ông sẽ gây bất lợi cho mình. Nên Cao Nguyên mềm mỏng nói:

- Chuyện này con có thể về hỏi lại nội xem sao!

Ông Thành tán công:

- Thật ra Xuân Mai có điểm nào không tốt chứ?

Cao Nguyên hơi cúi đầu:

- Dạ, không có đâu ạ. Xuân Mai xinh đẹp, tính tình lại hòa nhã, nói chung là cô ấy rất tốt.

- Vậy thì được rồi.

Cao Nguyên im lặng. Người nhà mang nước ra. Ông Thành lại đứng lên:

- Thôi, cha phải đi có chuyện cần. Hai con vui vẻ nhé.

Ông Thành đi rồi, Cao Nguyên cũng đứng lên:

- Anh phải về thôi.

Xuân Mai giữ chân anh lại:

- Còn sớm mà anh.

Cao Nguyên từ chối:

- Anh có hẹn với khách hàng.

- Thì hẹn lại có sao đâu.

- Anh làm việc là lấy chữ tín làm đầu.

Xuân Mai cười gằn:

- Em vốn biết anh là vậy rồi mà. Lại còn hiếu thảo với bà nội không thể tưởng.

- Vậy à?

Một lần nữa Cao Nguyên đứng lên:

- Thôi, anh về.

Xuân Mai đành phải đứng lên:

- Vâng, anh về. Ngày mai em sẽ ghé thăm nội

Cao Nguyên cho xe nổ máy thoáng một chút là anh đã vọt đi xa rồi. Để lại trong mắt cô một làn khói mỏng vụt ra rồi biến mất vào trong không khí.

Phần 7

Bà Ngọc nhìn đăm đăm Mỹ Duyên. Thật ra lời của cô cũng đúng. Nhưng chỗ người lớn bà đâu thể rút lời. Vả lại, Xuân Mai cũng là đứa hiếu thảo kia mà. Bà chọn nó thì có gì sai đâu chứ.

- Con nói đi! Có phải Cao Nguyên nhờ con nói lại không?

Mỹ Duyên lắc đầu:

- Không đâu nội! Do con tìm hiểu nên biết được mà thôi. Cao Nguyên em con không nhờ vả con gì cả đâu.

Bà Ngọc chép miệng:

- Xuân Mai có gì không tốt đâu chứ? Các con chỉ nhìn bề ngoài của nó mà thôi.

Mỹ Duyên nói một cách thẳng thắn:

- Gia đình của Xuân Mai cố vấn đề đó nội.

Bà Ngọc nhú mày nhìn cô:

- Vấn đề gì chứ?

- Cách làm ăn của cha Xuân Mai có gì đó không minh bạch.

Bà Ngọc cố chấp:

- Đó là chuyện của người ta, có liên quan gì đến hôn sự của hai đứa nhỏ.

Mỹ Duyên vẫn giữ ý mình:

- Ông Thành nổi tiếng là thủ đoạn trên thương trường đó nội.

Bà vẫn nói chắc như đinh đóng vào cột:

- Đó là chuyện bình thường. Ra ngoài làm ăn thì phải thế mà thôi. Điều ấy con khỏi bận tâm.

Mỹ Duyên rót cho bà tách trà, cô nói như để an ủi:

- Con thấy Cao Nguyên nó vẫn chưa muốn lập gia đình nội ạ.

Bà chợt thở dài:

- Các con cứ viện đủ mọi lý do để khước từ chuyện hôn sự chứ đâu biết được nỗi lo lắng trong lòng của nội.

Mỹ Duyên hỏi:

- Nội lo gì hả nội?

- Nội sợ mình không kịp lo hôn sự cho hai con mà chết đi thì hai đứa sẽ khổ.

Mỹ Duyên xúc động thật sự cô làm sao không hiểu được nỗi lo lắng trong lòng nội của cô được.

- Kìa nội! Nội vẫn còn khỏe mạnh sao nội lại nói như vậy?

Bà nhìn vào khoảng trống nói với cô mà như nói với bản thân của mình:

- Làm con người có ai mà tránh được cái chết đâu con.

- Nhưng mà...

Bà đưa tay ngăn:

- Thôi đi, con khỏi cần nói gì cả. Nếu muốn nội vui, sống lâu thì hãy liệu mà vâng lời nội đi.

Mỹ Duyên biết là không thể làm cho bà mình thay đổi, nên cô nói:

- Hôm nay trời mát, con với nội ra vườn hoa kiểng chơi nhé?

Bà gật đầu ngay:

- Được lắm. Ra đó nội sẽ cho con xem cái này.

- Gì vậy nội?

Bà xua tay:

- Ra đó hăng biết.

Hai người ra đến vườn hoa. Bà Ngọc đưa tay vuốt ve cây kiểng lạ trước mặt mình:

- Con có biết cây kiểng này ở đâu mà có không??

Mỹ Duyên nhìn ngắm một lúc rồi mới nói:

- Chắc là nội mới mua đem về.

- Không, của Xuân Mai vừa tặng cho nội tối qua.

Mỹ Duyên ngạc nhiên:

- Là của Xuân Mai ư?

- Con có vẻ ngạc nhiên vậy?

Mỹ Duyên giật mình lúng túng:

- Dạ, không đâu ạ!

Bà mỉm cười, sung sướng kể:

- Con nhỏ vậy mà hay. Biết làm cho bà vui đó.

Xuân Mai thật là đáo để. Muốn lấy được lòng bà cô ta không từ một thủ đoạn nào cả. Bảo sao bà không một mực bảo Cao Nguyên phải cưới cô ta.

- Nhưng loại kiểng này muốn mua đâu có khó hả nội.

Bà vuốt vuốt cành lá của nó rồi nói:

- Đúng như lời con nói. Nội muốn nói ở đây là tấm lòng hiếu thảo kìa. Các con có ai làm được như nó hay không?

Mỹ Duyên áp ứng:

- Nội à! Hai con vẫn tôn kính và lo cho nội mà.

Bà nói như trách:

- Các con chỉ lo kiếm nhiều tiền mà thôi.

Có đứa nào nghĩ tới chuyện gì nội cần và muốn đâu.

Mỹ Duyên biết bà đang chuẩn bị ca cẩm về chị em cô, nên liền nói:

- Nội đừng có nói như vậy. Chị em con lúc nào cũng kính trọng nội cả. Chỉ vì lo làm ăn nên mới thế thôi.

Bà lại nói:

- Nếu con khuyên được Cao Nguyên thì hay quá. Nội muốn nó cưới Xuân Mai càng sớm càng tốt.

Mỹ Duyên còn đang do dự chưa biết nói sao cho bà vui, thì bà lại nói tiếp:

Nó nhất định là một đứa cháu dâu hiếu thảo. Mỹ Duyên nhẹ giọng nói:

- Nhìn mặt mà bắt hình dong như vậy, con thấy có gì không ổn đâu nội ạ.

Bà tỏ ra bất bình:

- Sao con lại có ý không tốt về Xuân Mai như vậy? Trong khi nó chẳng có một tí lỗi nào cả.

Biết nói thêm bà sẽ giận, nên Mỹ Duyên nói lảng sang chuyện khác:

- Hôm nay Cao Nguyên có về đúng giờ không nội?

Bà thấy lúng túng khi nghe Mỹ Duyên hỏi về Cao Nguyên:

- Con hỏi vậy là sao? Nó không đến chỗ của con à?

- Dạ không! Nhưng dường như nó đang thực hiện một nguyện vọng gì đó rất quan trọng.

Bà lại nhắc chuyện cũ:

- Làm gì cũng không qua việc cưới vợ cả đâu.

Mỹ Duyên mỉm cười nhìn bà:

- Xem ra Cao Nguyên lần này không thoát được ý muốn của nội.

- Nó dám!

Mỹ Duyên rất lo lắng trong lòng nhưng cô không dám nói ra. Cô lựa lời cho bà vui:

- Nội mong có cháu có để ẵm bồng chứ gì?

Chuyện đó cũng có. Nhưng còn chuyện khác quan trọng hơn.

Mỹ Duyên ngạc nhiên:

- Còn chuyện gì nữa cơ nội?

Bà thở dài thườn thượt:

- Nội già lắm rồi! Các con yên bề gia thất thì nội mới an tâm.

- Kìa nội? Nội vẫn khỏe mà.

Bà Ngọc gật đầu:

- Sức khỏe của nội thì nội biết mà. Nội không còn như xưa nữa đâu.

Ôm cánh tay bà Mỹ Duyên lắc lắc, giọng cô lo lắng:

- Sao nội lại nói như thế? Nội đừng làm con phải sợ.

Bà cười hiền:

- Chuyện chết chóc có gì đâu mà phải sợ. Một khi nội ra đi thì các con đừng có đau lòng quá.

Mỹ Duyên kêu lên:

- Ôi! Kìa nội...

Bà nở nụ cười nhăn nheo:

- Con làm gì mà hốt hoảng lên như thế?

- Nội à! Con...

Vừa lúc ấy Cao Nguyên về tới. Thấy em Mỹ Duyên bảo:

- Em đến đây!

Cao Nguyên để chiếc cặp lên bàn, ngồi gần chị:

- Chị về lâu chưa?

- Mới thôi.

Bà Ngọc quay vào trong gọi người làm dọn:

- Sáu à!

- Dạ!

- Con làm thêm món ăn mà cô Hai thích đó nghe.

- Dạ!

Mỹ Duyên nhìn nội cảm động:

- Nội muốn ăn gì để con bảo Sáu nó mua luôn.

Bà khoát tay:

- Thôi, nội ăn chung với các con được rồi.

Mỹ Duyên nói với Cao Nguyên:

- Ý của nội muốn em cưới vợ sớm. Em thấy thế nào?

Bị hỏi bất ngờ, Cao Nguyên lúng túng nói không ra lời:

- Ôi! Em... em chưa biết.

Bà Ngọc nghiêm giọng:

- Không biết là sao? Con gái người ta chỉ có một thời thôi. Ai mà chờ đợi con được chứ?

Cao Nguyên gãi gãi đầu:

- Dạ, con đâu có bảo ai chờ hả nội? Con lâu lắm con mới cưới vợ.

Bà tỏ ý giận hờn:

- Chờ cho nội chết mới cưới.

Cao Nguyên bối rối:

- Kìa, nội...

Tánh hay hờn mát, bà Ngọc đứng vụt lên đi thẳng về phòng mình. Mỹ Duyên rầy em:

- Em làm nội giận rồi đó.

Cao Nguyên thở dài:

- Em biết làm sao đây?

Mỹ Duyên khuyên em:

Nội già rồi, chúng ta không nên để nội phải buồn như vậy.

Cao Nguyên cảm thấy ngột ngạt. Làm sao đây chứ? Cưới Xuân Mai thì anh không thể rồi. Nhưng mà nội lại gây áp lực cho anh thế này thì sao đây?

- Chị Hai à! Em làm sao cưới Xuân Mai được. Hạnh phúc cả đời làm sao em có thể phiêu lưu.

- Nhưng nội đã quyết định như vậy thì biết làm sao đây?

Cao Nguyên cũng cảm thấy lo. Chị em của anh chỉ còn bà nội là chỗ thâm tình duy nhất mà thôi.

- Em có thể kéo dài thời gian được không chị Hai?

- Nội có chấp nhận hay không mà thôi:

- Chị giúp em được mà chị.

Mỹ Duyên lắc đầu:

- Chuyện này hệ trọng ghê lắm. Chị làm sao mà dám lên tiếng.

Cao Nguyên thật sự rối bời. Anh biết phải tính làm sao đây? Chợt Mỹ Duyên lên tiếng:

- Hay chị tính thế này có được hay không?

Cao Nguyên quan tâm:

- Làm sao hả chị?

- Em quen cô nào đó dẫn về nhà cho nội xem mắt, rồi xin cưới luôn.

Cao Nguyên từ chối:

- Em không có thật mà chị Hai.

- Nếu vậy thì em nên đi tìm cho mình một cô vừa ý.

Nhăn mặt, Cao Nguyên rên rỉ:

- Đào đâu ra bây giờ hả chị?

- Đất Sài Gòn này mà em không tìm được sao?

Cao Nguyên ngẫm nghĩ. Chẳng lẽ mình chọn Quỳnh Vy sao? Liệu cô ấy có đồng ý không? Vì mình và cô ta có quá nhiều mâu thuẫn rồi.

Thấy em im lặng, Mỹ Duyên gợi ý cho em:

- Chị thấy Quỳnh Vy cũng được đó em.

- Trời đất! Sao ý nghĩ hai chị em lại trùng hợp như vậy? Cao Nguyên nhìn chị hồi hộp:

- Liệu cô ta có chấp nhận hay không?

Trong khi em và cô ấy có rất nhiều mâu thuẫn:

Mỹ Duyên cười hiền hòa:

- Là nam nhi em nên chịu nhường cô ta một bước đi.

Nhưng sao khi không chị lại đề cập đến cô ấy.

- Có lý do chứ?

- Lý do gì cơ?

- Chị biết em thích cô ta.

Cao Nguyên cười cười:

- Điều này thì không sai, nhưng mà giữa em và cô ta còn có chút hiểu lầm.

Mỹ Duyên cười:

- Đó là chuyện nhỏ. Em nên lấy bản lĩnh của một người thanh niên mà tấn công đi.

- Em sợ...

- Thanh niên gì mà nhát thế? Cô ấy hiện đang ở cửa hàng của chị đấy. Em liệu lấy đi.

Cao Nguyên có vẻ mừng:

- Cô ấy ở nhà chị ư?

- Đúng là như vậy đó.

Cao Nguyên chẳng hiểu sao trong lòng anh dấy lên một nỗi xôn xao khó tả. Hình ảnh Quỳnh Vy hiện hiện trước mắt anh. Vừa ngang bướng vừa dễ thương làm sao vậy!

- Nếu như vậy chị sẽ ủng hộ em đúng không?

Mỹ Duyên gật mạnh đầu:

- Tất nhiên thôi.

Mỹ Duyên vừa ra về. Cao Nguyên vẫn còn ngồi đó trầm ngâm suy nghĩ. Anh mơ đến lúc được cặp bồ với Quỳnh Vy. Một cô gái có cá tính mãnh liệt ấy. Liệu anh có thể đeo đuổi được hay không? Cao Nguyên cảm thấy phần chân hẫng lên.

Xuân Mai xuất hiện lúc Cao Nguyên vừa định ra khỏi nhà. Thấy cô bà Ngọc liền nói với Cao Nguyên giọng nghiêm khắc:

- Có em nó đến chơi con nên ở nhà chơi với nó.

Cao Nguyên từ chối khéo:

- Con có hẹn rồi nội. Hôm nay tụi con đang bàn kế hoạch triển lãm hoa kiểng.

Bà xua tay nói:

- Cái gì cũng bỏ hết. Con ở nhà với nội một lúc chẳng được hay sao?

Xem đồng hồ, Cao Nguyên nói với bà như năn nỉ:

- Con bận thật mà nội. Vả lại, Xuân Mai ngày nào cũng đến nhà chơi cả. Có khách khứa gì đâu.

Nghe anh nói Xuân Mai giận lắm. Nhưng vì muốn lấy lòng anh, nên cô lên tiếng:

- Nội nên để anh ấy đi đi. Con ở nhà còn có nội cơ mà. Nội đừng ép anh ấy như vậy.

Bà Ngọc lườm cô:

- Con đó, lúc nào cũng nghĩ tốt cho người ta cả.

- Kìa nội...

Cao Nguyên sẵn dịp nói luôn:

- Em ở nhà chơi với nội giúp anh nhé.

- Cực chẳng đã Xuân Mai mới gật đầu:

- Anh cứ an tâm mà đi.

Cao Nguyên thừa dịp ấy đi liền. Xuân Mai cảm thấy buồn. Nhưng cô chợt nói với bà:

- Để con xuống bếp gọt trái cây cho nội ăn.

Bà Ngọc nhìn cô một cách triu mến:

- Con ngoan lắm!

Rồi cô để bà ngồi lại một mình mang trái cây xuống bếp.

Gặp Sáu đang làm bếp cô hất mặt hỏi một cách hách dịch:

- Ê! Làm gì vậy?

Sáu vốn không ưa gì cô, nên đáp gọn:

- Làm bếp!

- Gọt giúp cái này đi.

Sáu lắc đầu từ chối:

- Tôi không rảnh.

- Cô...

Sáu quay lại:

- Chị không thấy tôi đang bận tay đây sao?

Xuân Mai hằm hừ:

- Nay, cô chỉ là người giúp việc thôi đó?

Nhưong mày, Sáu nói:

- Thì tôi là người ở đợ, tôi biết điều đó chứ.

- Vậy còn ta?

- Chị là khách không mời mà tới, tới hoài thì có gì lạ đâu.

Xuân Mai nổi nóng:

- Cô dám nói tôi như vậy sao?

- Nói vậy mà có gì à? Đó là sự thật kia mà.

Biết là mình sẽ nói không lại cô người ở, Xuân Mai dọa:

- Gọt trái cây cho bà chủ đây.

Sáu vẫn ôn tồn:

- Bà chủ chưa ăn cơm thì đâu đã ăn trái cây được. Nếu chị muốn ăn thì hãy tự gọt mà ăn đi.

Xuân Mai trừng mắt nhìn Sáu:

- Bộ cô chán làm ở đây sao?
- Làm gì có! Tôi nguyện xin làm ở đây suốt đời mà.
- Cô có biết là cô vừa xúc phạm đến tôi không?

Sáu cười nhẹ nhàng:

- Chị là khách thì tôi làm gì xúc phạm đến chị. Tại chị không biết điều thì bảo làm sao tôi khách sáo với chị được. Trừ khi chị là bà chủ ở đây.

Vừa gọt trái cây, Xuân Mai vừa nói:

- Cũng sắp rồi đấy: Lúc ấy cô đừng hòng mà ở lại đây thêm một giây, một phút nào cả.

Sáu rùn vai:

- Chị nói làm tôi sợ quá. Nhưng rất tiếc cậu Ba đã có người làm chủ rồi.

Trợn mắt nhìn Sáu, Xuân Mai hậm hực:

- Cô vừa nói gì, nói lại tôi nghe xem!
- Tôi nghĩ chị đã nghe rõ rồi chứ. Còn hỏi tôi làm gì?

Xuân Mai ầm ức:

- Cô thật quá đáng, điều này tôi sẽ mách lại với bà chủ.

Hất mặt một cách thách thức, Sáu tuôn một hơi:

- Vậy thì chị nên mau mau ra đó mà mách đi. Xem bà chủ xử trí thế nào. Chị chưa là gì mà đã đánh tiếng như vậy rồi, thật là xấu hổ quá chừng.

Xuân Mai không ngờ cô lại bị Sáu phán kháng mãnh liệt đến như vậy. Không thể chịu được, Xuân Mai cao giọng:

- Cô chỉ là một con ờ mà bày đặt lên giọng như vậy à?

- Không! Tôi chỉ nói lên những gì mình thấy chứng tai gai mắt mà thôi. Ví như cô Duyên và cậu Nguyên, tôi làm sao mà dám chứ. Họ là chủ nhưng tình cảm với người làm không tệ đâu.

Xuân Mai cảm thấy bị bẽ mặt, cô hậm hằm bỏ đi lên nhà trên. Thấy cô, bà Ngọc liền hỏi:

- Làm gì ở dưới mà lâu thế con?

Xuân Mai cố gượng cười:

- Dạ, không có gì! Con chỉ nói chuyện với Sáu một chút thôi.

Bà Ngọc hỏi lại:

Hai đứa nói chuyện với nhau à. Con cũng nên tiếp xúc như vậy đi.

Xuân Mai im lặng. Trong lòng cô đang dấy lên nỗi giận. Cô giận ai bây giờ. Giận mình, hay giận chính cô ta.

Một lát sau, Xuân Mai từ giã ra về. Nếu muốn biết mọi chuyện thì cô không nên để mích lòng với Sáu mới phải. Nghĩ lại thấy mình đã sai. Một ý nghĩ lạ thoáng qua trong đầu.

Buổi sáng, Quỳnh Vy phụ Mỹ Duyên dọn hàng ra để bán. Công việc ở đây tuy có bận rộn, nhưng với Quỳnh Vy là tốt lắm rồi. Dọn xong là cô có thời gian rong ruổi đi tìm cảm hứng để chụp ảnh nghệ thuật:

- Em nghỉ một ngày được không Quỳnh Vy?

Quỳnh Vy lạ lẫm hỏi:

- Có chuyện gì sao chị?

Mỹ Duyên cười mở nói:

- Hôm nay nhà có việc. Chị muốn nhờ em, liệu có được không?

Quỳnh Vy ngồi xuống, cô nhoẻn miệng cười:

- Thì chị cứ nói đi. Xem em có giúp gì được không?

- Chuyện này thì cũng dễ thôi. Em giúp chị tổ chức một buổi sinh nhật.

Quỳnh Vy ngạc nhiên:

- Sinh nhật của chị ư?

- Không! Của người khác.

Quỳnh Vy cười cười:

- Của người khác thì sao chị lại nhờ em?

Mỹ Duyên áp đặt:

- Thì em cứ gặt đầu đi.

Miễn cưỡng, Quỳnh Vy gặt đầu:

- Vâng! Em sẽ giúp chị.

Mỹ Duyên vui lắm. Cô bảo:

- Tốt! Vậy em ở nhà chị đi mua ít đồ nhé.

Ngân ngại, Quỳnh Vy hỏi:

- Em ở nhà ư? Thế người ta đến mua đồ thì sao?

Mỹ Duyên khoát tay:

- Dễ thôi! Em cứ xem bảng giá có sẵn đó mà bán.

- Nhưng...

Mỹ Duyên cười:

- Thôi, đừng có nhưng nhị gì cả. Chị đi nhé!

- Không kịp để cho cô có phản ứng gì, Mỹ Duyên đã vội cho xe nổ máy vọt đi luôn. Quỳnh Vy nhìn theo mà lắc đầu.

- Bán phân bón kiềng đi!

Quỳnh Vy giật mình ngẩng đầu lên:

- Anh mua...

Cao Nguyên cười thân thiện:

- Là cô hả?

Quỳnh Vy hơi cụp mắt xuống, cô hỏi:

- Anh tìm chị Mỹ Duyên phải không?

- Chị vừa đi chợ.

Cao Nguyên ngồi xuống đối diện với cô:

- Ở đây có vui không Quỳnh Vy?

Quỳnh Vy cười nhạt:

- Có gì đâu mà buồn, có gì đâu mà vui.

- Vẫn bình thường.

Cao Nguyên ngập ngừng:

- Quỳnh Vy này...

- Gì cơ?

- Chuyện hôm nọ...

Quỳnh Vy cắt ngang lời anh:

- Đây, anh đừng có nói với tôi là anh xin lỗi nhé.

Cao Nguyên nhìn cô chăm chăm:

- Nhưng cô cũng không nên để trong lòng lâu như vậy?

- Anh nói dễ nghe nhỉ!

Cao Nguyên tranh thủ nói:

- Thì cô cứ xem như tôi đã xin lỗi cô rồi đó.

Quỳnh Vy cảm thấy buồn cười vô cùng, nhưng cô vẫn cố tình nói:

- Làm sao mà coi như được. Xin lỗi là xin lỗi, còn không là không chứ làm sao mà coi như được.

Cao Nguyên nghe như câu trách móc ấy đầy tính cách hờn dỗi, dễ thương:

- Thì anh xin lỗi vậy.

- Không dám tha cho anh đâu.

Cao Nguyên nói đùa:

- Người đẹp thì đừng có giận dai chứ. Sẽ xấu lắm.

Quỳnh Vy nạt ngang:

- Kệ người ta!

- Sao lại kệ được chứ?

Cao Nguyên hạ giọng, lời anh nói như là năn nỉ:

- Làm con người, ai mà chẳng có giây phút làm lỗi chứ. Bỏ qua được thì nên bỏ đi.

- Dễ như vậy sao?

- Nó, như vậy tôi phải làm sao thì cô mới bỏ qua cho.

- Dễ thôi.

- Bằng cách nào?

- Anh mang trả lại cho tôi cuốn album ấy là hết liền.

Cao Nguyên nói thật lòng:

- Xuân Mai bảo hôm ấy có một cô gái đến xin lại rồi.

Quỳnh Vy đùa dai:

- Làm gì có chứ! Anh đừng xí gạt tôi đó.

- Tôi nói rất thật lòng.

Quỳnh Vy hỏi vặn vẹo:

- Có phải vì anh ghét tôi nên anh đã hủy bỏ nó rồi.

Cao Nguyên lắc đầu.

- Vậy thì không đâu! Tôi đâu có xấu tính đến như vậy.

- Ai biết được lòng người.

Nhưng ít ra cô cũng nên tin tôi một lần chứ. Vờ ngấm ngấm, Quỳnh Vy nói:

- Có nên tin anh không đây?

Cao Nguyên lại nói:

- Nếu như cô muốn, thì cô có thể đến nhà tôi một lần nữa.

Ngơ ngác nhìn anh, Quỳnh Vy hỏi:

- Đến nhà anh ư? Để làm gì?

- Cô sẽ tha hồ mà chụp tùy thích.

Quỳnh Vy che giấu nụ cười vào trong:

- Anh nói đó nha!

Cao Nguyên mừng rỡ nói:

- Vậy là cô đã nhận lời của tôi.

- Nhận lời gì cơ?

- Lời xin lỗi của tôi.

Quỳnh Vy vờ ngập ngừng:

- Tạm thời là vậy đi.

Cao Nguyên vui ra mặt:

- Cám ơn cô đó, Quỳnh Vy.

- Anh đừng vội mừng, tôi có thể thay đổi ý bất cứ lúc nào. Còn bây giờ thì tôi còn bận việc.

Cao Nguyên nói một cách hí hửng:

- Tôi sẽ giúp cô một tay.

Hất mặt, Quỳnh Vy bảo:

- Anh thì làm được gì chứ.

Cao Nguyên cười hóm hỉnh:

- Được đấy! Chuyện gì tôi cũng làm được cả.

- Thật à?

- Thì cô thử giao việc cho tôi đi.

Thấy anh vui vui, Quỳnh Vy cũng bớt căng thẳng. Cô vui vẻ giao việc làm cho anh. Thấy anh làm một cách rành rọt, cô ngạc nhiên nhìn anh hỏi:

- Tôi không ngờ anh lại giỏi như vậy đó. Có phải chuyện gì anh cũng biết không?

Hơi nheo nheo mắt nhìn cô, Cao Nguyên gật đầu:

- Đương nhiên rồi.

- Vậy là anh khác hẳn với những anh chàng thanh niên khác rồi.

Cao Nguyên hơi ngừng tay, anh kể:

- Có lẽ cô nói đúng. Hoàn cảnh tạo ra con người tôi như vậy thôi.

Quỳnh Vy tò mò:

- Hoàn cảnh gì cơ?

Cao Nguyên tự nhiên tâm sự:

- Có lẽ do hai chị em tôi mất cha mẹ sớm, nên cuộc sống lăn lộn bên ngoài đã giúp chị em tôi hiểu biết tất cả.

Như đã hiểu phần nào nên Quỳnh Vy đã có cái nhìn khác với anh rồi.

- Nói như vậy thì anh và chị Mỹ Duyên mồ côi cha mẹ từ thuở nhỏ?

- Đúng như vậy. Chị em tôi sống nương nhờ vào tình thương của bà nội.

Quỳnh Vy thờ dãi:

Hoàn cảnh của anh cũng buồn thê thảm đó chứ.

- Chị em tôi đã vượt qua số phận như hôm nay đó.

Quỳnh Vy bỗng trầm ngâm:

- Trời sinh ra mỗi người mỗi hoàn cảnh anh ạ.

Cao Nguyên nhìn cô:

- Hoàn cảnh của cô tốt đẹp chứ.

Buồn hơn anh tưởng nhiều.

Cao Nguyên ngỡ ngác:

- Nghĩa là sao?

- Có lẽ tôi là một ngôi sao xấu nhất đó. Cao Nguyên kêu lên:

- Ôi! Sao mà cô bi quan đến như vậy chứ?

Quỳnh Vy lắc đầu:

- Xin lỗi, tôi xin được phép không nói được không?

Chợt nhận ra nỗi xúc động qua ánh mắt của cô. Cao Nguyên bảo:

- Nếu thế thì cô đừng nên nói nữa. Tôi không ép cô đâu.

Quỳnh Vy bỗng trở nên cứng rắn hơn, cô nói:

- Vậy thì anh kể về anh đi. Về sự thành công của việc ghép tạo hoa mai màu tím ấy.

Cao Nguyên rào đón:

- Trước khi trả lời cô, cô cho tôi được phép hỏi một câu.

- Vâng, anh cứ hỏi?

Quỳnh Vy nhìn anh bắt ánh mắt khác đi.

Chứ không còn hằn học nữa. Cao Nguyên cảm thấy an tâm hơn:

- Dường như cô du học ở nước ngoài về?

- Sao anh hỏi vậy?

Vì tôi nhận thấy cách ăn mặc rồi kiểu để tóc của cô đó.

Cô gật gù:

- Có lẽ anh đã đoán trúng rồi. Còn việc nhuộm tóc hoe vàng thế này là do model mà thôi.

- Cô sang nước ngoài để học nghệ thuật về nhiếp ảnh.

Quỳnh Vy gật gù:

Chính xác là như vậy.

- Hèn gì tôi nghĩ là đúng đó. Những ảnh cô chụp luôn có hồn và không kém phần đầy đặn trong từng bức ảnh.

Quỳnh Vy nói đùa:

- Lén lút, rình mò để chụp thì làm sao đẹp được, có lẽ anh sợ tôi buồn nên nói thế.

Cao Nguyên giơ tay lên:

- Không, tôi nói rất thật lòng. Nội tôi thấy còn khen mà.

Quỳnh Vy cười khiêm tốn:

- Có thật như thế không? Hay anh nói chỉ để tôi vui mà thôi?

- Tôi chưa ghét xu nịnh. Có sao nói vậy mà thôi.

Quỳnh Vy lại hỏi:

- Lần này anh đến đây sao anh không đưa chị ấy đến chơi?

Cao Nguyên ngẩng đầu lên nhìn cô:

- Chị nào cơ?

- Thì bạn gái của anh đó.

- Trời ơi! Cô ta thật ma lạnh đó. Hỏi một câu mà mình khó nói vô cùng. Anh cười giả lả:

- Làm gì có cô nào mà dẫn đi chơi. Tôi bị các cô gái bỏ quên mất rồi.

Thôi không đùa nữa. Quỳnh Vy cảm thấy sốt ruột vì chẳng hiểu Mỹ Duyên đi mua gì mà lâu đến như vậy?

Phần 8

Quỳnh Vy vô cùng ngạc nhiên khi thấy Cao Nguyên xuất hiện. Anh ăn mặc chỉnh tề. Mọi người hát bài "Chúc mừng sinh nhật anh. Lúc này cô mới vỡ lẽ. Thì ra là sinh nhật của anh ta. Thấy cô đứng đờ ra, Cao Nguyên bước lại gần hỏi nhỏ:

- Sao cô không hát để chúc mừng tôi như vậy?
- Hừ! Tôi mà phải chúc mừng anh sao?
- Điên khùng. Nghĩ trong lòng vậy thôi.

Quỳnh Vy hơi mỉm cười:

- Chúc sinh nhật vui vẻ.

Rồi cô lẳng lặng bước ra ngoài. Thấy lạ, Cao Nguyên bước ra theo:

- Cô không dự tiệc sao?
- Xin lỗi, tôi thấy mình hơi dư.

Nhăn mặt, Cao Nguyên hỏi:

- Sao cô lại nói thế?
- Còn không phải à? Tôi đâu có được thiệp mời của anh.

Cao Nguyên ngớ ra. Anh hiểu câu trách hờn của cô, liền khắc phục sơ suất của mình:

- À xin lỗi. Tôi cứ nghĩ cô là người một nhà nên mới thế. Muộn còn hơn không, tôi mời cô dự sinh nhật cô nhé.

Cao Nguyên đưa cho cô chiếc thiệp màu hồng xinh xắn. Thế kệt nên cô ngượng ngùng đưa tay đón nhận:

- Tôi chỉ nhận tấm thiệp thôi, còn dự tiệc thì tôi xin từ chối.
- Sao vậy Quỳnh Vy?
- Không có quà làm sao mà tôi dự được chứ. Bạn bè anh sẽ cười cho.

Lần này thì Cao Nguyên đành chịu thua rồi. Nhưng anh lại bảo:

- Cô phụ giúp tôi tổ chức sinh nhật vất vả từ sáng đến giờ đó là món quà vô giá rồi.

Mỹ Duyên vừa bước ra lên tiếng:

Cao Nguyên nói đúng đó Vy ạ. Lỗi là tại chị. Em đừng trách Cao Nguyên, tội nghiệp nó.

Quỳnh Vy đành phải nhượng bộ:

- Thôi được, nể tình chị, em vào dự tiệc vậy ,Mỹ Duyên kín đáo lườm em một cái rồi nắm tay kéo Quỳnh Vy vào nhà. Mọi người lại xôn xao:

- Giới thiệu người yêu đi Cao Nguyên!
- Xinh đẹp ghê nhỉ.
- Chừng nào cho tụi này uống rượu mừng đây?

Quỳnh Vy biết mọi người hiểu lầm nên cô quē cứng cả người. Còn anh ta thì cười nói vui vẻ.

- Đây, giới thiệu người đẹp đi Cao Nguyên!
- Không giới thiệu bọn mình sẽ hiểu lầm đấy!

Mỹ Duyên lên tiếng để cứu nguy.

- Được rồi! Được rồi! Tôi sẽ giới thiệu. Đây là Quỳnh Vy bạn của Cao Nguyên, được chưa?

Mọi người lại nhao nhao:

- Mới chỉ là bạn thôi sao? Vậy là tụi này còn có cơ hội phải không Cao Nguyên?

Cao Nguyên nói tránh:

- Thôi, mời các bạn nhập tiệc đi!

Mỹ Duyên nắm tay Quỳnh Vy:

- Em đừng ngại, bọn bạn của nó chỉ vui vẻ vậy thôi chứ không có ác ý gì đâu.

Tuy trong lòng không được vui nhưng Quỳnh Vy cũng cố mà gượng cười cho phải. Em không sao đâu chị.

Mọi người lại đề nghị:

- Nhảy đi!

Cao Nguyên đành chiều theo các bạn. Anh nói với Quỳnh Vy:

- Nhảy với anh nghe Vy?

Quỳnh Vy lắc đầu:

- Xin lỗi, tôi không biết nhảy.
- Anh sẽ dạy cho Vy nhảy.
- Cô lắc đầu:
- Không cần đâu.

- Đừng làm mất vui vậy mà Vy. Anh hứa sẽ không làm cho Vy bị đau chân đâu.

Mọi người nhìn cô. Quỳnh Vy thấy ngải vô cùng. Mỹ Duyên giục:

- Ra sàn nhảy đi Vy. Em hãy chứng tỏ bản lĩnh của mình cho mọi người thấy đi.

Cô miễn cưỡng đứng lên. Cao Nguyên chạm phải bàn tay lạnh ngắt của cô. Hai lần cô rút tay lại. Cao Nguyên nhẹ nhàng nói:

- Đừng sợ, anh không làm gì em đâu.

- Nào, ta đi thôi!

Quỳnh Vy bước đi một cách miễn cưỡng và cô ngượng ngập bước theo từng bước anh đi.

- Quỳnh Vy! Anh cảm ơn em.

- Vì lẽ gì mà anh lại cảm ơn tôi kia chứ?

- Đừng hăn học với anh như vậy nữa mà em.

Quỳnh Vy phản ứng nhẹ:

- Anh đừng vọng tưởng.

- Chẳng lẽ anh không xứng với em sao Quỳnh Vy?

Nghe câu nói ấy làm cô phải chạnh lòng. Thân phận của mình hiện giờ là gì đây chứ?

Tủi thân, tủi phận Quỳnh Vy đứng tách ra anh. Thấy lạ, Cao Nguyên lo lắng:

- Em mệt rồi hả?

Quỳnh Vy nhẹ gạt đầu, rồi bước dần ra khỏi sàn nhảy. Cao Nguyên nói với cô:

- Anh xin lỗi.

- Anh không có lỗi gì đâu. Có lẽ do tôi vọng về đó thôi.

Mỹ Duyên ngồi xuống cạnh cô:

- Có lẽ do em bận rộn suốt từ sáng đến giờ nên mệt đó thôi.

- Em không sao đâu chị.

Mỹ Duyên đề nghị:

- Hay em vào phòng nằm nghỉ một chút nhé?

Quỳnh Vy lắc đầu:

- Em ngồi đây được rồi. Chị lo tiếp khách đi. Em không sao thật mà.

- Vậy em ngồi đây nhé.

- Vâng!

Quỳnh Vy đang nghĩ về thái độ của Cao Nguyên hôm nay. Tại sao anh tỏ thái độ niềm nở, ân cần chăm sóc mình như vậy chứ? Tim mình sao lại rạo rục dậy lên thứ tình cảm nào đó với anh rất lạ. Chẳng lẽ...

- Xin mời, Quỳnh Vy.

Cô lắc đầu từ chối:

- Xin lỗi, tôi dùng rượu không được.

- Anh là Thắng, bạn của Cao Nguyên. Anh chỉ muốn kết bạn với em thôi.

Quỳnh Vy dè dặt:

- Vâng, cảm ơn anh. Nhưng mà tôi không thể uống rượu được. Xin anh thông cảm.

Cao Nguyên xuất hiện kịp lúc. Anh lên tiếng:

- Mình sẽ uống giúp cô ấy.

Quỳnh Vy mừng lắm vì có Cao Nguyên trợ giúp. Làm sao cô có thể ngồi nói chuyện với người đàn ông đã ngà ngà say như vậy.

Anh ta gật gật đầu:

- Chưa gì đã bênh nhau chăm chăm vậy sao?

Cao Nguyên cười giải thích:

- Cô ấy không biết uống rượu thật mà.

- Cậu đừng ép như vậy?

Thắng đưa ly rượu cho anh:

- Vậy thì cậu nên uống hết đi.

Cao Nguyên vừa cầm ly rượu thì Thắng chụp lấy tay của Quỳnh Vy kéo lên:

- Vậy thì tôi mời cô nhảy vậy?

Bị nắm tay bất ngờ, Quỳnh Vy không kịp rút tay lại. Thắng nắm tay cô khá chặt, cô đau quá nhăn nhó:

- Xin lỗi, anh có thể buông tay tôi ra được không?

- Tôi mời cô nhảy thôi mà.

Cao Nguyên khó chịu gỡ tay anh ra khỏi tay Quỳnh Vy:

- Cậu làm gì vậy? Say rồi à?

Thắng cười sặc sụa:

- Say ư? Đúng là mình say, mà say nhan sắc của cô ta chứ không say rượu.

Thắng chồm tới định nắm tay Quỳnh Vy, cô giật mình cả hồn, dựa vào người Cao Nguyên. Trong lúc bối rối, Cao Nguyên ôm chầm lấy Quỳnh Vy để che

chờ cho cô. Cô thấy mình an toàn hơn trong bàn tay rắn chắc của anh. Mọi người đến đưa Thắng ra ngoài.

Chợt mình nhớ mình đang còn trong vòng tay anh. Ý thức đã trở về, cô đẩy nhẹ anh ra?

- Anh...

Cao Nguyên cũng bối rối:

- Anh... anh xin lỗi. Anh không có cố ý.

Thái độ thành khẩn của anh khiến cho Quỳnh Vy phải bật cười trong bụng. Cô quay sang chỗ khác rồi nói:

- Tôi...tôi không giận anh đâu. Nhưng xin anh đừng để trong lòng chuyện ấy.

Cao Nguyên lại nói:

- Anh không ngờ Thắng lại hư đến vậy.

- Thật ra bạn anh đâu có hư mà chính anh mới hư đó thôi. Nghĩ vậy thôi, Quỳnh Vy đâu thể nói ra trước mặt anh câu ấy chứ.

- Em không giận anh chứ?

Lắc đầu, Quỳnh Vy đáp:

Nếu có tôi cũng không dám.

- Quỳnh Vy!

- Gì cơ?

Cao Nguyên chưa kịp nói gì thì các bạn lại nhao nhao gọi anh. Anh đành bỏ lỡ cơ hội để bày tỏ tình cảm của mình với cô.

Còn Quỳnh Vy, cô có một cảm giác gì đó rất lạ. Lạ đến nỗi, cô thật sự không hiểu nổi trái tim của mình nữa. Một cái gì đó rất lạ đang len vào trái tim cô.

Xuân Mai hậm hực, cô hết đứng lại ngồi. Cô đi qua đi lại làm cho bà Ngọc càng thêm sốt ruột:

- Con ngồi xuống đi, Xuân Mai.

Cô nhìn bà, phụng phịu:

- Theo nội, anh ấy đi đâu chứ?

Bà Ngọc lắc đầu:

Nội cũng không làm sao mà biết được nữa: Thằng này thật là lạ.

Xuân Mai âm ức nói:

- Có lẽ anh ấy đang đi chơi với ai đó.
- Dù có vui thế nào thì nó cũng phải nhớ mà về chứ.

Xuân Mai hờn dỗi nói:

- Con không chờ nữa đâu nội. Con phải về đây.

Bà Ngọc ngăn:

- Đừng làm vậy mà con. Nó sẽ về thôi mà.

Vốn không ưa gì Xuân Mai, vừa mang nước lên cho bà Ngọc, Sáu thưa với bà:

- Có lẽ tối nay cậu Ba sẽ về muộn đó bà ạ.

Cả hai đều xoáy cái nhìn vào cô Sáu. Bà Ngọc nhú mày:

- Sao con lại nói thế?

Sáu hơi ngập ngừng:

- Dạ, con chỉ nghĩ vậy thôi ạ.

Xuân Mai lừ mắt nhìn Sáu:

- Vậy cũng nói.

Mím môi, ném cái nhìn trả lại cho Xuân Mai, Sáu nói với bà Ngọc:

- Bà dùng bữa tối không ạ?

Bà lắc đầu:

- Không ăn.
- Bà giận cậu Ba sao?

Bà hằn học:

- Nó có xem bà già này ra gì đâu chứ?

Sáu cười giả lả:

- Xem ra bà trách lầm cậu rồi. Cậu lúc nào cũng kính trọng bà cả. Chỉ có điều....Thấy Sáu ngập ngừng, bà Ngọc hỏi:

- Có điều làm sao?
- Dạ, thôi con không dám nói.

Bà Ngọc gắt lên:

- Ta bảo con nói.

Sáu lại rào đón:

- Cái này là do bà ra lệnh cho con đó nha!

- Ủ, nói đi.

- Con nghĩ chắc chắn là cậu Ba đã có người yêu và họ đang vui sinh nhật ở ngoài.

Bà Ngọc tròn mắt nhìn Sáu. Bà nổi giận:

- Con có im ngay đi không!

Sáu vẫn lắc nhai:

- Do bà cho phép con nói mà.

Bà phẩy tay:

- Thôi, con vào trong đi! Coi hâm nóng lại thức ăn!

Sáu vâng dạ rồi đi thẳng xuống bếp. Xuân Mai giận dữ nói:

- Nội có tin lời con Sáu nói hay không?

- Không đâu, nhất định không có chuyện ấy!

Điện thoại của Xuân Mai vang lên. Nhận ra số điện thoại quen thuộc, cô liền cúp ngay.

Nhìn thấy vậy, bà Ngọc thắc mắc:

- Sao con không nghe mà lại tắt đi như vậy?

Xuân Mai đáp:

- Cửa nhỏ bạn thôi nội.

- Vậy à!

- Hừ! Một người thì châu chực van xin tình yêu của mình. Còn một người thì luôn xem thường ta như vậy sao? Xuân Mai này đâu dễ bị ai xem thường như vậy. Thấy cô im lặng, bà Ngọc bảo:

- Thôi, chúng ta dùng bữa đi con!

Xuân Mai lắc đầu từ chối:

- Con không ăn. Và con về đây.

Bà Ngọc nhìn Xuân Mai bất lực:

- Con không đợi thêm được một chút sao?

Xem đồng hồ, Xuân Mai đáp:

- Gần chín giờ rồi, còn gì nữa hả nội.

Điện thoại của cô lại reo. Xuân Mai bắt máy:

- Alô! Xuân Mai nghe đây!

- Làm gì để anh gọi hoài mà không bắt máy.

Xuân Mai vờ nói:

- Ủ, được rồi, em sẽ về ngay.

Cô nhanh nhẹn cúp máy, rồi nói với bà.

- Con phải về thôi nội ạ! ở nhà con đang có chuyện.

Bà Ngọc đành gật đầu trong sự luyến tiếc:

- Vậy cũng được.

Tiến Xuân Mai về rồi, bà Ngọc ngồi lại bàn giầy lâu nữa thấy Cao Nguyên về tới.

Thấy anh, bà quắc mắt giận dữ:

- Con giải thích với nội sao đây?

Cao Nguyên sợ bà nổi giận nên làm ra vẻ như say lắm:

- Con xin lỗi nội vì vui với bạn bè mà con quên đường về.

- Vậy hôm nay là ngày gì không?

- Sinh nhật của con.

- Con còn nhớ thật sao?

Cao Nguyên ngồi xuống cạnh bà. Anh vuốt ve, tôn kính bà:

- Con xin lỗi nội. Con đã để nội phải chờ lâu.

Bà nạt:

- Nội thì có nhằm gì! Chỉ thiết thời cho Xuân Mai thôi.

Cao Nguyên nhìn bà:

- Sao nội lại nói thế? Cô ta vừa ra khỏi cổng nhà mình là đã có người nắm tay dắt lên xe rồi.

Bà đang tức giận anh, lại nghe những lời khó nghe ấy nữa. Bà càng thêm nổi giận:

- Con im đi! Đã có lỗi mà còn nói xấu người ta!

Sáu vừa mang khăn ướp lạnh lên cho Cao Nguyên, cô xen vào:

- Dạ, đúng như cậu Ba nói đó bà chủ.

Cô Xuân Mai được một anh chàng có râu đầy má vầy nè nắm tay đưa lên xe.

Bà quắc mắt nhìn Sáu:

- Ai cho phép con lên tiếng.

- Dạ, con thấy sao nói vậy thôi mà bà chủ.

Cao Nguyên nói như để chứng minh lời của mình:

Mọi chuyện đều diễn ra như vậy. Tại nội không thấy đó thôi.

Lời bà như đánh lại:

- Nói gì thì nói, con phải giải thích với nội làm sao đây? Con có biết là nội thức chờ con đến giờ này không?

Đưa tay gãi gãi đầu, Cao Nguyên năn nỉ:

- Nội à! Con xin lỗi. Con đã để nội phải chờ con đến như vậy.

Rồi anh quay sang Sáu:

- Sáu, dọn lên đi con!

Sáu nhanh nhẹn lui xuống. Một lát sau cô bung lên mâm cơm thịnh soạn. Bà Ngọc còn giận nên nói lầy:

Một mình con ăn kỳ hết phần thức ăn đó đi.

Nhìn mâm cơm rồi lại nhìn nội của mình. Cao Nguyên nhăn mặt:

- Kìa nội! Bấy nhiêu thức ăn một mình con làm sao mà kham nổi.

Bà bảo:

- Không nổi cũng phải ăn cho kỳ hết.

- Nội giết con sao nội.

Bà Ngọc tỏ thái độ giận dữ:

- Con ngằm chống đối nội phải không? Vậy thì con nên để nội chết luôn cho rồi.

Cao Nguyên quính lên. Anh không ngờ bà nội lại phản ứng mạnh đến như vậy:

- Kìa nội! Con đã xin lỗi nội rồi mà.

- Xin lỗi ta mà làm gì? Ta muốn con xin lỗi Xuân Mai kia.

Cao Nguyên lắc đầu:

- Tại sao phải xin lỗi cô ta chứ. Chờ con một chút mà đã làm eo rồi. Điều này khiến cho con càng xa lánh cô ta hơn.

- Chính con là người có lỗi trước kia mà.

Cao Nguyên sẵn dịp nói luôn:

- Mới chỉ vậy thôi mà cô ta đã ào ào chạy ra ngoài để cho người đàn ông kia nắm tay đi rồi. Nếu thành vợ chồng rồi cô ta còn hành động như thế nào đây hả nội?

Bà nạt ngang:

- Con có xét lại bản thân mình hay không?

- Con thấy lỗi của con chưa đến nỗi để cô ta phải hành động như vậy đâu nội. Sau này như vậy còn gì là thể diện của con chứ?

Bà Ngọc cảm thấy lời Cao Nguyên nói cũng rất có lý. Bà hơi nhẹ giọng:

- Bây giờ con có thể cho nội biết tại sao con để nội phải chờ con thế này?

Ôm cánh tay bà, Cao Nguyên nũng nịu:

- Kìa nội! Con đã nói rồi. Bạn bè biết hôm nay là sinh nhật của con, nên tụi nó lôi con đi nhậu đó thôi.

- Hừ! Đứa nào mà vô duyên đến như vậy? Sinh mật mà chuốc rượu cho con đến say thế chứ?

- Thì mấy thằng quỷ cùng làm việc với con đó mà nội.

Bà Ngọc mắng yêu:

- Con đó, đủ lý do cả thôi.

Cao Nguyên cười hì hì:

- Nội thương con, xin đừng trách.

- Thế là bà chịu cầm đũa cùng đưa cháu nội cùng dùng bữa muộn.

Cao Nguyên cảm thấy nên cảm ơn Sáu mới đúng. Đúng là một trợ thủ đắc lực của anh. Đang ăn, bà Ngọc nói:

- Ngày mai con đưa nội đi mua sắm nhé!

- Không chần chừ, Cao Nguyên gật đầu ngay:

- Vâng! Ngày mai bà cháu mình đi mua sắm nghe nội.

- Được rồi!

- Mà có rủ chị Hai con cùng đi không vậy nội?

Bà Ngọc gật gù:

- Được, con điện gọi nó đi luôn cho vui.

Cao Nguyên hí hửng vì đã làm cho nội vui. Anh nháy nháy mắt cùng Sáu. Cô cũng cười tủm tỉm, vì đã giúp cậu chủ nhỏ một việc quan trọng.

Bà Ngọc vô cùng ngạc nhiên khi thấy siêu thị bày bán đủ thứ cái nào cũng

đẹp mắt cả. Thấy bà vui, Cao Nguyên nheo nheo mắt cùng chị:

- Nội vui như vậy là được rồi.

Kéo em ra xa một chút, Mỹ Duyên hỏi:

- Đêm qua thế nào?

Còn phải hỏi, nội la em một trận nên thân đó.

- Vậy còn Xuân Mai?

Cao Nguyên nhướng mày:

- Cô ấy giận dữ và về ngay lúc ấy.

Mỹ Duyên mím môi:

- Thế em thấy người chị này thế nào?

Cao Nguyên mỉm cười, nhìn chị mình một cách biết ơn:

- Nhất là chị rồi.

- Ê! Không thể khen suông như vậy đâu nhé.

Cao Nguyên gãi gãi đầu:

- Em chấp nhận mọi điều kiện của chị.

Mỹ Duyên cười:

- Dễ thôi!

- Chị nói đi?

- Em nên tranh thủ tấn công Quỳnh Vy đi. Đang có cơ hội tốt đó.

Cao Nguyên do dự:

- Em cũng muốn như thế lắm. Nhưng dục tốc bất đạt chị ạ.

Nghe em nói thế, Mỹ Duyên gật đầu tán thành:

- Em nói cũng phải, nhưng cũng nên tranh thủ.

- Em hiểu rồi.

Bỗng Mỹ Duyên khều nhẹ em trai rồi hất mặt về phía trước:

- Em xem kia!

Cao Nguyên kêu lên:

- Xuân Mai...

Bà Ngọc đang ngấm đồ cũng giật mình quay lại:

- Xuân Mai đâu?

Mỹ Duyên lanh trí nói nhỏ vào tai bà:

- Cô ấy đi với bạn trai nội ạ.

Bà tỏ ý không tin:

- Sao vậy được chứ!

Mỹ Duyên nói:

Nội nhìn về trước mặt mình xem. Nội sẽ thấy ngay thôi.

Trong lúc ấy, Xuân Mai cặp tay với người thanh niên xa lạ. Thỉnh thoảng lại nhón chân hôn lên má anh chàng một cái. Bà Ngọc lẩm bẩm. Người đàn ông có râu kia ư? Mỹ Duyên vờ nói:

Kệ cô ta đi nội, mình tiếp tục mua sắm nhé.

Nhưng bà Ngọc vẫn đứng trơ ra mà nhìn. Trời! Lại còn ôm nhau giữa đường nữa chứ? Chẳng còn thể thống gì nữa. Bà Ngọc định bước tới để chạm mặt cô, thì Mỹ Duyên và Cao Nguyên ngăn lại:

- Đừng nội, hãy để cô ta được tự nhiên đi. Ta tiếp tục mua đồ nghe nội?

Bà Ngọc vẫn còn đứng im ra đó. Đôi môi bà mấp mấp điều gì đó không ai rõ. Mỹ Duyên nháy mắt với Cao Nguyên:

- Nếu nội mệt thì mình lại quán uống nước nghe nội.

- Vậy là hai người cố tình dụ bà đi khuất vào quán. Bà thở dài ngao ngán:

- Thật, nội không hiểu được, tại sao Xuân Mai lại có thể hai lòng được như vậy.

Mỹ Duyên tiếp lời bà:

- Nếu đã vậy nội còn thương tiếc làm gì? Mình biết sớm hãy còn may đó nội.

Bà nhìn Cao Nguyên trách:

Mọi chuyện cũng đều do con mà ra đấy Nguyên ạ.

Cao Nguyên cố gắng nói:

- Con xin lỗi. Thật ra chuyện Xuân Mai có bồ con đã biết từ lâu rồi.

- Vậy tại sao con không chịu nói cho nội biết sớm?

Mỹ Duyên đáp thay em:

- Nếu nói con sợ nội lại cho là nó bịa chuyện. Thật ra bên ngoài tụi con đã biết rành lắm rồi.

Bà thở dài:

- Nói như vậy là bà già này hồ đồ mất rồi.

Cao Nguyên vội nói:

- Dạ, không đâu nội. Con biết nội chỉ vì thương con mà thôi.

Bà tỏ ra ân hận:

Thương mà suýt chút nữa nội đã hại con rồi.

Cao Nguyên cười cười:

- Vẫn còn kịp mà nội.

Bà nhìn Mỹ Duyên nói:

- Gì thì gì phải đi từ lớn tới nhỏ mà thôi.

Cao Nguyên nhìn chị phẩn khởi:

- Chị có cơ hội rồi đó chị Hai.

Mỹ Duyên lườm em:

- Em cũng có thể đi trước chị mà. Đâu cần phải chờ chị.

- Í, đâu có được! Nội đã cảnh báo trước rồi còn gì.

Sực nhớ, bà Ngọc hỏi Cao Nguyên:

Lúc này nội thấy con chọn mua xấp vải hoa đẹp đó tặng ai thế?

Cao Nguyên cười tủm tỉm:

- Con chỉ muốn tặng cho Sáu của mình mà thôi.

Bà lặp lại:

- Tặng cho con Sáu à?

Mỹ Duyên xen vào:

- Vậy cũng đúng thôi nội ạ. Sáu nó rất chăm chỉ, lại được tính thành thật nữa. Dễ thương ghê nội hả.

Bà Ngọc gật gù:

- Đúng, nó rất cẩn thận trong chăm sóc nội đó.

Cao Nguyên gật đầu:

- Con cũng thấy vậy đó nội.

Bà cười:

- Tốt! Tốt lắm!

Buổi tối hôm ấy, bà Ngọc dường như có vẻ buồn. Có lẽ bà lại nhớ Xuân Mai. Bà không ngờ Xuân Mai lại có thể sống một cuộc sống lăng lơ như vậy.

- Thừa nội, con mới đến.

Bà vẫn ngồi im nhìn Xuân Mai. Cô lấy làm lạ về thái độ của bà:

- Nội ơi! Nội sao vậy? Nội không khỏe à?

Bà nhìn Xuân Mai như trân trối rồi khẽ hỏi:

- Sáng nay con bận sao mà không đến thăm nội?

Xuân Mai hơi bối rối. Nhưng rồi cô đáp:

- Sáng nay nhà con bận có khách nội ạ.

- Vậy sao!

Xuân Mai rất lấy làm lạ về thái độ của bà hôm nay:

- Nội không được khỏe sao? Hay để con gọi bác sĩ đến?

Bà Ngọc vẫn nhìn cô lom lom. Ngại ngần. Hôm qua con bận đưa ông anh Việt kiều mới về thăm quê đi dạo khắp nơi nên không ghé thăm nội được. Nội giận con sao?

Bà lắc đầu, thở dài:

- Nội mệt quá, muốn được nghỉ ngơi một chút.

- Khoan đã nội!

- Lại còn chuyện gì nữa?

Xuân Mai sà xuống cạnh bà:

- Con có món quà quý tặng nội đây.

Bà từ chối:

- Con không nên làm việc vô bổ như vậy nữa. Nội không cần đâu!

Người chở chậu hoa kiểng xuất hiện:

- Thưa cô! Hoa đã mang đến!

Xuân Mai dìu bà Ngọc đứng lên:

- Nội ra xem một chút nghe nội. Con tin nội sẽ khỏe lại ngay.

Không thể từ chối được, bà cùng cô bước ra ngoài. Bà Ngọc sững sờ nhìn chậu kiểng.

- Con mua nó ở đâu thế?

Xuân Mai hí hửng đáp:

Gần cả buổi sáng, con đi tìm mua cho nội đây.

- Con làm gì mà khách sáo như vậy. Có lẽ nội không dám nhận đâu. Con đừng phí công vô ích.

- Kìa nội...

Cao Nguyên xuất hiện:

- Nội tôi nói phải đó! Cô nên mang nó về đi!

Xuân Mai nhìn Cao Nguyên trách:

- Anh thật là quá đáng. Anh có thể vui chơi cùng bạn gái, để em và nội phải ngồi chờ mong.

Cao Nguyên đưa tay ngăn:

- Đó là chuyện của tôi. Còn phần cô, tôi mong từ nay cô đừng nên đến quấy rầy nội của tôi nữa.

Bà Ngọc xoa tay:

- Thôi, con mang tất cả mấy chậu kiểng ấy về đi!

Cô ôm cánh tay bà van xin:

- Con xin nội đừng giận. Nếu con có lỗi gì thì xin nội hãy thứ lỗi cho con.

Cao Nguyên gắt lên:

- Sáu đưa nội vào phòng nghỉ!

Sáu dìu bà Ngọc vào trong. Xuân Mai chạy theo:

- Nội ơi...

Nhưng cô đã bị Cao Nguyên ngăn lại:

- Đủ rồi! Màn kịch đã kết thúc, cô nên hạ màn đi!

Xuân Mai nhìn anh căm phẫn:

- Anh vừa nói gì chứ?

Cô nên tự suy ngẫm lại mình đi. Cô đã làm nội tôi tổn thương rồi đó.

Xuân Mai ngờ ngàng nhìn anh:

- Anh vừa nói gì?

- Nói gì thì chính cô là người hiểu rõ nhất rồi còn gì?

Lắc đầu, Xuân Mai bảo:

- Tôi không có lỗi gì cả. Tôi bị hiểu lầm thôi.

Cao Nguyên cười nhạt:

- Hiểu lầm ư? Chính cánh ấy đã diễn ra trước mặt chúng tôi kia mà. Cô về được rồi đó.

Cao Nguyên bỏ vào trong. Sáu chờ tiễn khách. Nhưng Xuân Mai vẫn còn đứng đó. Cô thật sự chẳng hiểu nổi việc gì đã xảy ra với mình cả.

Nghe Xuân Mai trình bày, ông Thành giận quát:

- Con im đi! Mọi chuyện do con mà ra cả. Xuân Mai nhìn ông như thành khẩn:

- Con xin cha hãy từ bỏ ý định ấy đi có được không?

Ông Thành quắc mắt nhìn con:

- Miếng mồi ngon để gần kề miệng rồi mà con lại làm hỏng nó đi, bảo ta không tức làm sao được.

Xuân Mai phụng phịu:

- Từ đầu đến cuối chỉ có cha con ta khởi xướng mà thôi. Cao Nguyên không phải là ngây ngô như cha tưởng vậy đâu.

- Máu chốt là ở bà Ngọc kia, con chẳng biết lấy lòng bà ấy gì cả.

Xuân Mai lắc đầu:

- Con đã cố hết sức rồi cha ạ. Có lẽ con không thể giúp gì được cho cha đâu.

- Xuân Mai à! Con phải làm lại từ đầu thôi. Bởi cha không thể nào để lỡ mất cơ hội cả. Con có hiểu không?

Xuân Mai nhìn ông, tỏ ý mệt mỏi:

- Con kiệt sức rồi cha ạ. Bao nhiêu tiền bạc đã uống phí vào đó cả. Cha không thấy phiền lưu sao?

Ông Thành nghiêng răng ken két:

- Bởi thế cho nên con cần phải tìm cách đòi lại cho bằng được.

Xuân Mai tròn mắt nhìn ông:

- Đòi lại ư? Làm sao có thể đòi được đây?

Ông nói một cách dứt khoát:

- Con phải là dâu của nhà ấy, là vợ của Cao Nguyên.

Xuân Mai lắc đầu chào thua:

- Con đã làm đủ mọi cách, và hoàn toàn thất bại.

Lần này cha sẽ tiếp tay với con, con an tâm đi.

Xuân Mai một mực từ chối:

- Không, con không làm nữa đâu. Con xin cha đừng có ép buộc con.

- Con không được nản lòng như thế. Cha con ta không thể thua một cách đau như vậy. Xuân Mai nhìn cha khổ sở:

- Con chỉ yêu một mình Đạt thôi. Xin cha hãy miễn nguyện cho con.

Ông Thành quát:

- Thằng Đạt là đứa ăn không ngồi rồi.

Nó không đem lại hạnh phúc cho con đâu.

- Nhưng ít ra anh ấy có thể cho con một.

- Có tình yêu mà không có tiền uống nước lã mà sống sao con? Nghe lời cha một lần nữa đi.

Hai cha con đang nói chuyện thì có điện thoại của Xuân Mai. Đạt gọi cho cô.

- Alô! Em đây!

- Anh có chuyện muốn gặp em.

- Ngay bây giờ sao?

- Không! Tối bảy giờ, ở chỗ cũ.

- Vâng!

Thấy cô cúp máy, ông Thành liền hỏi:

- Là thằng Đạt gọi tới sao?

- Vâng ạ!

Ông nhắc nhở:

- Con đừng vì một chút tình riêng mà làm hỏng việc lớn đấy.

Xuân Mai không muốn làm cho cha buồn nên đành phải gật đầu:

- Vâng, con sẽ nghe theo lời cha.

Ông Thành an tâm về đứa con gái ngoan của mình.

Buổi chiều hôm ấy, ông về với bà Yến. Thấy ông, bà liền hỏi:

- Anh làm gì mà liên mấy hôm không về đây vậy?

Ông cười mơn trớn:

- Sao hả, có mấy ngày thôi là em đã chịu không nổi rồi à?

Lườm ông, bà nói:

- Anh còn phải hỏi em nữa hả?

Ông bỗng trầm ngâm đến nỗi bà phải ngạc nhiên:

- Anh đang lo lắng điều gì đó phải không?

Ông gật đầu:

- Đúng là anh đang lo lắng đây. Nhưng có nói ra em cũng đâu thể giúp được gì.

Vờ hờn giận, bà nói:

- Nói như vậy là anh quá xem nhẹ em rồi. Choàng tay qua cổ bà, ông âu yếm nói:

- Chẳng qua là anh không muốn em phải lo lắng mà thôi.

- Sao, chuyện làm ăn có vấn đề gì sao anh?

Ông thở dài:

- Thật ra thì cũng không có vấn đề gì lớn. Anh chỉ nhận một hợp đồng lớn, mà công ty bị hụt vốn mà thôi.

- Sao thế, lâu nay anh làm ăn đâu có để thiếu hụt vốn như vậy?

- Đúng là như vậy. Nhưng công ty đang kẹt, chuyển hàng vừa rồi thiếu phẩm chất nên bị giam lại.

Bà yển lo lắng:

- Sao lại sơ suất đến như vậy?

Ông Thành đứng lên ra về dăm chiêu suy nghĩ:

- Cũng đâu thể trách ai được, trong khi chúng ta chưa hiểu rõ nguyên nhân.

- Vậy anh tính sao?

Xua hai tay, ông nói:

- Anh đang đau đầu về chuyện này. Vì vậy anh không muốn về đây.

Bà Yển giận dữ:

- Nói như vậy là anh cho rằng em không phải là chỗ đáng tin cậy để anh giải bày tâm sự sao?

- Không phải? Em đừng có vội trách anh như vậy có được không? Anh không muốn em phải rầu lo mà thôi.

Bà Yển đứng lên, bà hỏi ông:

- Thôi được rồi. Công ty của anh đang hụt vốn bao nhiêu?

Ông Thành lắc đầu, ông thở dài:

- Anh sẽ cố gắng khắc phục, em khỏi cần phải suy nghĩ.

Bà Yển thốt lên:

- Em muốn giúp anh một phần.

- Bằng cách nào?

- Em sẽ gom tất cả vốn liếng của em cho anh mượn.

Ông Thành khẳng khái lắc đầu:

- Ý tốt của em, anh sẽ ghi nhận nhưng anh nhất định không thể nào lấy tiền của em được.

- Sao thế anh?

- Vì làm như vậy các con của em sẽ xem thường anh. Và như vậy khiến chúng sẽ hiểu lầm.

Bà Yển lắc đầu, nói một cách tự tin:

- Em làm chúng nó sẽ không bao giờ hay biết. Anh tin em đi.

Ông Thành làm ra vẻ khó xử:

- Nói như vậy là em sẽ giúp anh ư?
- Tất nhiên rồi!
- Em làm cho anh áy náy quá. Anh chưa lo gì được cho em cả.

Yến bá cổ ông:

- Anh sẽ còn lo cho em dài dài cơ mà.

Ông âu yếm hôn lên tóc bà:

- Em rất xứng đáng được yêu Yến ạ!
- Nếu biết được anh yêu em thật nhiều là được rồi.
- Chẳng lẽ tình cảm anh dành cho em mà em không cảm nhận được là bao nhiêu sao?

Bà bật cười sung sướng:

- Ai mà lấy thước đo, đếm được tình yêu bao giờ đâu anh?

Ông Thành dìu bà đứng lên, ông tỏ vẻ ân ái một cách cuồng nhiệt khiến cho bà không còn thời giờ để mà suy nghĩ nữa.

Ông lúc nào cũng thỏa mãn cho bà tất cả. Với tuổi bốn mươi lăm tràn đầy sức hồi xuân, bà thấy mình không thể thiếu ông ấy được: Bà liệt ông chồng của mình qua một bên là do ông không có khả năng làm chồng của bà nữa. Và bà đã tìm được ông Thành. Đúng là người cho bà sự thỏa mãn lúc hồi xuân...

Quỳnh Vy quay trở về nhà để lấy ít đồ, thì cô chạm phải mặt ông ở đây. Quỳnh Vy ngang đi vào mà không thèm hỏi ông một tiếng. Ông nằm ngửa trên bộ xa-lông. Còn mẹ cô thì đang tắm. Cô đủ biết trong nhà vừa xảy ra chuyện gì rồi. Một nỗi xót xa dâng đầy trong cô. Người cha tội nghiệp của cô giờ chẳng biết ở đâu?

Ông lên tiếng giọng khàn đục:

- Cô chịu về nhà rồi sao?

Quỳnh Vy cười nhạt:

- Nhà này là của cha tôi, tôi có thể đi và về tự do mà.

Ông Thành cười châm chọc:

- Vậy à! Thế tôi tưởng cô đã bỏ nhà đi lang thang, bụi đời rồi chứ?

Nói chuyện với ông ta Quỳnh Vy cảm thấy tức muốn càn hông. Nhưng chẳng làm gì được.

- Con chịu về rồi à?

Quỳnh Vy nhìn mẹ hờn dỗi:

- Con vể lấy ít đồ rồi đi ngay. Mẹ không cần phải quan tâm đến con đâu.

Bà Yến đánh giọng:

- Con có thấy ai ngồi kia không?

Quỳnh Vy mím môi, cô gật đầu:

- Tất nhiên là con thấy. Và đã nói chuyện với ông ta.

- Thế con nói những gì?

Quỳnh Vy ném cho ông cái nhìn đầy ác cảm:

- Theo mẹ, con phải nói gì với ông ta đây chứ, khi mà ông ta cho rằng con gái của mẹ là một kẻ bội đời.

Ông Thành trợn mắt:

- Này, sao con cô thể nói với ta như vậy?

Quỳnh Vy cười mai mỉa:

- Làm gì mà ông khản trương lên như vậy?

- Yến à! Anh...

Bà đưa tay ngăn:

- Anh khỏi cần phải nói gì cả. Em biết cả rồi.

Ông đứng lên vờ nói:

- Hay là để anh về. Có chuyện gì thì mẹ con từ từ nói.

Bà Yến lắc đầu:

Người ra đi bây giờ không phải là anh, mà là nó đó.

Quỳnh Vy kêu lên:

- Kìa mẹ...

- Đi đi!

Quỳnh Vy nhìn bà như trân trời:

- Mẹ đuổi con chỉ vì con người này đây sao?

Bà đánh giọng:

- Con không cần phải nói gì cả. Con nên đi đi.

Quỳnh Vy chạy lên lầu, quơ vội ít đồ cần dùng rồi chạy nhanh ra cửa. Ông Thành mỉm cười...

Phần 9

Cao Nguyên hiểu được tâm sự của Quỳnh Vy anh hết lời an ủi cô:

- Nếu đã vậy thì em còn về đó để làm gì?
- Thật ra thì em rất nhớ mẹ của em.
- Điều này...

Quỳnh Vy đưa tay quệt nước mắt:

- Em không ngờ lại gặp ông ta.

Cao Nguyên cũng cảm thấy bối rối. Anh chưa biết phải an ủi cô như thế nữa:

Điều quan trọng là em hãy hết sức bình tĩnh Quỳnh Vy ạ.

Cô ngập ngừng nói:

- Biết hoàn cảnh của em như vậy. Anh có còn yêu em nữa hay không?

Cao Nguyên dỗ dành:

- Tất nhiên là anh còn rồi, mà còn yêu em nhiều hơn nữa đó.
- Liệu nội anh có chấp nhận em hay không?

Nắm tay cô siết nhẹ, Cao Nguyên vội vã trấn an:

- Em đừng lo. Dù nội anh là người khó tính, nhưng bà rất hiền lành. Hoàn cảnh của em nhất định là nội sẽ thương lắm.

Quỳnh Vy như được an ủi phần nào. Cô nép đầu vào ngực anh:

- Em cảm ơn anh đã cho em một chỗ dựa.

Cao Nguyên nói:

- Chị Hai bảo em là người có bản lĩnh lắm đấy.

Quỳnh Vy chu môi:

Chị Hai lại cười em nữa rồi.

- Không đâu! Chị ấy nói thật mà thôi.

Quế Hương xuất hiện, cô lên tiếng:

- Đã hạnh phúc vậy thì thôi đi, còn hẹn hò mình ra đây nữa làm gì không biết.

Quỳnh Vy vượt khỏi vòng tay của Cao Nguyên. Cô nắm tay bạn lắc lắc:

- Sao lâu vậy?
- Làm gì có chuyện lâu hay mau. Do mình lịch sự mà thôi.

Lườn bạn, Quỳnh Vy bảo:

- Ai mượn mi lịch sự kia chứ.
- Ừ, thì ta không muốn mình mang tiếng là kẻ làm kỳ đà đó.
- Hừ! Nói vậy cũng nói.
- Không đúng à?

Quỳnh Vy lắc lắc tay bạn:

- Mình đang rầu muốn chết đây nè.

Quế Hương lo lắng:

- Sao thế? Chỗ làm này không thích hợp với mi hả?
- Không có, mà là chuyện khác cơ.
- Chuyện khác là chuyện gì? Có phải Cao Nguyên ăn hiếp mi không?

Cao Nguyên nắm hai bàn tay lại với nhau rồi giơ lên cao bái chào:

- Tại hạ không dám đâu ạ.

Mọi người cùng cười về câu nói đùa của Cao Nguyên. Quế Hương nhăn nhó hỏi:

- Thật ra là chuyện gì?

Quỳnh Vy trở giọng trầm buồn:

- Chuyện chồng của mẹ mình đó.
- Ông ấy làm sao?
- Buộc mình phải về công ty ông ta làm việc.

Quế Hương giãy nảy:

- Không! Có chết đói mi cũng không nên qua bên đó.

Quỳnh Vy do dự:

- Nếu không, mẹ sẽ từ mình luôn.
- Đã không phải từ rồi sao mà còn sợ bị từ chứ.

Quỳnh Vy cảm thấy lo lo:

- Mình chỉ sợ ông ta sẽ nuốt chửng căn biệt thự của cha mình để lại mà thôi.

Quế Hương gắt lên:

- Ông ta dám.
- Ông ấy không dám. Nhưng mẹ mình sẽ dám.
- Sao cơ?
- Mình sợ mẹ sẽ bị ông ta dùng lời ngon tiếng ngọt mà dụ dỗ.

Quế Hương bóp hai tay vào nhau để mà suy nghĩ:

- Vậy thì căng quá rồi. Anh Nguyên không có cách gì sao?

Cao Nguyên nhắc nhở:

- Tốt hơn hết là em nên gọi điện báo tin cho anh trai của em rõ. Xem anh ấy có cách gì cứu vãn không?

Quế Hương cũng đồng tình với ý kiến của Cao Nguyên:

- Anh ấy nói đúng đó Quỳnh Vy. Mi nên tìm cách liên lạc với anh ấy đi.

Lài xuất hiện đột ngột:

- Cô Ba...

Quỳnh Vy ngạc nhiên nhìn Lài:

- Có chuyện gì vậy em?

Lài rơm rớm nước mắt kể:

- Bà đã đăng bảng bán nhà.

Quỳnh Vy giật mình:

- Tại sao mẹ tôi lại bán nhà?

Lài lắc đầu:

Ông Thành xuất hiện tối qua: Sáng ra bà thông báo bán ngôi biệt thự ấy.

Quỳnh Vy nhìn mọi người:

- Mẹ tôi làm việc hồ đồ mất rồi.

Cao Nguyên giục:

- Vậy thì anh đưa em đi gặp anh ấy.

Quế Hương đồng tình:

- Chỉ có con đường ấy:

Quỳnh Vy dặn Lài:

- Em quay về nhà đi. Chị và anh Hai sẽ về sau.

Cả ba đi tìm Quỳnh Thanh. Quỳnh Thanh tỏ ý bất cần:

- Nếu mẹ có bán thì cứ hãy để mẹ bán đi. Chúng ta không cần nữa.

Quế Hương nghe Thanh nói vậy, cô phản ứng:

- Anh Thanh à! Anh đâu thể nói như vậy được. Căn biệt thự đó là do cha anh vất vả lắm để xây dựng nó mà.

Thanh gật đầu:

- Anh dư biết điều ấy. Nhưng liệu chúng ta có thể ngăn cản được mẹ không?

Quỳnh Vy cắn môi, cố nén xúc động, cô nhìn anh trai hỏi:

- Anh có thể khoanh tay ngồi nhìn gia tài của cha mình không cánh mà bay đi sao?

Hất mặt, Thanh hỏi cô:

- Thế em có cách gì để ngăn mẹ lại được không?

Quỳnh Vy cố nén xúc động, cô nói:

- Anh là con trai, anh có thể đứng ra tranh giành quyền lợi của mình mà.

Thanh bật cười:

- Quyền lợi ư? Anh không cần đâu. Anh sẽ có tất cả bằng đôi bàn tay rắn chắc của mình.

Quỳnh Vy lại hỏi:

- Thế tương lai của em, còn cuộc sống sau này của mẹ thì sao? Mẹ hồ đồ không nói gì. Còn anh, anh cũng thế được sao?

Quỳnh Thanh ôm đầu, câu nói của cô em gái làm cho anh thức tỉnh, anh gật đầu:

- Được! Chúng ta về đó xem sao?

Biển bán nhà hiện ra trước mắt. Quỳnh Thanh nhìn sững nó một cách thịnh nộ. Anh đưa tay giật phăng nó đi, rồi vứt xuống đất.

Bà Yến xuất hiện:

- Ai dám làm chuyện hồ đồ đó như vậy?

Quỳnh Thanh bước tới bên cạnh bà:

- Tại sao mẹ treo biển bán nhà?

Bà Yến nói một cách đường hoàng:

- Ồ, thì do các con không cần đến nó nữa thì để làm gì?

Quỳnh Vy lắc đầu:

- Đó không phải là lý do khiến mẹ phải làm thế?

Bà ném cái nhìn về phía Quỳnh Vy, bà nói một cách hằn học:

- Ai cho phép cô trở về nhà này?

Quỳnh Thanh lên tiếng:

- Chính con đưa nó về đây. Nhà này là của cha con, mẹ không có quyền bán.

- Tại sao?

- Trước khi đi, cha con có dặn lại rằng biệt thự này cho riêng hai anh em con.

Bà hất mặt:

- Vậy thì đi tìm ông ấy mà đòi. Dù hai đứa có ra sức ngăn cản thì biệt thự này cũng được bán rồi.

Quỳnh Vy gào lên:

- Mẹ đã bị ông ta gạt rồi.

Bà nạt to:

- Câm mồm!

Quỳnh Vy nấc lên trong vòng tay anh mình:

- Anh Hai!

Quỳnh Thanh trấn an:

- Em an tâm đi. Anh sẽ tìm ông ta thanh toán. Nếu ông ta cô giết anh thì ít ra để cho mẹ vừa lòng.

Bà Yến vẫn đứng đung trước câu nói ấy của Quỳnh Thanh. Quỳnh Vy cảm thấy mẹ mình đã trở thành một con người khác hoàn toàn rồi. Ôi, rồi mình sẽ ra sao đây?

Xuân Mai cười ngất lên khi biết được Quỳnh Vy chính là đứa con riêng của bà Yến, là tình nhân của cha mình. Cô cắn môi, mắt trợn ngược lên. Nhất định mình sẽ cho cô ta một bài học. Quỳnh Vy, mi hãy chờ đấy.

Đạt xuất hiện làm cho Xuân Mai phải giật mình:

- Ôi! Anh làm gì mà giống như tên trộm vậy?

Đạt cười hì hì:

- Bộ anh giống ăn trộm lắm sao?

- Làm người ta giật cả mình hà.

Đạt cười mon tron:

- Anh muốn thử xem em gan dạ đến cỡ nào?

Cô nũng nịu:

- Anh còn chọc em nữa hả.

Ôm cô vào lòng, Đạt khẽ nói:

- Lúc em bối rối, sợ hãi trông mới dễ thương làm sao?

Đẩy nhẹ anh ra, cô nói lấy:

- Dễ thương mà bị người ta từ chối vậy sao?

Đạt cười nhẹ:

Đó là do anh ta bị mù nên không nhìn thấy mà thôi.

Ngẩng đầu lên, cô hỏi:

- Vậy còn anh?

Đạt cười:

- Còn anh thì bị em bắt nạt, hờ hững. Xuân Mai nhón lên cắn nhẹ vào vành tai của anh, cô nói:

Đó là do hoàn cảnh buộc em mà thôi. Đạt vờ hờn dỗi:

- Chứ không phải em cũng thích anh ta sao?

Xuân Mai cười hì hì:

Thích cái gia tài của anh ta nhiều hơn anh ạ.

- Nói vậy là em có một chút gì đó nghĩ đến anh ta?

Nặng cằm anh, cô nói:

- Có chút chút thôi.

- Vậy là em có tư tưởng phản bội anh rồi.

- Làm gì có. Anh là người em yêu nhiều nhất đấy.

Đạt chợt hỏi:

- Cha em cặp bồ với bà Yến mà không xài được tiền của bà sao?

Xuân Mai cười tủm tỉm:

- Em vừa phát hiện ra một chuyện khá là lý thú đó.

Đạt quan tâm:

- Là chuyện gì?

Hóm hỉnh, cô nói:

- Quỳnh Vy địch thủ của em lại là con ruột của bà Yến.

Đạt lặp lại:

- Địch thủ ư? Em nói vậy có nghĩa là sao?

- Quỳnh Vy đã cướp mất Cao Nguyên của em đấy. Em nhất định sẽ trừ khử nó.

Giật mình, Đạt đẩy Xuân Mai chúi nhủi về phía trước:

- Hả!

Xuân Mai chụp lấy cạnh bàn, cố giữ vững thăng bằng, nếu không thì cô đã té đập mặt xuống đất rồi:

- Ôi! Anh làm sao vậy?

Đạt lấy lại bình tĩnh, anh chống chế:

- Ồ không! Tự nhiên em nói giết người làm anh giật cả mình.

Xuân Mai tròn mắt:

- Ai nói với anh là em giết người chứ?
- Thì em mới vừa bảo sẽ khử ai đó.

Xuân Mai thở dài:

- Em chỉ muốn làm cho nó đỡ khóc đỡ cười mà thôi.
- Ủ, vậy thì được. Chứ em đừng làm anh phải sợ. Giết người phải vào tù em ơi.

- Không! Em chỉ giành lại Cao Nguyên thôi.

- Hả?

Biết anh hiểu lầm, nên cô giải thích cho anh hiểu:

Giành Cao Nguyên, có nghĩa là cái gia tài ấy đó. Còn Cao Nguyên thì em sẽ trả lại cho cô ta. Hai người sẽ dắt díu nhau mà đi ăn mày.

Xuân Mai nói và cười trong măn nguyện chứ cô đâu nhìn thấy sự thay đổi trên sắc mặt của Đạt:

- Em sẽ làm bằng cách nào?

Xuân Mai để bàn tay mình lên ngực anh, cô dỗ dành anh như một đứa trẻ:

- Ngoan đi nào! Em sẽ tạo cho anh một cuộc sống sung sướng.

Đạt lặc giọng:

- Vậy hả! Em có cho anh cùng tham gia không?
- Em thấy không cần đâu. A, hôm nay anh đột ngột đến tìm em có chuyện gì không?

Đạt làm ra bộ mặt tiu nghỉu:

- Anh thua trận rồi, anh muốn em giúp anh một số vốn.

Xuân Mai nhìn Đạt nghi ngờ:

- Anh lại đánh bài ư?
- Anh muốn giải trí thôi. Nhưng không ngờ lại trắng tay như vậy. Con nợ nó đang đòi anh ráo riết đấy.

Xuân Mai hỏi anh:

- Anh nợ người ta bao nhiêu?

Đạt bối rối:

- À ừ thì...
- Bao nhiêu?

Đạt chưa kịp trả lời thì điện thoại của Xuân Mai có tính hiệu:

- Alô! Xuân Mai nghe đây!

Tiếng ai đó hét qua máy thật to:

- Bảo Đạt ra đây gặp tôi:

Xuân Mai đáp ứng:

- Anh gặp Đạt có chuyện gì thế?

- Đòi nợ.

Xuân Mai nhìn Đạt. Đạt giật nảy người đứng lên:

- Đừng...đừng cho anh ta biết anh ở đây. Anh van em đó.

Xuân Mai nhẹ giọng:

- Xin lỗi, anh ấy thiếu nợ của anh bao nhiêu?

- Năm trăm triệu.

Xuân Mai kêu lên:

- Năm trăm triệu ư?

- Đúng vậy. Nếu cô không trả giúp cho nó thì đừng nói sao tôi không nói trước. Gặp nó ở đâu chúng tôi sẽ cắt tay của nó ở đó.

Xuân Mai lo lắng:

- Nhưng tôi làm gì có số tiền lớn như vậy chứ?

Bên kia đầu dây, anh ta cười thật lớn:

- Ha... ha...cha của cô vừa trúng mảnh mỷ tử luôn mà.

Xuân Mai gất lên:

- Anh định tổng tiền à?

- Này, cô đừng có giở trò đấy. Liệu hồn mà tìm Đạt về đưa tiền cho cậu ta đem đến đây. Nếu không thì đừng có trách. Xuân Mai sợ hãi nói:

- Được, tôi sẽ đưa tiền cho anh ấy. Nhưng không phải là bây giờ.

- Được! Tôi kỳ hẹn cho cô ba hôm nữa đấy.

- Được rồi. Nhưng các anh không được làm hại đến anh ấy.

Bên kia đã cúp máy. Xuân Mai ngồi thừ ra, Đạt sợ hãi hỏi cô:

- Sao rồi em?

Xuân Mai thở dài:

- Họ nói anh nợ họ đến năm trăm triệu. Đạt nhảy nhồm:

- Gì chứ? Anh chỉ nợ họ có hai trăm rưỡi thôi mà.

Xuân Mai lẳng lẳng mở tủ sắt đánh cắp của cha cô năm trăm triệu đưa cho Đạt:

- Đi mà chuộc tội! Em bận lắm.

Đạt cầm số tiền lớn, anh đứng lặng giây lâu Xuân Mai hỏi:

- Anh sao vậy?

Làm ra vẻ xúc động, Đạt nói:

- Sau này về bên đó, anh sẽ trả em gấp đôi. Xuân Mai sung sướng ngả đầu lên vai anh:

- Được thôi! Lúc ấy anh phải trả cho em cả vốn lẫn lời đấy nhé.

Xuân Mai xua tay:

- Thôi, anh có thể mang tiền trả cho người ta rồi đó.

Đạt lủi nhanh ra cửa, anh như sợ cô đổi ý vậy.

Xuân Mai hăm hở đến nhà bà Ngọc. Thấy bà, cô lên tiếng:

- Nội vẫn khỏe chứ?

Bà Ngọc nhìn cô không chớp:

Bà vẫn khỏe.

- Nội à! Con đến đây chỉ để nói với nội vài câu thôi.

Bà tỏ thái độ nghiêm nghị:

- Thì hãy nói đi!

- Chuyện của con không đáng để nội phải giận như vậy đâu.

- Oan ức à?

Xuân Mai kể:

- Cao Nguyên đang quen và đeo đuổi một cô gái tầm thường hơn con nữa đó.

- Là sao?

- Cô ta sống bụi đời, vì mẹ cô ta bỏ chồng đi làm bé cho người đàn ông khác.

Bà Ngọc há hốc mồm:

- Có chuyện ấy nữa sao?

Chồng của bà ta vì quá ám ức nên đã bỏ nhà mà đi rồi.

Bà nhìn cô mà nghi ngờ:

- Tại sao con biết chuyện này?

Xuân Mai vờ như đau khổ:

- Con không cam tâm để mất Cao Nguyên về tay cô ấy nên con đã âm thầm đeo đuổi:

Bà Ngọc lơ mơ nghĩ:

- Sao lại là như thế được!

- Nhưng là sự thật đó nội. Là bụi đời nay đây mai đó, chung chạ biết bao nhiêu người?

Bà Ngọc nhìn cô trân trân:

- Con nói thật đó chứ?

- Dạ, con đâu dám nói dối với nội. Làm gì mà cô ấy không giống mẹ mình được chứ?

Nói xong, Xuân Mai xin phép ra về. Bà Ngọc ngồi thừ ra đó. Bà không ngờ Cao Nguyên lại đại khờ như vậy. Bà nhất định phải làm gì để ngăn chặn, không thể để như vậy được.

Bà Ngọc một mình đi tìm Mỹ Duyên. Không gặp Mỹ Duyên mà bà gặp Quỳnh Vy.

- Bà mua gì ạ?

Bà Ngọc nhìn cô chăm chăm:

- Cô đây là?

Quỳnh Vy nhanh nhẹn đáp:

- Dạ, con giúp chị Mỹ Duyên thôi ạ.

Bà thở dài, nhìn vào trong. Quỳnh Vy mời:

- Dạ, con mời bà ngồi ạ.

- Được! Vậy còn Mỹ Duyên đâu?

Quỳnh Vy nói thành thật:

- Dạ, chị Duyên cùng anh Cao Nguyên đi công chuyện rồi ạ.

Bà Ngọc ngập ngừng:

- Vậy cô có biết người yêu của Cao Nguyên không?

Biến sắc khi nghe bà hỏi như thế, Quỳnh Vy vội lắc đầu.

- Dạ con... con chưa hề biết ạ. Nhưng có chuyện gì vậy bà?

Bà Ngọc nói mà không cần biết Quỳnh Vy là ai:

- Thăng Nguyên nhà tôi yêu nhằm một cô gái chẳng ra gì. Tôi thật buồn hết sức.

Quỳnh Vy cố giữ bình tĩnh:

- Dạ, cô ấy là ai vậy bà?

Nghe đâu cô gái ấy sống lang thang không nhà không cửa đi bụi đời rồi.

- Vậy sao!

- Cpp ta còn có người mẹ trắc nết lẳng loạn nữa đó.

- Sạo...sao bà biết?

Bà Ngọc như muốn nghẹn lời, bà nói:

- Tôi làm sao mà chấp nhận hạng người ấy được:Nhất định là không thể được.

Quỳnh Vy mấp máp đôi môi:

- Biết đâu đó chỉ là tin đồn. Biết đâu đó chỉ là sự hiểu lầm mà thôi.

Bà Ngọc nhìn xoáy vào mắt của Quỳnh Vy:

- Dường như cô đang bênh vực cho cô ta?

Quỳnh Vy lúng túng:

- Dạ...không...không có.

Bà lắc đầu than thở:

- Ta chỉ có một mình nó là cháu nội trai mà thôi. Ta luôn đặt kỳ vọng vào nó.

- Chắc bà đã chọn sẵn cho anh ấy rồi.

- Đúng vậy! Nhưng nó chẳng chịu nghe lời ta. Đi quen với một cô gái chẳng ra gì.

Quỳnh Vy lại nói:

Biết đâu hoàn cảnh của cô ấy đáng thương. Biết đâu cô ấy cũng không muốn như vậy.

- Dù gì thì cô ta cũng có mang dòng máu xầu của bà ta.

Quỳnh Vy chặc lưỡi:

- Vậy thì tội nghiệp cho cô ấy quá. Nếu vì chữ môn đăng hộ đối mà làm tan vỡ một mối tình thì tội nghiệp quá.

Bà lại nhìn cô:

- Cô cũng có ý vậy sao?

- Con nghĩ chắc biết tin này Cao Nguyên sẽ buồn lắm.

Bà cười nhạt:

- Buồn, nó buồn thì đâu bằng tai tiếng của gia đình.

Quỳnh Vy cảm thấy mình không còn đứng vững nữa. Cô lẩm bẩm:

- Cô không sao chứ?

Quỳnh Vy ôm ngực, cô lắc đầu:

- Dạ không.

Nước mắt tuôn dài xuống má. Cô đi nhanh vào trong.

Vừa lúc ấy, Mỹ Duyên và Cao Nguyên cũng vừa về tới. Mỹ Duyên ngạc nhiên về sự có mặt của bà nội:

- Ôi! Nội nội đến tìm con ư?

Cao Nguyên cũng ngạc nhiên nhìn bà:

- Nội tìm con hả nội?

Bà nhìn anh chăm chăm, rồi mới chịu lên tiếng:

- Nội không ngờ con làm cho nội quá thất vọng.

Cao Nguyên lo lắng:

- Có chuyện gì vậy nội?

Bà hần học:

- Có phải con đang quan hệ với một cô gái bụi đời không?

Cao Nguyên nhú mày:

- Sao nội lại hỏi con như vậy?

Bà gằn từng tiếng:

- Có đúng vậy không?

Mỹ Duyên xen vào:

- Làm gì có chuyện đó nội ơi.

Cao Nguyên hỏi lại:

Nhưng ai đã nói chuyện ấy với nội.

Bà thở dài, lắc đầu:

- Đừng hỏi ta câu ấy, mà hãy trả lời sự thật cho nội đi.

Cao Nguyên lo lắng:

- Sự thật gì nội?

Mỹ Duyên cũng cảm thấy lo. Cô tìm Quỳnh Vy.

- Quỳnh Vy ơi!

Bà Ngọc ngăn lại:

- Đây là chuyện gia đình, cô ta không cần phải có mặt.

Cao Nguyên hoảng hốt:

- Nội! Nội đã nói gì với cô ấy. Cô ấy đâu rồi nội?

Bà Ngọc nhìn anh lạ lẫm:

- Con làm gì mà rồi lên vậy? Cô ấy mới vào trong thôi mà.

Cao Nguyên chạy vội vào trong, anh tìm khắp nơi mà không gặp được Quỳnh Vy.

- Cô ấy đã đi rồi chị Hai ạ. Chắc có lẽ cô ấy buồn lắm.

Mỹ Duyên nhìn nội van lơn:

- Nội ơi! Tội nghiệp cho cô ấy lắm, chúng ta đừng làm cho cô ấy khổ thêm nữa.

Bà Ngọc nhìn hai người:

- Tại sao hai con lại nói về cô ấy chứ?

Mỹ Duyên thổ lộ:

- Quỳnhvy chính là cô gái đáng thương ấy.

Bà Ngọc bàng hoàng:

- Con nói sao? Cô gái ấy chính là người yêu của Cao Nguyên đó sao?

Mỹ Duyên gật đầu:

- Vâng! Con xin nội hãy thông cảm mà chấp nhận cho Cao Nguyên cưới cô ấy.

Bà Ngọc tức giận, bà đập mạnh tay lên bàn:

- Không, làm sao ta có thể chấp nhận được.

Cao Nguyên than thở:

- Nội ơi! Xin nội hãy thương con mà đừng ngăn cách chúng con.

Bà Ngọc vẫn cứng rắn:

- Không thể được.

Mỹ Duyên ôm cánh tay bà:

- Con năn nỉ nội mà nội. Xin nội hãy vui mà chấp nhận.

Bà nghiêm giọng:

- Ta đã quyết định rồi, các con đừng năn nỉ nữa.

Cao Nguyên miệng méo xệch, anh cố năn nỉ:

- Con xin nội hãy thương con, xin nội đừng làm cho con phải đau khổ.

- Con đau khổ chỉ bằng làm hoen ố cả dòng họ gia đình.

Mỹ Duyên bóp bóp vai bà:

- Nội à! Quỳnh Vy là một cô gái hiền lành, cô ấy rất trong sáng. Nội đừng có thành kiến với cô ấy mà tội nghiệp.

- Hừ! Các con khỏi cần phải nói tốt cho nó nữa.

Cao Nguyên rên rỉ:

- Gặp cô ấy rồi, nội không thấy cô ấy hiền như thế nào cao?

Bà gắt lên:

Thôi đủ rồi. Các con mỗi người nói một câu, vẫn không khiến cho ta thay đổi đâu.

Mỹ Duyên lại nói:

- Chính vì phản đối việc làm mất nhân cách của mẹ mình mà Quỳnh Vy đã bỏ nhà mà đi đó nội.

Cao Nguyên tiếp lời chị:

- Cô ấy là nhà nhiếp ảnh nổi tiếng. Cô xin vào làm với chị Hai chứ có đi bụi đời ngày nào đâu chứ?

Bà Ngọc vẫn giữ ý mình:

- Bây giờ thì chưa. Nhưng từ giờ trở đi nó sẽ trở thành là kẻ bụi đời.

Cao Nguyên tỏ rõ thái độ của mình:

- Nếu không được cưới Quỳnh Vy thì con sẽ ở vậy suốt đời luôn.

- Phản, các con đã phản lại ta rồi ư?

Mỹ Duyên sợ bà xúc động nên cô vội nói:

- Có lẽ Cao Nguyên quá xúc động nên nói vậy thôi. Nội đừng buồn, con sẽ khuyên nó.

Cao Nguyên giận lấy bỏ đi. Còn lại hai người Mỹ Duyên nói với bà:

- Nội nên cho em con một thời gian nữa. Con nhất định sẽ khuyên nó.

Bà Ngọc được vuốt ve, nên cũng dịu cơn giận:

- Con hứa khuyên nó thì phải nhớ đó.

- Vâng, nội hãy tin ở con.

Bà Ngọc đứng lên:

- Nội về đây!

Mỹ Duyên tiễn bà ra xe. Cô nói:

Nội đừng buồn, con sẽ khuyên Cao Nguyên.

- Thôi, con vào đi!

Mỹ Duyên vẫn còn đứng nhìn theo. Cô thương nội nhưng không thể chấp nhận tư tưởng cổ hủ của bà được.

Bà Yến nhìn chằm chằm vào người đến mua căn biệt thự của bà. Ông ta tuy già nhưng chẳng hiểu sao ánh mắt của ông thì vẫn ngời sáng. Rất giống ánh mắt của ai đó mà bà đã gặp:

- Tại sao ông có nhã ý mua căn biệt thự này?

Ông Đông Ba cười đôn hậu:

- Tôi mua căn biệt thự này là để tặng cho vợ của tôi.

Bà Yến ngạc nhiên:

- Vợ của ông ư?

- Sao bà có vẻ ngạc nhiên như vậy? Có gì không ổn sao?

Bà Yến lúng túng:

- Ồ không, không có gì!

Ông Đông Ba lướt đôi mắt sơ qua căn phòng. Ông chép miệng:

- Tôi tin rằng vợ tôi sẽ ưng ý căn biệt thự này. Ông thật là yêu vợ!

- Phải, tôi rất yêu vợ con của mình, tôi làm muốn đem lại hạnh phúc cho vợ con.

- Vậy là ông đã đạt thành ý nguyện?

Ông Đông Ba chợt hỏi:

- Thế bà không cảm thấy nuối tiếc khi phải bán nó đi sao?

Bà Yến giật mình:

- Tôi...

- À, xin lỗi. Tôi hơi nhiều chuyện. Bà có thể không nói.

Bà Yến cảm thấy ông ta có gì đó rất quen quen:

- Ông người ở đâu tới?

Ông cười:

- Tôi vừa ở nước ngoài về. Mà này, chuyện mua bán, các con của bà không có ý kiến gì chứ?

Bà Yến cao giọng:

- Tất nhiên thôi.

- Vậy nếu có thì sao?

Bà Yến nói một cách chắc chắn:

- Con tôi, bọn chúng sẽ không phản ứng gì đâu.

- Bà tin như vậy à?

Con tôi, tôi có thể quản lý chúng được. Ông cười nhìn bà:

- Vậy là bà có phước rồi. Nhưng tôi muốn biết ở đây rất tốt sao bà vội bán nó đi?

Bà Yến bộc bạch:

- Không giấu gì ông, tôi muốn hùn vốn làm ăn.

- Xem ra bà hơi mạo hiểm đó. Giữa lúc vàng thau lẫn lộn này bà cô thể tin người được.

Bà cười:

- Làm ăn mà nghi kỵ lẫn nhau thì còn gì là làm ăn.

- Bà có bản lĩnh đến vậy sao?

Bà Yến xua tay:

- Chúng ta đã làm xong thủ tục, ông có thể về được rồi.

Quỳnh Vy xuất hiện đột ngột:

- Mẹ! Con phản đối việc mua bán này. Ông Đông Ba xúc động nhìn cô:

- Sao giờ này cô mới lên tiếng. Đã muộn rồi!

Quỳnh Vy âm ứ:

- Mẹ nữ bán đi căn biệt thự đây kỷ niệm vậy sao?

Bà Yến gật đầu:

- Có còn gì nữa mà kỷ niệm. Mẹ muốn xóa đi tất cả.

Quỳnh Vy giận dữ:

- Mẹ vì người đàn ông ấy mà bán đi kỷ niệm. Con không phục.

Bà Yến mím môi:

- Con định làm gì?

Quỳnh Vy day dứt:

Dù mẹ có vì người đàn ông đó thì mẹ cũng đâu thể vút anh em con ra đường như vậy.

Bà gắt lên:

- Đó là do anh em con muốn vậy mà thôi.

Ông Đông Ba nhìn cô, nổi một cách thông cảm:

Nếu cô không có chuyện gì làm thì hãy đến công ty của tôi nhé.

Rồi ông đưa cho cô tấm danh thiếp:

- Tôi sẽ chờ cô.

Quỳnh Vy lắc đầu:

Ông khỏi cần thương hại tôi như vậy. Dường như cô giận tôi? Thật ra, tôi không mua thì cũng cò người khác mua mà thôi.

Quỳnh Vy hiểu được đạo lý ấy nên cô nhẹ giọng:

- Tôi xin lỗi ông.

- Không có gì! Tôi rất mong cô đến tìm tôi.

Bà Yến sốt ruột, bà nói:

- Ông có thể đi được rồi đó.

Ông quay sang nói với bà:

- Trong vòng một tuần, xin bà hãy giao nhà lại cho tôi.

Bà Yến mím môi, cố nén xúc động:

- Được thôi!

Quỳnh Vy khóc thét lên:

- Ôi! Mẹ...

Ông Đông Ba đã bỏ đi. Quỳnh Vy đưa mắt nhìn quanh ngôi nhà như để thu hút tất cả vào trong đầu của mình.

Quỳnh Vy cũng đi luôn. Cô đi lang thang không định hướng:

- Quỳnh Vy!

Nghe tiếng ai đó gọi mình. Cô càng ra sức chạy đi:

- Quỳnh Vy! Em không sao chứ? Đứng lại đi!

Sơn Tùng cho xe chặn đầu cô. Anh thật sự ngạc nhiên:

- Em làm sao Vậy?

Quỳnh Vy ngồi thở và mệt. Cô đưa tay lau nước mắt:

- Em không muốn gặp ai đâu.

Nhưng ít ra em cũng nên cho anh biết lý do chứ:

Quỳnh Vy hơi cúi đầu:

- Chuyện có vui vẻ gì đâu.

Sơn Tùng đề nghị:

- Anh đưa em đến Quế Hương, em có thể ở lại đó:

Quỳnh Vy lắc đầu:

- Em không muốn làm phiền nó.

Sơn Tùng nhìn cô:

Nghe em nói như vậy, Quế Hương chắc chắn là sẽ giận đấy.

Quỳnh Vy khẽ nói:

- Em đang muốn mọi người nên giận mình hết đây.

- Điều gì đã làm cho em bi quan đến như vậy?

Quỳnh Vy từ chối:

- Em không thể nói vì nói ra mọi người sẽ buồn lây.

Sơn Tùng gợi ý:

- Chúng ta vào quán uống nước. Rồi từ từ kể cho anh nghe xem anh có giúp được gì cho em hay không?

Quỳnh Vy từ chối, vì cô không thể gây liên lụy đến mọi người, cô bảo:

- Em không có gì phải để mọi người phải giúp cả.

Hai người đi vào quán nước. Sơn Tùng gọi cho cô ly cam tươi và gọi cho mình ly cà phê:

Anh hy vọng sẽ giúp được em.

Quỳnh Vy lắc đầu:

- Chuyện lần này không như những lần trước đâu anh ạ.

Sau khi khuấy đều ly nước cho cô, Sơn Tùng mời:

- Em uống nước đi.

- Vâng! Cảm ơn anh!

Sơn Tùng đề nghị:

- Hay là để anh gọi Quế Hương đến đây tiện hơn.

Quỳnh Vy xua tay:

- Anh muốn sao cũng được.

Vậy là Sơn Tùng gọi Quế Hương. Một lát sau cô có mặt:

- Ê! Gì mà mặt ủ mày ê vậy cô nương?

Guộng cười, Quỳnh Vy nói:

- Ta đâu có tốt số như mi vậy đâu.

- Này, còn anh chàng mê kiếng của mi đâu?

Quỳnh Vy xụ mặt:

- Đừng nhắc nữa được không?

Không nhắc thì không nhắc. Nhưng làm sao hai người lại cùng ngồi ở đây vậy?

Sơn Tùng đáp:

Tình cờ anh gặp Quỳnh Vy trên đường mà thôi.

Quế Hương nhìn bạn lo lắng:

- Xảy ra chuyện gì sao Quỳnh Vy? Trông mi bơ phờ quá!

Đưa tay sờ nhẹ lên má mình, Quỳnh Vy nói đùa:

- Mi còn nhận ra ta, có nghĩa là ta vẫn còn tốt đấy.

Quá sốt ruột nên Quế Hương thúc giục:

- Mi mau kể cho ta nghe đi!

Uống xong ngụm nước, Quỳnh Vy cố trấn tĩnh xúc động trong lòng:

- Mẹ mình đã bán căn biệt thự đi rồi.

Quế Hương mở to mắt nhìn bạn:

- Thật vậy sao? Nhưng mà...

- Đâu có nhưng mà gì được. Bán là bán rồi.

- Thế bây giờ mi đang ở đâu?

Quỳnh Vy cười chua chát:

- Ở gầm cầu hoặc là thớt thịt ở lòng chợ.

Quế Hương lừ mắt:

- Giờ này mà mi còn đùa được hay sao?

- Ai đùa với mi chứ! Thật lòng thì mình chưa biết phải làm sao nữa.

Quế Hương cắn nhằn:

- Chẳng hiểu mẹ mi suy nghĩ gì nữa. Tự dưng bán nhà.

Sơn Tùng xen vào giữa hai người. Anh đề nghị:

- Chuyện trước mắt là chúng ta nên tìm nhà để Quỳnh Vy trọ.

Quế Hương đề nghị:

- Hay là mi đến ở với ta.
- Làm như vậy sẽ phiền phức cho bạn. Quỳnh Vy vội từ chối:
- Không đâu. Mình sẽ tìm một chỗ trọ, rồi đi tìm việc làm.

Sơn Tùng tán thành:

- Như vậy cũng tốt.

Quỳnh Vy nhìn Sơn Tùng, cô lên tiếng:

Anh có thể đến cửa hàng phân bón Mỹ Duyên giúp em một chuyến không?

Quế Hương ngạc nhiên. Cô lên tiếng trước:

- Chi vậy mi?
- Em muốn nhờ anh đến đó lấy hộ giúp em một số đồ.

Sơn Tùng gật đầu nhận lời:

- Được! Tìm được nhà trọ, anh sẽ đến đó mang về đủ cho em.

Quỳnh Vy đáp lí nhí:

- Em cảm ơn anh.

Quế Hương lừ mắt:

- Bạn bè không, bày đặt khách sáo làm gì?

Sơn Tùng cũng nói:

- Quế Hương nói đúng đó. Chúng ta không cần khách sáo đâu.

Quỳnh Vy gật đầu, cô cảm thấy như mình được an ủi phần nào, cô xúc động nói:

- Vâng! Trăm sự nhờ anh và Quế Hương đó.

Sơn Tùng đề nghị:

Anh đi lấy đồ. Em và Quỳnh Vy tìm nhà. Mình sẽ gọi điện để liên lạc với nhau.

Quế Hương đồng tình:

- Cứ thế mà làm.

Cao Nguyên quay trở về nhà. Lòng anh như trăm mối tơ vò. Anh đã tìm Quỳnh Vy khắp nơi. Thấy anh, bà Ngọc lên tiếng:

- Bây giờ chịu về rồi sao?

Cao Nguyên tỏ rõ thái độ của mình:

- Chưa tìm được cô ấy thì con chưa thể an tâm đâu nội.

Xuân Mai từ bên trong đi ra. Cô bung đĩa trái cây để xuống bàn:

- Anh về rồi sao?

Cao Nguyên xẵng giọng:

- Tôi đi hay về thì có mắc mớ gì đến cô. Xuân Mai âm ức:

- Em chỉ lo cho anh thôi mà.

- Cảm ơn, tôi không dám nhận ân huệ ấy.

Bà Ngọc lên tiếng:

- Hai đứa nói đủ chưa? Bây giờ đến lượt ta.

Cả hai đều im lặng. Bà Ngọc cất tiếng thật nghiêm trọng:

- Nội sẽ không chấp nhận cô ấy về đây đâu. Con liệu mà tính đi.

Cao Nguyên nhăn nhó mặt mày:

- Kìa nội! Thật tình thì cô ấy chẳng có tội gì cả nội ạ. Tình cảnh của cô ấy đáng thương hơn là đáng trách.

Bà nhìn anh nghiêm khắc:

- Con hiểu nó nhiều như vậy sao? Đó chẳng qua là vì con xúc động nhất thời trước những giọt nước mắt cá sấu của nó mà thôi.

Xuân Mai tiếp lời bà:

- Nghe đâu mẹ cô ta đã bán căn biệt thự ấy rồi.

Cao Nguyên nhìn cô dăm dăm:

Xem ra cô cũng hứng thú với công việc của người ta ghê.

Xuân Mai dẫu môi:

- Đó là vì em lo cho anh bị sập bẫy mà thôi.

- Tôi không sập bẫy, mà cô nên kết thúc vở kịch ấy đi.

Xuân Mai biết cách đánh vào tâm lý điều cấm kỵ của bà Ngọc:

- Một cô gái một thân một mình trôi nổi bên ngoài thử hỏi làm sao mà giữ thân giữ phận được.

Cao Nguyên tức giận nói như tát nước vào mặt cô:

Người nên giữ thân, giữ phận chính là cô đó. Là phận gái như nhau, sao cô cứ mãi ganh tị với người ta như vậy?

Tức giận quá làm cô hóa liều:

- Vì cô ta ngang nhiên cướp mất anh trên tay của tôi đó.

Bật cười mỉa mĩa, Cao Nguyên nhìn cô nói một cách lạnh lùng:

- Tôi không cưới được Quỳnh Vy thì cũng không tới lượt của cô đâu. Cô nên nhớ đấy!

Nổi oán giận dâng lên ngập lòng, Xuân Mai cũng to tiếng:

- Được! Đời này, kiếp này anh cũng chẳng gặp lại được cô ta đâu.

- Cô làm gì chứ?

Xuân Mai gân cổ lên nói:

- Tôi sẽ làm vui lòng nội và thỏa lòng của anh đấy.

Xuân Mai nói xong ùng ùng bỏ đi. Bà Ngọc ngơ ngác:

- Nó nói gì thế?

Đang giận, Cao Nguyên nói luôn:

Cô ấy dựa vào thái độ của nội sẽ làm hại Quỳnh Vy đấy.

Bà Ngọc cảm thấy ân hận. Bà giục Cao Nguyên:

- Con nên đi ngăn nó lại đi. Đừng để nó làm bậy.

Sáu rụt rè bước lên gần bà hơn. Cô e dè nói:

- Mỗi lần gặp cô Xuân Mai là y như rằng con sẽ bị mắng.

Bà Ngọc nhúm mày:

- Sao nó lại mắng con chứ?

Thì tại bà chủ chọn cô ấy làm cháu dâu đó mà.

- Điều đó có liên quan gì đâu?

- Có chứ! Cô ấy cậy quyền nên luôn bắt nạt con. Cậu Ba mà cưới cô ấy thì xem như tiêu đời luôn.

Bà lườm:

- Sao lại nói thế?

- Cô ấy dữ còn hơn bà chằn nữa. Con sợ cậu Ba sẽ bị cô ta ăn hiếp đó.

Bà Ngọc nhìn Sáu hỏi:

- Con thấy vậy à?

- Vâng! Con thấy cô Quỳnh Vy tội nghiệp lắm bà ơi!

- Sao vậy?

Hoàn cảnh của cô ấy không như cô Xuân Mai kể cho bà nghe đâu.

Bà Ngọc như quan tâm:

- Vậy chứ làm sao?

- Chung qui là cũng do người mẹ của cô ấy gây ra mà thôi.

- Con kể tiếp đi!

- Cha mẹ cô bỏ nhau. Mẹ cô lấy chồng khác, anh em cô vì giận nên mới bỏ nhà đi mà thôi. Chứ trước đó nhà họ giàu không thua gì nhà ta đâu.

- Sao con rành vậy?

Sáu kể:

- Bà có còn nhớ quyển album cây kiềng trước đây không?

Bà gật gù:

- Sao lại không nhớ?

Tác giả quyển album ấy chính là của Quỳnh Vy.

Bà Ngọc giật mình:

- Thật vậy sao con?

- Người ta du học hẳn hoi đó bà ạ. Nhưng vì hoàn cảnh phải chịu cơ nhỡ mà thôi.

Bà lẩm bầm:

- Có lẽ nào ta đã trách lầm người tốt rồi sao?

- Con còn nghe nói anh trai của cô ấy tốt nghiệp đại học gì đó ở nước ngoài vừa về nước đó bà.

Đôi mắt bà long lanh chứa một nỗi ân hận tột cùng:

- Nói như vậy là ta đã sai rồi sao?

- Cậu chủ của con nhìn người không có lầm đâu bà ạ.

Bà giục Sáu:

- Con mau gọi điện bảo cô Mỹ Duyên về đây cho bà.

Sáu vâng dạ, rồi làm ngay. Cô biết lần này bà đã thay đổi thật sự. Cô cầu mong cho Quỳnh Vy sớm được gặp Cao Nguyên.

Một lát sau, Mỹ Duyên đến. Cô lo lắng hỏi:

- Nội tìm con có việc gì không ạ?

Bà Ngọc vào thẳng vấn đề mà không cần úp mở:

- Mấy hôm nay Quỳnh Vy có trở về đó không?

Mỹ Duyên ngạc nhiên hỏi:

- Dạ, không có. Sao tự nhiên nội lại hỏi cô ấy?

Bà nói như ra lệnh:

Khi nào Quỳnh Vy quay lại lấy đồ, con nhớ giữ chân cô ấy lại, rồi gọi điện cho nội.

Mỹ Duyên đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác:

- Chi vậy nội?

- Nội muốn nói chuyện với cô ta.

Mỹ Duyên lắc đầu:

- Sẽ không có đâu nội.

- Tại sao?

Vì cô ấy đã mượn bạn mình đến lấy đi tất cả rồi.

Bà Ngọc chép miệng:

- Vậy là ta đã chậm đi một bước rồi.

Mỹ Duyên thắc mắc:

- Nội tìm cô ấy làm gì nữa. Từ hôm ấy đến giờ, cô ấy và Cao Nguyên không có gặp nhau lần nào.

Bà thở dài trong ân hận:

- Bởi vậy ta mới ân hận đây nè. Con có thể vì nội mà đi tìm cô ấy không?

Sợ nội buồn nên cô không dám nói gì thêm. Quỳnh Vy là cô gái là cá tính mạnh mẽ. Biết tôn trọng mình và tôn trọng người khác.

- Vâng, con sẽ đi tìm.

- Vậy thì nội an tâm rồi. Con mau đi tìm giúp nội nhé.

Sự thay đổi của bà làm cho Mỹ Duyên ái ngại. Lý do gì mà khiến nội cô thay đổi nhanh chóng như vậy. Liệu Quỳnh Vy có chịu tin mình hay không nữa. Xin phật trời phò hộ cho hai đứa nó gặp nhau.

Cầm tấm danh thiếp của ông Đông Ba đưa hôm nọ, Quỳnh Vy cứ suy nghĩ mãi, cuối cùng cô đi đến quyết định, sẽ tìm đến công ty để ông giúp cho cô một việc làm. Mình phải cần phần đầu lên, đừng để mọi người phải xem thường mình. Quế Hương hỏi:

- Mi quyết định như vậy cũng tốt. Ta ủng hộ mi.

Quỳnh Vy đành gác lại công việc dở dang của mình. Điều này bất đắc dĩ mà thôi:

- Có thực mới vực được đạo. Trước hết ta phải đi làm kiếm tiền rồi sau đó mới tính đến chuyện chụp ảnh sau.

Quế Hương gật gù:

- Mi tính như vậy là sáng suốt đó Quỳnh Vy ạ! Rồi sau này mi có thể khắc phục lại nghề cũ mấy hồi.

Quỳnh Vy hôm nay không phải như Quỳnh Vy hôm qua nữa. Cứng rắn, bản lĩnh hơn nhiều.

- Thật sự mình cảm ơn mi và anh Sơn Tùng rất nhiều đó.

Quế Hương dọa:

- Mi mà còn nói đến ân nghĩa nữa là ta bỏ về ngay đó.

Quỳnh Vy nắm tay bạn kéo lại, cô mỉm cười cầu hòa:

- Thôi được, ta sẽ không nói như vậy nữa được chưa?

Quế Hương lườm bạn:

- Cứ chứng nào tật ấy à. Trong chuyện này, ta thấy người tội nghiệp và đáng thương nhất là Cao Nguyên đấy.

- Sao khi không mi lại nhắc đến anh ấy?

- Ta nhắc là muốn mi nhớ là còn có người đang thương nhớ và mong tìm được mi đó.

Nghe đau nhói con tim. Quỳnh Vy thật sự rất nhớ Cao Nguyên nhưng cô cố nén lòng đau:

- Có lẽ tại mình có duyên mà không nợ mi ạ.

Quế Hương làm bầm:

- Tại người lớn quá nặng câu “khuê môn bất xuất” mà làm khổ chúng ta thôi. Mà ở đây bà nội của Cao Nguyên còn nặng nề về phong kiến gia giáo gia đình.

- Cũng không thể trách bà ấy được. Vì bà muốn tốt cho con cháu mà thôi.

- Nhưng bà ta có hơi quá đáng.

- Đâu có trách bà ấy được. Có trách là trách mình vô duyên, bạc phận mà thôi.

- Nhưng gì thì gì ta vẫn thấy tội cho Cao Nguyên lắm.

Quỳnh Vy phụng phịu:

- Sao ta chẳng nghe câu nào mà mi tội nghiệp ta hết vậy?

Quế Hương cười:

- Ồ há! Tội nghiệp Quỳnh Vy ghê đi.

Nghe mà phải bật cười, Quỳnh Vy cười đến chảy nước mắt;

- Đúng là khỉ thật.

Chuẩn bị xong đầu đó. Quỳnh Vy mới nói với Quế Hương:

- Cố mà chờ tin của ta nhé.

Quế Hương cười chúc phúc cho bạn. Cô vỗ vỗ lên vai Quỳnh Vy:

- Chúc mi gặp nhiều may mắn. Ta chờ tin vui của mi.

Quỳnh Vy cho xe chạy trên đường. Lòng cô chột băng khuâng. Nếu lỡ trên đường có gặp lại anh thì mình biết xử trí sao đây? Loanh quanh mãi cô cũng tìm đúng địa chỉ. Cô mạnh dạn bước vào. Gặp chú gác cổng, cô hỏi:

- Chú ơi! Cháu muốn vào gặp ông Đông Ba.

- Đây, cô là gì của ông ta?

Thoảng chút bối rối, Quỳnh Vy chưa biết phải trả lời thế nào cả. Đầu thế nhận bừa là bà con được. Nhưng lấy có gì để gặp ông ấy đây.

- Dạ, cháu chỉ là người được ông ấy gọi đến.

Ông bảo vệ nhìn cô:

- Cô xin việc đó phải không?

Quỳnh Vy gật đầu lia lia:

- Dạ, đúng rồi đó chú.

Vậy thì cô vào phòng có cửa sổ màu xanh đó. Ông ấy làm việc ở đó.

Quỳnh Vy vui vẻ cúi đầu chào ông bảo vệ:

- Vâng? Xin cảm ơn chú.

Rồi cô đi thẳng vào phòng của ông Đông Ba:

- Dạ, xin chào ông.

Thấy cô, ông vui hẳn lên:

- Ôi! Cô đã chịu đến đây rồi sao? Cô làm tôi chờ lâu lắm rồi đó.

Quỳnh Vy ngạc nhiên:

- Ông chờ tôi ư?

- Sao cô có vẻ ngạc nhiên vậy? Cô không tin à?

Dạ, không dám. Do thái độ ân cần của ông khiến cho tôi phải ngại ngùng.

Ông tỏ ra thân mật với cô:

Cô khỏi cần ngại ngùng gì cả. Chúng ta làm việc vui vẻ với nhau là được rồi.

Quỳnh Vy vào thẳng vấn đề:

Ông có thể cho tôi một công việc được không?

Ông gật đầu nhận lời:

- Dĩ nhiên là được rồi. Hiện giờ cô đang ở đâu?

Hơi cúi đầu ảm ức, Quỳnh Vy khẽ đáp:

- Tôi mượn nhà trọ.

Ông Đông Ba nhìn cô bằng ánh mắt thông cảm.

- Cô không oán trách tôi chứ?

- Dạ, không đâu. Ông đâu có can hệ gì?

Cô hiểu thấu tình đạt lý vậy là tốt rồi.

Quỳnh Vy sốt ruột:

- Tôi muốn biết công việc mình sắp làm, tôi muốn làm việc ngay.

Ông nhìn cô rồi khẽ nói:

- Công việc của cô cũng nhẹ nhàng mà thôi. Cô sẽ làm thủ quỹ cho tôi.

Quỳnh Vy giật mình:

- Tại sao ông lại giao nhiệm vụ ấy cho tôi? Tôi sợ...

Ông cười dễ dàng:

- Cô sợ gì chứ?

- Tôi sợ mình không kham nổi. Hay là ông giao cho tôi một nhiệm vụ khác đi!

Ông trấn an:

- Cô khỏi cần áy náy làm gì. Bên cạnh cô còn có tôi kia mà.

Quỳnh Vy tròn mắt nhìn ông. Cô thắc mắc:

Dường như ông đang dành cho tôi một tình cảm ưu ái hơn tôi nghĩ nhiều.

- Cô nhận ra điều đó sao?

- Dễ dàng nhận ra thôi mà ông:

Ông lại mỉm cười nhìn cô:

- Cô thật là thông minh và nhạy bén đó.

- Dạ, không dám? Xin ông đừng quá khen như vậy!

Ông lại hỏi:

- Trước kia, cô làm nghề gì?

Quỳnh Vy đáp vui:

Nghề đi rong ngoài đường.

- Là sao?

- Tôi là nhà nhiếp ảnh. Chụp ảnh kỹ thuật đó. Nhưng do hoàn cảnh nên tôi đành gác lại một bên.

- Cô yêu nghề đó lắm phải không? Và buồn khi phải ngưng làm việc ấy?

- Chẳng hiểu sao ông ta hiểu thấu cả tim gan phèo phổi của mình như thế, Quỳnh Vy lạ lẫm nhìn ông:

- Sao ông rành về tôi quá vậy?

Ông cười một cách hiền từ:

- Vì cô rất giống đứa con gái của tôi.

- Cô ấy ở đâu?

- Đang du học ở nước ngoài.

- À! Thì ra vì nhớ thương con ông ta, nên ông mới ưu ái mình như vậy.

- Nói như vậy là tôi phải cảm ơn con ông rồi.

- Cô nghĩ vậy à?

Quỳnh Vy vào vấn đề:

- Tôi muốn làm việc ngay bây giờ. Ông giao việc cho tôi đi!

- Thì cô đang làm việc đó!

- Hả!

Có một số người tò mò nhìn cô và cô cũng nghe rõ tiếng bàn tán của mọi người:

- Cô ấy là ai mà may mắn vậy?

- Có lẽ là cháu của giám đốc.

- Không đâu! Giám đốc đâu phải là người ở đây.

- Chẳng lẽ là...

Ông Đông Ba nhìn cô khích lệ:

- Cô là người giỏi vì tính lại giỏi về Anh văn. Từ nay cô sẽ đi theo tôi để hỗ trợ.

Nằm mơ Quỳnh Vy cũng không ngờ mình được ông ta trọng dụng đến như vậy. Trợ lý giám đốc. Điều này đối với cô mà nói thật quá cao sang.

- Dạ, ông có đùa với tôi không? Xin ông hãy nói rõ thêm đi!

Ông đưa cho cô toàn bộ tập hồ sơ hợp đồng với các công ty khác:

- Cô nhập vào máy giúp tôi đi.

Cầm xấp hồ sơ ông đưa, Quỳnh Vy cảm thấy vui sướng vô cùng.

- Vâng? Tôi sẽ làm nhanh thôi.

Hết ngày hôm ấy, Quỳnh Vy luôn vui mừng. Nhưng chỉ dám cười thầm một mình mà thôi. Tối nay cô nhất định sẽ khao cho Sơn Tùng và Quế Hương một bữa ra trò mới được.

Phần 10

- Quỳnh Vy! Quỳnh Vy!

Quỳnh Vy cố tình như không nghe. Cô cầm đầu, cầm cổ mà chạy. Cô muốn trốn anh suốt cả đời luôn.

- Em sao vậy Quỳnh Vy? Anh có lỗi gì với em đâu chứ?

Nghe đau đớn trong lòng, cô đành ngoảnh lại nhìn anh:

- Anh không có lỗi. Nhưng em không xứng đáng với anh.

Cầm tay cô, Cao Nguyên lắc mạnh:

- Tại nội anh quá cố chấp nên có những lời xúc phạm với em. Anh xin lỗi Quỳnh Vy ạ.

Rút tay về, Quỳnh Vy nói:

- Anh không có lỗi gì cả. Và em cũng không có giận anh. Em có giận chẳng là giận cho hoàn cảnh của mình mà thôi.

Nếu nói vậy sao em trốn tránh anh như vậy? Em có biết là anh tìm em vất vả

Cố ngăn xúc động, Quỳnh Vy gật đầu:

- Em biết. Nhưng em không muốn anh vì em mà mâu thuẫn với nội của anh.

- Quỳnh Vy! Em không giận anh thật chứ?

- Phải!

- Vậy thì em hãy cho anh cơ hội để bù Quỳnh Vy lắc đầu:

- Chuyện của hôm qua em đã tạm quên cả rồi. Em bây giờ là kẻ không nhà không cửa, không người nương tựa.

- Nhưng em còn có anh đây mà.

Lắc đầu từ chối, Quỳnh Vy bảo:

Anh nên quay về mà làm vui lòng nội.

Còn em, mãi mãi sẽ không sao có được hạnh phúc đâu anh ạ.

Cao Nguyên than thở:

- Em có biết anh đi tìm em vất vả lắm hay không? Em như bóng chim tăm cá mất mù. Tìm em khắp nẻo mà nào có thấy em đâu.

- Anh may mắn lắm còn có nội. Hãy cố gắng mà chăm sóc, mà kính yêu. Đừng làm gì cho nội phải buồn cả.

Cao Nguyên nắm chặt ghi đông xe của cô:

- Em đừng chạy trốn anh nữa có được không Quỳnh Vy?
- Em không chạy trốn anh, nhưng anh nên quay trở về mà làm tròn bổn phận đi.

- Không! Anh không thể sống thiếu em được.

- Hãy cố mà quên đi anh. Tất cả rồi sẽ qua mau mà thôi. Thời gian sẽ giúp anh quên tất cả.

Cao Nguyên khổ sở:

- Không dễ dàng như em nói vậy đâu.

Quỳnh Vy ạ! Em hãy hiểu cho anh.

- Chúng ta sẽ không có kết cục tốt đâu anh? Anh nên quên em đi và làm vui lòng nội.

Cao Nguyên tâm sự:

- Nội đã thông cảm cho chúng ta rồi.

Nội bảo anh và chị Hai phải đi tìm cho bằng Quỳnh Vy vẫn từ chối:

- Chén nước đã đổ đi rồi hốt lại không đầy đâu anh.

- Em hãy cho anh một cơ hội nữa đi em?

Lên xe, Quỳnh Vy còn nói:

- Nếu chúng ta có duyên với nhau thì sẽ còn dịp gặp lại nhau anh ạ. Anh nên quay về. Cao Nguyên buông xe cô ra. Quỳnh Vy không nói thêm lời nào cả. Cô cho xe chạy đi.

Cao Nguyên lặng lẽ nhìn theo.

Xuân Mai vừa mang đến cho bà Ngọc cây kiềng quý nữa. Cô nói với bà:

- Cây kiềng này cha con mua ở tận Cà Mau đó nội.

Bà nói một cách lạnh lùng:

- Cô nên mang tất cả những cây hoa kiềng về bên ấy đi!

Xuân Mai ôm cánh tay bà, cô năn nỉ:

- Con xin lỗi mà nội. Nội đừng có giận con nữa.

Bà quay vào trong:

- Sáu à! Tiễn khách!

Xuân Mai biết hôm nay bà giận cô thật sự. Nên cô thực hiện chiêu mới, là râm rớt khóc.

- Con xin nội hãy thương con mà bỏ qua mọi chuyện. Con chỉ vì quá yêu anh Cao Nguyên mới làm thế mà thôi.

Bà Ngọc lắc đầu:

Cô đã làm tôi phải hồ đồ theo cô mất. Hại người chính là hại mình đó. Xuân Mai nhất định không tin là bà Ngọc dứt tình nghĩa với mình. Cô âm ức khóc:

- Xin nội đừng giận con nữa. Con nói không có sai đâu. Cô ấy hiện đang cặp bồ với ông giám đốc gần tuổi cha tuổi ông cô ấy đó.

- Cô nói sao?

Cao Nguyên đã nghe thấy, anh giận dữ:

- Cô im đi! Và cút khỏi nơi này ngay!

Xuân Mai khóc to hơn:

- Em đâu có nói sai sự thật. Nếu anh muốn biết rõ thực hư thì tìm đến công ty Đông Ba mà tìm rõ lời em nói.

Cao Nguyên hậm hực:

- Mà có thật như vậy, cũng do cô hại người ta thôi.

Xuân Mai khóc to hơn:

- Em vì muốn tốt cho anh mà thôi. Sao anh nỡ đối xử với em như vậy?

Cao Nguyên xua tay:

- Tôi muốn gia đình này được bình yên.

Xin cô đừng có quấy rầy thêm nữa.

- Anh đuổi em sao?

Gai óc nổi đầy người, Cao Nguyên xua tay:

- Cô mau đi cho!

Sáu từ ngoài đi vào, miệng cô lắp bắp:

- Bà ơi! Nguy rồi!

Bà Ngọc nhìn Sáu:

- Con nói cái gì thế?

Sáu nhìn Xuân Mai rồi nói:

- Máy chậu kiếng cô ấy tặng cho bà bỗng nhiên bị héo cả rồi.

Bà Ngọc thoáng cau mày:

- Vậy sao?

Xuân Mai mắng mỏ cô:

- Chắc là tại cô lười tưới chứ gì?

Sáu lắc đầu:

- Đừng đổ lỗi cho tôi. Một ngày tôi tưới nó hai lần đấy.

Cao Nguyên vội bước ra xem. Anh rất mừng khi thấy những cây kiểng quý mà anh lắp ghép vẫn xanh tốt. Anh nhổ thử một cây kiểng héo lên xem. Cầm vào đưa cho bà Ngọc anh nói:

- Toàn là hàng giả thôi nội ạ.

Bà Ngọc nhìn Xuân Mai biến sắc, bà gắt lên:

- Bấy lâu nay cô gạt tôi sao?

Xuân Mai hơi ngập ngừng:

- Dạ, con không dám đầu nội. Chắc có lẽ người bán họ gạt con.

Bà Ngọc quát to:

- Cô im đi! Cô nên mang những thứ ấy về đi.

Cao Nguyên dìu bà vào trong:

- Nội đừng nên tức giận làm gì. Có lẽ từ nay cô ấy sẽ không còn đến đây nữa đâu.

Sáu cảm thấy khoan khoái nhẹ nhõm trong người.

Cao Nguyên có điện thoại:

- Alô! Cao Nguyên đây!

Chị Hai nè!

- Chị đang ở đâu? Số điện thoại lạ quá:

Mỹ Duyên nói nhanh:

- Chị gọi điện thoại công cộng. Em đến đường... liền nhé.

- Có chuyện gì vậy chị Hai?

- Thì em đến nhanh đi. Chị chờ em đó.

- Vâng, em sẽ đến liền.

Cao Nguyên đi tìm Sáu. Anh bắt gặp cô đang làm bầm gì đó trong miệng. Cao Nguyên lên tiếng:

- Em làm bầm gì vậy Sáu?

Sáu giật mình ngược lên nhìn:

- Dạ, em đang niệm Phật ạ.

- Niệm Phật ư? Mà em niệm như vậy để làm gì?

Sáu cười cười:

- Em đang nguyện xin Trời Phật phù hộ cho cậu sớm tìm được cô Quỳnh Vy đó.

Cao Nguyên xúc động nhìn Sáu. Anh ần cần nói:

Lời cầu nguyện của em nhất định sẽ được cứu xét.

Sáu tròn mắt:

- Thật vậy hả cậu?
- Đương nhiên rồi. Vì Phật luôn che chở người hiền lương biết hướng thiện.

Sáu cười tủm tỉm:

- Nghe cậu nói vậy em mừng lắm. Vì nhiều đêm em nguyện xin cho chị Quỳnh Vy sớm được gặp cậu đó.

- Em hiền lành và thánh thiện quá đi Sáu ạ.
- Cậu vui là em vui rồi. Còn một chuyện mai mốt em sẽ kể cậu nghe.

Cao Nguyên lật đật:

- Phải đó, mọi chuyện hãy tạm gác lại.

Cậu phải đi đây. Em nhớ cận kề chăm sóc nội giùm cậu nhé.

Sáu gật đầu hứa hẹn:

- Cậu cứ đi em sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Buổi tối, Quỳnh Thanh gọi điện cho Quỳnh Vy. Hai anh em gặp lại nhau.

Quỳnh Vy không khỏi ngạc nhiên khi thấy anh mình ăn mặc sang trọng nên hỏi:

- Anh Hai đã tìm được việc làm rồi phải không?

Quỳnh Thanh nhìn em gái. Anh tỏ ra ân hận nói với cô:

- Anh xin lỗi. Thời gian qua để em bơ vơ ở bên ngoài.

Quỳnh Vy biết anh mình muốn nhắc đến chuyện gia đình. Có gì vui đâu chứ! Nên cô vội nói:

- Bây giờ thì tốt rồi anh Hai ạ. Thôi thì anh em mình hãy lấy đó mà làm vui.
- Em không nhớ mẹ sao Quỳnh Vy? Hiện giờ mẹ ra sao?

Rân rân nước mắt, Quỳnh Vy nói:

- Từ lúc mẹ bán nhà đi, em không gặp bà ấy.
- Em có hận mẹ không? Nếu gặp mẹ em có chịu nhận không?

Quỳnh Vy ngẩng đầu lên. Hai giọt nước mắt tuôn dài xuống má:

- Em nhớ mẹ lắm anh Hai ạ. Có những đêm nhớ mẹ em đã khóc ướt cả áo gối.

Quỳnh Thanh nhìn em gái. Anh cố hết sức để đè nén tình cảm đang dâng đầy trong lòng:

- Anh xin lỗi, vì những lúc đó không có anh bên cạnh để an ủi dỗ dành em.

Quỳnh Vy cười qua màn lệ, cô kể:

- Sau đó, em được ông chủ mua căn biệt thự của mình nhận vào làm việc cho ông ta.

- Em nói ông Đông Ba đó hả?

- Vâng! Anh cũng biết ông ấy nữa à?

Quỳnh Thanh gật đầu:

- Ông ta cũng là mối làm ăn của công ty anh.

- Anh có việc làm ổn định, em mừng cho anh đó.

Nheo nheo mắt nhìn cô, Quỳnh Thanh hỏi thăm dò:

- Còn anh chàng kỹ thuật viên ươm cây kiểng của em sao rồi?

Quỳnh Vy cúi mặt:

- Đừng nhắc anh ta nữa anh Hai ạ.

- Sao thế, đã xảy ra chuyện rồi à? Em nói đi, anh ta ăn hiếp em phải không?

Họ đúng anh Hai ạ. Họ không sai đâu. Chúng ta bây giờ thật sự không nhà không cửa, không danh phận kia mà.

Rất hiểu câu nói của em, Quỳnh Thanh nghiêng rằng:

- Cũng tại ông Thành mà ra tất cả. Ngày nào chưa đưa được ông ta vào tù thì ngày ấy anh chưa thể yên tâm.

Quỳnh Vy ngăn lại:

- Đừng làm vậy, mẹ mình sẽ khổ đó anh Hai.

- Quỳnh Vy à! Chính vì điều đó mà anh còn nhẹ tay với ông ấy đó.

Quỳnh Thanh dặn dò:

- Nếu em cần gì hãy gọi điện cho anh. Còn đây là số tiền lớn em cất để tiền xài.

Quỳnh Vy mân mê gói tiền rồi cô đẩy lại cho anh:

- Anh cất đi, em có tiền xài rồi. Cất đi để sau này anh lo mà cưới vợ. Chẳng lẽ để Liễu chờ anh mãi sao?

Quỳnh Thanh gật gù:

Điều này thì anh có nghĩ tới. Nhưng gia đình thế này thì làm sao mà cưới vợ.

Quỳnh Vy ngập ngừng:

- Phải chi có cha mình thì hay biết mấy hả anh Hai?

Nghe em nói mà Quỳnh Thanh đau nhói con tim. Anh em của anh đều du học, đáng lý ra là một gia đình hạnh phúc. Thật không ngờ phút chốc vỡ tan.

- Anh nghĩ gì vậy anh Hai?

Thanh nhìn em hứa hẹn:

- Anh nhất định tìm lại cha mình, để gia đình mình sum họp. Em có vui không?

Quỳnh Vy lại day dứt:

- Thật tình thì em nhớ cha lắm anh Hai.

Nhiều lần em cứ nhầm tưởng giám đốc của em là cha của mình vậy.

Quỳnh Thanh cười như chế nhạo em mình:

- Cha là cha, còn giám đốc là giám đốc.

- Sao nhầm lẫn được.

Quỳnh Vy cãi lại:

- Không đâu! Tại anh không biết đó thôi. Giám đốc có những cử chỉ và lời nói y hệt như cha của mình vậy.

Người giống người thôi em.

Quỳnh Vy có vẻ nuôi tiếc:

- Có lẽ anh nói đúng. Giám đốc già hơn cha mình nhiều lắm. Lại có vợ con ở nước ngoài nữa.

Quỳnh Thanh cười:

- Vậy là em đã ngộ nhận rồi đúng không?

- Em thấy ông ấy hiền, lại có đạo đức nên em kính trọng như cha của mình vậy.

Quỳnh Thanh vẫn để nụ cười trên môi:

- Em lấy đó làm nguồn vui. Xem như mình đang sống bên cạnh cha vậy:

- Đúng thế đó anh Hai.

Quỳnh Thanh xem đồng hồ rồi nói với em:

- Anh có hẹn Liễu. Anh về trước. Em cẩn thận đấy.

- Em gửi lời thăm Liễu nghe anh Hai?

Quỳnh Thanh đi rồi. Cô vẫn còn ngồi ở đó Quỳnh Vy chưa muốn ra về vào lúc này.

- Cô muốn tản bộ thêm một chút nữa.

- Con nhỏ kia, đứng lại!

Quỳnh Vy vẫn bước đi như không hề nghe thấy gì Xuân Mai giận dữ thắng xe trước mặt cô:

- Ê! Cô có nghe tôi gọi không?

- Không!

Xuân Mai cười nhạt:

- Điếc rồi sao?

Quỳnh Vy hất mặt:

- Tôi có tên có tuổi, chứ đâu phải xích lô mà gọi thế?

Xuân Mai hất mặt:

- Ê! Tao thích vậy thì sao?

- Tùy cô! Sao lại gây với tôi?

Xuân Mai phá lên cười:

- Tao mà thích gây với mày sao, con kia?

- Vậy cô muốn gì?

Xuân Mai nghiêng răng:

- Tao muốn mày cút khỏi thành phố này.

Quỳnh Vy nhìn sững vào mặt Xuân Mai, cô nói một cách cứng cỏi:

- Cô lấy cớ gì mà ra lệnh cho tôi như thế?

- Lấy cớ gì à? Tao lấy quyền của kẻ có tiền để ra lệnh cho mày đấy.

Quỳnh Vy cũng cười nhạt:

- Bộ có tiền rồi hay lắm sao? Cô hãy xem lại túi tiền của cô đi. Ở đâu mà có chứ?

Xuân Mai cười hờ hớ:

- Ờ thì tiền của mẹ mày. Ai báo mẹ mày dâng tiền cho cha tao mà chi.

Quỳnh Vy nạt lớn:

- Cô im đi! Đó là những đồng tiền cha cô dùng thủ đoạn để tiền mà có đó.

Xuân Mai bị Quỳnh Vy nói như vậy càng thêm tức, nên cô nói một cách thêm suy nghĩ:

- Cha tao làm gì cũng được xấu xa cũng được, đê tiện cũng được, miễn có tiền cho tao vùng vẫy hạ gục mày là được rồi. Hiểu chưa?

Quỳnh Vy lại nói:

- Thế cô nghĩ cha cô và cô sẽ tồn tại mãi mãi à? Kẻ ác chỉ được tung hoành ở một thời gian thôi cô ạ. Tôi khuyên cô nên tu tâm sửa tánh lại đi kẻo không kịp.

Xuân Mai bật cười lớn:

- Lời cô nói sao giống mấy bà sư ở trong chùa quá: Vậy thì nên đi tu để khỏi làm phiền mọi người.

- Tôi làm gì gây phiền hà cho ai chứ?

Mím môi, Xuân Mai nói rít qua kẽ răng:

- Chính mày đã cướp mất đi Cao Nguyên của tao.

Quỳnh Vy buồn cười nói:

- Vô duyên vô cớ đổ lỗi cho tôi. Cao Nguyên là người có học thức nhìn rộng hiểu sâu. Anh ấy biết nhận ra đâu giả đâu thiệt mà cô.

Chung qui của tại mày, mày cướp mất trái tim của anh ấy.

Quỳnh Vy vênh mặt:

- Vậy chứng tỏ người nghèo như tôi đâu có bị thiệt thòi.

- Nhưng chúng mày yêu để chấp nhận đau khổ mà thôi.

- Chúng tôi đau khổ, nhưng luôn có nhau đó.

Thấy nói không lại Quỳnh Vy, Xuân Mai chuyển đề tài:

- Mi không cần biết mẹ mình sống chết ra sao à?

Quỳnh Vy giật mình:

- Cha cô đã làm gì mẹ tôi rồi?

- Cô khản trương như vậy có nghĩa là cô vẫn còn quan tâm đến mẹ mình như vậy? Quỳnh Vy gật đầu:

- Có gì cao quý hơn trên đời này bằng cha với mẹ chứ?

- Vậy cô có biết mẹ của cô bây giờ sống vất vả ra sao không?

Quỳnh Vy xuống nước, cô nói như van xin:

- Xin cô hãy giúp tôi gặp mẹ mình đi. Xuân Mai ra điều kiện:

- Được! Nhưng cô phải hứa với tôi một điều kiện.

Quỳnh Vy sốt ruột:

- Điều kiện gì, cô nói ra đi!

- Từ nay cô không được gặp Cao Nguyên nữa.

- Cô...

Xuân Mai thách thức:

- Sao hả, cô có hứa không?

Quỳnh Vy cảm thấy không còn cách nào khác. Nôn nóng được gặp mẹ thôi thúc trong lòng nên cô vội gật đầu đồng ý:

- Vâng, tôi xin hứa!

Xuân Mai chìa tờ giấy ra, rồi bảo Quỳnh Vy:

- Vậy thì cô nên ký vào tờ giấy cam kết này đi:

Quỳnh Vy tròn mắt:

- Giấy gì cơ?

- Giấy nợ.

- Tôi, tôi đâu có nợ cô.

- Đây là bằng chứng để cô không phải thay lòng đổi dạ.

Đọc xong cam kết, Quỳnh Vy kêu lên:

- Tôi nợ cô năm trăm triệu ư? Số tiền lớn như vậy tôi không thể đâu.

Đây chỉ là bằng chứng, tôi sợ cô phản lại lời hứa mà thôi.

- Được gặp lại mẹ luôn thôi thúc cô. Nên Quỳnh Vy đặt bút vào ký tên. Xuân Mai gấp tờ giấy và bỏ vào xác tay:

- Cô đi gặp mẹ mình được rồi.

Xuân Mai chở Quỳnh Vy đi vào một con hẻm nhỏ. Cô dừng lại trước một căn nhà lá lụp xụp. Trong lúc Quỳnh Vy còn đứng xớ rớ:

Xuân Mai giục:

- Vào gặp bà ấy đi.

- Mẹ tôi...

- Bà ấy ở trong đó.

Nói rồi Xuân Mai nổ máy cho xe chạy đi Quỳnh Vy nghe rõ có tiếng rên nhè nhẹ bên trong. Cô mạnh dạn đẩy cửa vào.

Cảnh tượng đập vào mắt cô. Đây là mẹ của mình đây sao? Người đàn bà gầy gò ốm yếu. Đôi mắt trắng đã nhìn cô như cô hồn.

Quỳnh Vy thốt lên xé lòng:

- Mẹ!

Nhưng bà ta chỉ đưa mắt nhìn cô trừng trừng mà không nói gì.

Quỳnh Thanh đến tìm ông Thành giữa lúc công nhân đang nghỉ trưa. Thấy anh, ông cười mai mỉa:

- Sao, chịu về rồi hả?

Quỳnh Thanh không nói không rằng bước lại gần ông hơn. Và đột ngột túm lấy cổ áo ông, anh gắt lên:

- Ông hãy nói mau, mẹ của tôi đang ở đâu?

Ông Thành bị túm áo bất ngờ nên khó mà vùng vẫy. Ông điều đình với anh:

- Cậu buông tôi ra. Chúng ta sẽ nói chuyện đàng hoàng.

Quỳnh Thanh nói cộc lốc:

- Nói nhanh, mẹ tôi đâu?

- Bà ấy...

- Bà ấy ở đâu?

- Tôi...

- Có phải ông nói không được đúng không? Vậy thì tôi nói cho ông nghe, được chứ?

Ông Thành cố giãy, nhưng sức ông làm sao mà qua được sức của một thanh niên cường tráng:

- Cậu buông tôi ra!

Thanh lôi ông ra xe, ân ông ngồi vào xe. Anh tự lái xe đi vào con hẻm:

Ông phải nếm mùi đau khổ như mẹ tôi vậy. Ông Thành kêu to:

- Cậu làm như vậy là phạm pháp đấy. Cậu biết không?

Nhét vào miệng ông chiếc khăn, Quỳnh Thanh bảo:

- Ông hãy ngồi vào đó mà suy ngẫm việc làm tội ác của mình.

Quỳnh Thanh lái xe trở về bệnh viện.

Quỳnh Vy khóc ngất bên cạnh mẹ mình:

- Mẹ ơi! Mẹ tỉnh lại đi.

Quỳnh Thanh cúi xuống an ủi cô:

- Em bình tĩnh lại đi Quỳnh Vy. Chúng ta tìm cách cứu mẹ thoát khỏi cảnh này.

Quế Hương, Sơn Tùng, Phúc có cả Mỹ Duyên và Cao Nguyên đến nữa. Ai cũng có lời khuyên chân tình. Mỹ Duyên ôm lấy Quỳnh Vy mà an ủi:

- Em đừng như vậy nữa Quỳnh Vy ạ.

Hãy bình tĩnh mà chạy chữa cho mẹ. Quỳnh Vy khóc ngất trong vòng tay của Mỹ Duyên:

- Sao em lại khổ thế này hả chị?

Mỹ Duyên an ủi:

- Có lẽ đây là giai đoạn cuối rồi em. Em sẽ được hạnh phúc.

Quỳnh Vy lắc đầu:

- Trời sinh ra con là để chấp nhận sự đau khổ chị ạ:

- Em đừng bi quan đến như vậy. Rồi sẽ qua thôi mà em.

Quế Hương cũng nổi giận:

- Không ngờ thời đại này rồi mà vẫn còn người độc ác nhẫn tâm đến như vậy.

Phúc đề nghị:

- Chúng ta nên tìm bác sĩ tâm lý giỏi để điều trị cho bác.

Cao Nguyên cũng xót xa lên tiếng:

- Chuyện tìm bác sĩ tâm lý hãy để cho tôi. Tôi có quen một bác sĩ giỏi lắm.

Quỳnh Vy lắc đầu nhìn Cao Nguyên, cô từ chối:

- Cám ơn lòng tốt của anh. Chuyện này không cần anh phải lo đâu.

Mọi người nhìn Quỳnh Vy đầy ngạc nhiên. Mỹ Duyên bóp nhẹ vai cô:

- Đến bây giờ mà em còn giận Cao Nguyên sao?

- Em không giận anh ấy. Em quên hết rồi. Nhưng em không còn muốn bất cứ mối quan hệ gì với anh ấy nữa.

Quỳnh Thanh đầu hiểu được tâm sự của em gái nên bảo:

- Em còn thời gian để mà giận hờn sao Quỳnh Vy? Em nên tập trung vào lo cho mẹ kia.

- Em sẽ lo, anh Hai ạ. Nhưng em có nỗi khổ riêng, xin mọi người đừng quấy rầy em.

Mỹ Duyên nhìn Cao Nguyên, cô trấn an:

- Em đừng buồn, có lẽ Quỳnh Vy bị cú sốc quá lớn nên nói vậy thôi.

Quế Hương xen vào:

- Chúng ta phải tranh thủ đưa bác gái vào bệnh viện mà thôi.

Quỳnh Vy khóc rầm rức:

- Đừng đưa mẹ vào bệnh viện tâm thần nghe anh Hai.

Quỳnh Thanh gật đầu:

- Chúng ta sẽ mượn bác sĩ về tận nhà để trị cho mẹ.

Quỳnh Vy thỏn thức:

- Nhà đâu mà về hả anh Hai?

Quỳnh Thanh đập mạnh tay xuống bàn, anh hét lên:

- Cũng tại ông ta tất cả mà.

Liều nắm tay anh, cô động viên:

- Chuyện cũng đã xảy ra rồi. Anh nên bình tĩnh mà giải quyết mọi chuyện cho ổn thỏa.

Đang lúc bối rối, Xuân Mai gọi điện đến huy hiếp Quỳnh Vy:

- Alô! Quỳnh Vy nghe đây!

- Sao, cô cô giữ đúng như hợp đồng hay không?

Quỳnh Vy mím môi, cô đáp:

- Có!

- Láo! Tôi vẫn thấy Cao Nguyên vẫn có mặt ở đó.

Quỳnh Vy lúng túng:

- Đó đó là lý do anh ấy tự đến mà thôi.

- Sao vậy? Cô không có cách để anh ấy ra về à?

- Tôi...tôi có nói rồi nhưng thấy không chịu đi.

- Hừm! Cô đừng có qua mặt tôi. Hay là chúng ta gặp nhau trước tòa nhé.

Quỳnh Vy lộ nét sợ hãi:

- Đừng, cô đừng có làm như vậy.

- Vậy thì cô nên làm theo hợp đồng đi.

Nếu không cô chuẩn bị năm trăm triệu để trả nợ cho tôi.

- Alô!

Xuân Mai đã cúp máy. Nhìn vẻ hoảng loạn của cô, Quỳnh Thanh hỏi:

- Ai gọi điện cho em mà em có vẻ hốt hoảng vậy?

Quỳnh Vy không nói với anh, mà cô tha thiết khẩn cầu Cao Nguyên:

- Em xin lỗi. Nhưng chỗ này không hoan nghênh anh đến đâu. Anh thông cảm đi Cao Nguyên,

Cao Nguyên nắm tay cô lắc mạnh: .

- Ai gọi điện dọa em? Có phải là Xuân Mai không? Em nói đi Quỳnh Vy!

Lắc đầu, cô từ chối:

- Em không thể nói ra điều gì cả. Mà chỉ van xin anh đừng đến đây gặp em nữa.

- Tại sao vậy em?

- Vì vì em...

Cao Nguyên hấp tấp:

- Vì sao vậy em?

Trong lúc báo loạn, Quỳnh Vy nắm tay Phúc bảo:

- Phúc mới đích thực là tình yêu của em. Còn anh, anh nên về đi.

- Thái độ của cô làm mọi người bàng hoàng. Mà người ngạc nhiên nhiều nhất là Phúc.

Mọi người buồn bã lắc đầu. Còn Cao Nguyên anh mở to mắt nhìn Quỳnh Vy mà không nói một câu nào. Anh quay gót bỏ đi.

Cũng là lúc cô bỏ tay Phúc ra:

- Em xin lỗi?

Cao Nguyên thất chí, anh tìm quên vào men rượu cay nồng. Quỳnh Vy phản bội anh sao? Cô ấy có thể tàn nhẫn đến như vậy sao? Quỳnh Vy, em ác lắm.

- Sao mà ngồi uống rượu một mình thế này vậy Cao Nguyên?

Trừng mắt nhìn Xuân Mai, Cao Nguyên hậm hực:

- Cô là kẻ táng tận lương tâm. Dùng mọi thủ đoạn để hại người như vậy, cha con cô chắc là vui lắm rồi.

Xuân Mai cố nén giận:

- Chính anh là người đã đẩy tôi vào con đường ấy đó.

- Tôi ư? Hay tại cô quá tham lam và ích kỷ?

Xuân Mai cay đắng hỏi:

- Quỳnh Vy có gì hơn tôi chứ?

- Có nhiều thứ lắm. Cô không sánh được cô ấy đâu?

Bật cười lớn, Xuân Mai hỏi:

- Kể cả lúc vào tù, cô ấy cũng giỏi hay sao?

- Cô đang nói điên nói khùng gì đó?

- Tôi điên khùng ư? Tôi yêu anh, nhưng lại bị anh chà đạp.

Cao Nguyên thốt lên:

- Cô yêu tôi, hay là yêu cái gia tài nhà tôi. Cha con cô thật là quỷ quyết đấy.

- Anh thấy vậy à? Xã hội hiện tại kẻ có tiền là đầy quyền lực và sức mạnh anh ạ.

Cao Nguyên xua tay:

- Thôi, cô làm ơn đi khuất đây giùm tôi đi. Tôi thấy cô là tôi uống rượu không vô.

- Hừ! Anh ghét tôi đến độ ấy sao? Vậy thì các người đừng có trách tôi là kẻ vô tình.

Cao Nguyên cười khẩy:

- Cô có tình với ai bao giờ đâu chứ?

- Vậy sao?

- Cô nên về mà ôm cái hũ bao tiền bạc của cô mà ngủ đi.

Xuân Mai tức giận vô cùng. Cô nói to:

- Tôi không có được, thì cả đời này Quỳnh Vy cũng không có được, anh có hiểu không?

Cao Nguyên nói một câu rất là tỉnh táo:

- Tại sao cô cứ cố tình chia cắt chúng tôi như vậy. Cô hại chúng tôi hết lần này tới lần khác vậy chứ?

- Anh có biết tại sao không?

- Tại sao cô nói đi!

- Tại vì tôi hận. Hận nội anh, hận anh và hận của Quỳnh Vy nữa.

Cao Nguyên nói nhanh:

- Cô ấy vô tội mà. Hãy để cho cô ấy được yên.

Bật cười lớn, Xuân Mai nghiêng răng nói trong giận dữ:

- Anh càng van xin cho cô ta, tôi càng hận cô ta đó.

Cao Nguyên lắc đầu:

Phải làm sao cô mới chịu buông tha cho Quỳnh Vy?

- Nói ra anh có chịu nghe tôi không chứ?

- Cô nói đi!

Xuân Mai nhỏ giọng:

- Anh cưới tôi làm vợ?

Cao Nguyên phản ứng mạnh:

- Cưới cô làm vợ ư? Không đời nào đâu!

- Đừng có nằm mơ!

Xuân Mai cười thâm độc:

- Vậy thì ngồi chờ kết quả đi.

- Cô dám?

- Có chuyện gì mà tôi không dám làm chứ? Bà Yến là một điển hình.

Cao Nguyên mắng cô:

- Cô đúng là một con thú đội lốt người.

Cha con cô dùng thủ đoạn đê tiện chiếm đoạt tài sản của người ta mà còn hại người ta dở sống dở chết như vậy.

Xuân Mai cười nhạt:

- Anh cứ chờ đi, người đau khổ kế tiếp là anh đó. Tôi nhất định không để cho Quỳnh Vy yên ổn đâu.

Nói xong, cô ta đề máy phóng như bay trên đường. Cao Nguyên cảm thấy ghê sợ con người ấy.

Đạt lần mò về gặp Xuân Mai. Anh gọi cửa:

- Mở cửa cho anh, Xuân Mai?

Xuân Mai mừng lắm vội mở cửa:

- Sao anh lâu đến với em quá vậy?

Đạt thả người xuống ghế:

- Anh bận việc phải đi xa. Có gì mà em lo đến vậy?

Xuân Mai làm sao khỏi lo lắng khi mấy hôm liền cha cô không về nhà:

- Cha em mấy hôm nay không có về nhà.

Đạt tròn mắt hỏi lại:

- Có khi nào ông ấy đi công tác đột xuất mà không kịp cho em hay?

Xuân Mai lắc đầu rầu rĩ:

- Không có đâu t ít ra cha em cũng phải gọi về chứ?

- Vậy à!

- Anh giúp em một chuyện được không?

Đạt hỏi một cách dửng dưng:

- Là chuyện gì?

- Đòi nợ.

- Đòi nợ ư?

- Đúng vậy. Đòi nợ với số tiền rất lớn.

- Bao nhiêu?

- Năm trăm triệu.

- Thế anh có được chia phần trăm không?

Xuân Mai phẩy tay:

- Nếu đòi được em cho anh toàn quyền sử dụng.

- Còn ngược lại?

- Anh cho cô ấy vào tù giúp em.

Đạt thẳng thốt:

- Làm gì nặng tay vậy em? Nếu người ta mắc nợ thì để từ từ người ta trả.

- Không, nợ tình thì phải trả nhanh thôi.

Đạt bật cười:

- Em đùa với anh sao?

- Thật chứ không đùa.

Đạt sốt ruột:

- Vậy em đưa giấy nợ cho anh, anh đi rồi tranh thủ về sớm.

Xuân Mai ngập ngừng:

- Liệu em có thể tin anh được không?

Đạt làm ra vẻ như giận:

- Nếu vậy thì thôi, anh phải đi đây.

Xuân Mai nắm vội tay anh kéo lại, cô cười tủm tỉm:

- Giận à?
- Đạt cố quay mặt đi chỗ khác:
- Đường như em có điều gì đó giấu anh?
- Làm gì có.

Đạt dẫn chuyện:

- Hôm đó anh thấy em dẫn một cô gái vào một con hẻm, đứng trước ngôi nhà lá ẩm thấp.

- Anh.. anh theo dõi em?
- Không! Tình cờ anh thấy mà thôi, em làm gì mà hốt hoảng vậy?
- À, không... không có gì! Đây là giấy nợ, anh đi đòi cho em đi.

Đạt mở to mắt, anh như chết lặng khi nhìn thấy chữ ký của Quỳnh Vy:

- Đây là...là ...
- Phải, con gái của bà Yên đấy.

Đạt run lên vì tức giận. Nhưng anh cố kiềm chế:

- Được, anh sẽ đòi tiền về cho em. Chúng ta tha hồ mà tiêu xài.

Xuân Mai gật đầu:

- Đi đi anh!

Đạt ra đi, Xuân Mai cũng dắt xe chạy về hướng con hẻm. Đạt thẳng nhiên đi về công ty.

Xuân Mai hốt hoảng khi nhìn thấy người ngồi trong đó không phải là bà Yên mà là cha của mình. Cô kêu to:

- Tại sao lại là cha chứ?

Cô rút khăn ở miệng của ông ra. Ông Thành sợ hãi:

- Sao con đến cứu cha trễ như vậy? Con có biết là cha khổ lắm hay không?

Xuân Mai lạ lẫm nói:

- Con làm sao mà biết cha ở đây mà cứu.

Ông Thành giục:

- Con mau mở khóa tay cho cha đi!

Xuân Mai lúng túng:

- Làm sao mà con mở cho được.
- Vậy phải làm sao?

Xuân Mai nói:

- Cha chịu khó ngồi đây một chút, để con tìm thợ mở khóa.

Ông Thành ngăn:

- Không được! Bộ con muốn ngày mai bọn báo chí làm đề tài đề lên báo sao?

- Vậy thì phải làm sao chứ?

Ông Thành bảo:

- Con về lấy cửa sắt đem đến đây.

Xuân Mai đứng lên, cô hỏi:

- Ai đã làm cha thế này?

Ông gạt ngang:

- Không phải là lúc con hỏi chuyện này.

- Vâng!

Xuân Mai hồi hả ra đi. Cô đâu hay rằng đằng sau cô có kẻ đứng quan sát cô thật kỹ.

Quỳnh Vy vừa chải tóc cho bà Yến cô vừa kể lại mọi chuyện trong gia đình. Gọi cho bà cố nhớ lại, nhưng bà Yến vẫn ngẩn ngơ. Quỳnh Vy tuyệt vọng:

- Con biết làm sao để mẹ bình phục đây?

Ông Đông Ba xuất hiện. Quỳnh Vy bối rối:

- Giám đốc! Sao ông lại đến đây?

Bà Yến nhìn ông trân trân: Bà hốt hoảng kêu lên:

- Ôi! Sao lại là ông? ông đừng đến gần tôi. Tôi không xứng đáng.

Quỳnh Vy ôm mẹ, cô trấn an:

- Mẹ đừng sợ, ông ấy là ân nhân của con đấy.

Bà Yến nói một cách rụt rè:

- Là ân nhân hả?

Ông Đông nắm không kiềm được xúc động. Ông nắm lấy tay bà:

- Bà nhìn ra tôi sao, bà Yến?

Bà gật đầu:

- Nhớ chứ...tôi nhớ...

Rồi bà cười như điên như dại.

Quỳnh Vy bối rối:

- Tôi, tôi xin lỗi.

Ông xúc động nói:

- Con không cần phải... năn nỉ cha đâu.

Quỳnh Vy ngỡ ngàng:

- Cha ư? Không, ông có làm không? Cha của tôi...

Ông Đông Ba mở nón ra, mở đôi râu quai nón ra. Hình ảnh người cha hiện về trước mặt cô. Quỳnh Vy bàng hoàng:

- Cha ơi!

Ông Quỳnh Thông ôm chầm lấy con gái, dỗ dành:

- Đừng khóc nữa con.

Quỳnh Vy phụng phịu:

- Cha về mà sao không chịu nhìn hai con chứ?

- Hoàn cảnh không cho phép con ạ. Nếu lộ diện sớm thì tính mạng của hai con khó mà an toàn.

Quỳnh Vy vẫn khóc:

Cha tha thứ cho mẹ nghe cha. Con muốn chúng ta cùng chăm sóc cho mẹ thật chu đáo.

Ông vỗ đầu con gái:

- Ngoan, đừng khóc nữa.

Bà Yến nhìn ông sững sờ:

- Ma...ma đó...

Quỳnh Vy ôm mẹ:

- Đừng mẹ, không phải là ma đâu. Mà là người tốt bụng đấy.

- Tốt bụng hả?

- Vâng!

Ông Quỳnh Thông hóa trang trở lại. Ông nói với Quỳnh Vy:

- Đừng làm hỏng việc lớn. Mọi chuyện hãy im lặng.

Cô ôm chầm lấy ông lần nữa.

- Con nhớ cha lắm.

- Được rồi, con gái.

Mọi người xuất hiện, có cả Cao Nguyên. Đến lúc ấy Quỳnh Vy mới rời vòng tay cha mình. Cao Nguyên gất lên:

- Cô thật quá đáng, xua đuổi tôi để làm chuyện tồi bại vậy sao?

Quỳnh Vy đáp một cách thản nhiên:

- Anh đừng có ăn nói hồ đồ. Chuyện tôi làm tôi biết.

- Hừ! Cô đừng có ngụy biện!

Anh cứ nói cho nặng lời vào đi, để rồi hối tiếc không kịp.

- Ai là Quỳnh Vy?

Mọi người nhìn nhau. Quỳnh Vy biết chuyện gì đã xảy ra nên nói:

- Chính tôi đây!

- Có người thừa cô về tội giết nợ người ta.

Mọi người đến đông đủ. Xuân Mai dương dương tự đắc đưa cha mình đến đây.

- Cô có nhận không?

Quỳnh Vy nhìn Xuân Mai:

- Tôi tưởng cô thức thời bỏ qua rồi chứ.

Nếu cô muốn ván bài này chơi tới cùng thì tôi chiều.

Bà Yến bỗng đứng phắt dậy bà chỉ tay vào cha con ông Thành:

Chính hai người này đã hại tôi. Cha con ông ấy tàn nhẫn lắm.

Ông Thành nạt ngang:

- Bà điên thì đừng có nói bậy!

Bà Yến cười nhạt:

- Tôi điên ư? Tôi điên mà còn nhận ra ai là chồng củaa mình, còn ai là kẻ hãm hại mình sao?

Ông Thành nói như vuốt ve:

Bà còn nhớ tôi là chồng thì đủ rồi.

Bà Yến gất lên.

- Không! Ông là một con ác quỷ. Còn đây mới chính là chồng của tôi.

Ông Thành bật cười lớn:

- Bà điên mà còn chối. Ông ta mà là chồng của bà sao? Tôi đây nè!

Ông Quỳnh Thông mở nón và bộ râu giả ra. Quỳnh Thanh kêu lên:

- Ôi? Cha...

Mọi người giật mình. Ông Thành há hốc mồm:

- Chính là ông sao?

- Ông nhận ra tôi rồi sao? Bao nhiêu tội ác mà cha con ông gây ra cũng đủ để tôi đưa vào tù rồi.

Hai cha con ông Thành cúi đầu nhận tội. Quỳnh Thanh đưa cho Xuân Mai giấy nợ và nói:

- Trả lại cô đó!

Xuân Mai ngạc nhiên:

- Còn anh Đạt đâu?

Quỳnh Thanh bật cười:

- Tôi chính là Đạt đây. Gậy ông đập lưng ông rồi, cô có thấy không?

Xuân Mai xấu hổ cúi gằm mặt xuống. Lúc ấy Mỹ Duyên đưa bà Ngọc đến. Bà lên tiếng:

- Già này hồ đồ mất rồi. Con hãy tha thứ cho ta.

Quỳnh Vy mỉm cười nắm tay bà.

- Nội đừng nói vậy, con quên hết rồi.

Cao Nguyên kêu lên:

- Quên gì cũng được. Nhớ đừng quên anh em nhé.

Mọi người cười ồ. Ông Quỳnh Thông tuyên bố:

Mọi hận thù hôm nay coi như được giải tỏa. Mọi người ai về nhà nấy. Quỳnh Thanh giúp cha đưa mẹ về ngôi biệt thự cũ đấy nhé.

Bà Ngọc cũng tranh thủ để nói:

- Sẵn dịp đây cho tôi xin nói lời cầu hôn Quỳnh Vy cho Cao Nguyên nhà tôi:

Ông Quỳnh Thông nhìn con gái:

- Con gái thấy thế nào?

Quỳnh Vy cười bền lên:

- Cha tính sao thì con nghe như vậy?

Bà Yến lên tiếng:

- Con gái của mình luôn ngoan mà anh.

Ông Quỳnh Thông gật đầu:

- Tôi xin nhận lời cầu hôn.

Mọi người vui vẻ. Cao Nguyên đưa Quỳnh Vy về lại khu vườn kiểng nhà mình.

- Lần này anh cho em tha hồ mà chụp ảnh cô “phó nháy” ạ.

Quỳnh Vy được tự do ngắm nhìn cây mai màu tím nhạt.

Cao Nguyên ôm cô vào lòng:

- Em mê cây kiềng đến vậy sao hả?

Quỳnh Vy nói vui:

- Và mê luôn cả người làm ra nó nữa đấy.

- Vậy anh tặng cho em luôn đó.

Quỳnh Vy cười thật tươi:

- Anh đừng nguyên đó, em sẽ “nháy” cho anh một cảnh nhé.

- Được rồi? Phải đẹp đó.

Sáu vừa mang nước ra, cô nói một câu đầy ngưỡng mộ:

- Cô Quỳnh Vy chụp là tuyệt vời rồi còn gì.

Cao Nguyên so bì:

- Này! Em lại có mới nói cũ rồi nhé!

Sáu phân bua:

- Cậu biết em thích cô Quỳnh Vy lâu lắm rồi mà.

- Chị cảm ơn em.

Sau này chị tốt với em là được rồi.

Sáu lịch sự rút lui vào trong. Cao Nguyên kéo cô vào lòng mình thủ thủ:

- Em có biết là anh nhớ ém đến khổ sở thế nào không?

Quỳnh Vy cựa quậy trong vòng tay của anh:

- Em cũng vậy chứ bộ. Nhưng nợ của anh chưa tính đâu đó.

Đặt lên môi cô nụ hôn, Cao Nguyên thì thầm:

- Anh sẽ trả nợ cho em hết cuộc đời này vẫn được mà.

- Có thằng trầm đau khổ thì tình yêu kia mới thú vị, phải không anh?

- Đúng vậy!

Cao Nguyên hứa hẹn:

- Anh sẽ ghép cho em nhiều chậu mai màu tím nữa. Tha hồ mà em thích.

Quỳnh Vy nhắc chuyện xưa:

- Chứ hổng phải gọi người ta là "bà thím" nữa sao?

Đưa tay nựng cằm cô, Cao Nguyên nói như có lỗi:

Giờ cũng là "bà thím" đấy. Mà là... thím ba của bọn trẻ con đó.

Quỳnh Vy chu môi phụng phịu:

- Em không thích ai gọi mình như vậy đâu.

Cao Nguyên ôm siết cô vào lòng, nói nhỏ vào tai cô:

- Ôi! Bà xã của anh, được chưa vậy?

Quỳnh Vy cười khúc khích:

- Em cũng không chịu.

- Sao vậy?

- Vì mình chưa cưới nhau mà.

Cao Nguyên đứng lên, anh ngắt một cánh hoa màu tím cài lên tóc cô:

- Đây là cánh hoa tình yêu anh tặng em đó.

Ánh mắt long lanh, cô nhìn anh chứa chan yêu thương. Mùi hương của đóa hoa mai màu tím thoảng đưa thơm ngát, như tình yêu giữa hai người mãi mãi hạnh phúc bền lâu.

Hết.